

חיה קים-צא

חיה בסטל (P)

חייה בסבל

חיה קרפ-צור

Tel-Aviv, Israel, 2012
All rights reserved to the author ©

© למחברת שמורות הזכויות
ישראל תשע"ב-2012

עיצוב עטיפה : אורנה זנדני
עריכה : ?????????
עריכה גרפית ועימוד : נחמה אלמוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבעבודה זו. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

רח' אברהם גירון 28, א.ת. חדש יהוד מונסון
טל' 03-5562677 פקסי 03-5596349
www.ofir.org.il

הודפס ב"אופיר תעשיות דפוס והוצאה לאור בע"מ"
תשע"ב-2012

אימא, זה הכול שלך - ובשבילך

הקדמה

באוגוסט 2007, בעודה בת 41, גילתה חיה כי היא חולה בסרטן השד.

לאורך תקופת המחלה היא כתבה בלוג, שבו היא מתארת את חווייתה, מחשבותיה ואורח חייה בצורה הומוריסטית וקלילה. ברישומיה היא מספרת על אודות ההתמודדות עם מחלתה, הטיפולים, וכמו כן גם על החיים שמסביב לה.

כאשר חלתה חיה בסרטן היא התקשתה למצוא מידע שיעזור לה להבין ולדעת לקראת מה היא צועדת. עקב כך היא החליטה לפתוח בלוג שבו תפרוס את סיפורה על מנת לאפשר לחולי וחולות סרטן אחרים למצוא את המידע שאותו לא הצליחה להשיג בצורה ברורה ובגובה העיניים.

חלומה של חיה היה להוציא לאור את הבלוג כספר המגולל את מלחמתה המתמשכת בסרטן, והשפעתו על מהלך חייה.

תוך כדי כתיבת הבלוג נגעה חיה בעשרות חברים וירטואליים. היא התכתבה איתם על בסיס יום יומי, הסבירה, הבינה, שיתפה, צחקה, בכתה והרגישה את חבריה החולים במחלה ברחבי הארץ. במאי 2010 נפטרה חיה לאחר מלחמה ארוכה וממושכת במחלת הסרטן.

מתוך רצון להגשים את חלומה של חיה, החלטנו אנו, בני המשפחה, להוציא את רישומיה כספר. בעודה בחיים הספיקה חיה לרשום רק את ההקדמה לספרה - אותו החלטנו לצרף בכתב ידה המקורי לספר זה.

כחצי כחצי (ק)

18 במרץ, 2008

לפני כחצי שנה אובחנתי כחולה בסרטן השד, השד האפל של כל אישה. התגובה הראשונה שלי הייתה כמובן הלם ואלם. אולם מהרגע שהבנתי שאני לא בסכנת חיים, ולא עומדת להיפרד מהיקרים לי יותר ומהיקרים פחות, החלטתי להסתכל על הצד המחויך של המחלה, ולקחת ממנה רק את הטוב שאפשר.

הסיפור שלי מתחיל בבדיקה שגרתית באמבטיה. הרגשתי מעין יבלת מוזרה. בתור היפוכונדרית ידועה דווקא שללתי על הסף את הדיאגנוזה המדאיגה והמשכתי בשגרת חיי, תוך כדי התעלמות אלגנטית מה"חידוש".

חודש אחרי כבר הגעתי לרופא, ששלח אותי לבדיקות המקובלות. אוף, זה כל-כך לא הסתדר לי... בדיוק הייתי אמורה לנסוע לחופשה באילת. (שמתי לב שהוא מתחיל איתי, הגושיש הזה, ממש לא טוב. זה ממש לא מתאים לי ופוגם בשגרת חיי.) הרופא ההגייוני שלי שכנע אותי שכביש הערבה הרבה יותר מסוכן מגילוי סרטן. וכך, אחרי ממוגרפיה וביופסיה נסעתי לסכן את חיי בכביש הערבה בואכה אילת.

מעולם לא נהניתי כל-כך באילת. שעות של רביצה בריף הדולפיניים בחום ובשמש (כאילו... סרטן כבר אולי יש לי...). ואכן, כביש הערבה ארוך ומסוכן. אז אם עברתי אותו, אעבור הכול, לא?? טלפון מודאג מרופאי הנאמן הטיס אותי חסרת נשימה לבית החולים.

בסרטים תמיד רואים את הרופא מבשר בשורת איוב, אך החולה רואה רק שפתיים זזות ולא מבין כלום.

היי, גם בחיים זה ככה. לא הבנתי מילה וחצי מילה ממה שנאמר לי.

שרטוטים שורטטו. מפות נפרשו. ערימת דפים עם הוראות שימוש נאמרו. ואני... רק רציתי חיבוק חם ואוהד מרופאי. הבטחה להמשך חיים וסיום בנימה אופטימית. אבל את זה לא קיבלתי. ובגלל שלא קיבלתי, אז החלטתי לקחת. החל מרגע זה. לא שומעת מילים כמו: קשה, כואב, ארוך. במלחמה כמו במלחמה, הכול כשר! ואני מתכוונת לנצח.

חיה בסרטן...

18 במרץ 2008

אחרי הניתוח מגיע שלב הטיפולים הכימותרפיים. לא שידעתי הרבה על זה. אבל מה שהיה לי בתת מודע הקולקטיבי זה מראה של אנשים קירחים שואתיים משהו. הקאות, צריבות. סיט. ועם כל המידע הזה הגעתי למחלקה האונקולוגית.

אז זהו... שזה ממש לא ככה. המחלקה נראית ידידותית למשתמש. כורסאות נוחות. ארוחת בוקר מוגשת נעימה וטעימה. מכניסים עירוי. קונים כדורים מונעי בחילה. וזה ממש לא נורא כמו שזה נשמע.

הדבר הוודאי ביותר בטיפול ה-AC הראשון בסדרה הוא שהשיער ינשור לו. נראה לי ממש לא בעייתי, ממילא אני מסתובבת בתספורת קצוצה.

אבל כל ההכנות הנפשיות לא מכינות למציאות הזוועתית. בערב סוכות אני צופה בטלוויזיה, מלטפת את שערי והנה הוא נשאר בידי. וכל נשירה כזו כואבת. (תמיד כשהילדים שלי היו מתחלים היינו צוחקים שכואבות להם השערות והציפורניים.)

אז זהו, שגם שערות יכולות לכאוב בפרידתן הכפויה מהראש. בבת אחת מגיעה השלכת. ואז אני אוזרת אומץ ומבקשת מח. שיספר ויגלח הכול-הכול... זה נראה כל-כך פשוט... אז זהו, זה ממש לא. אחרי שהכול מגולח אני מביטה בפלצות בראי. קרחת לבנה ובוהקת. עם פרצוף שאינו שייך לשום דבר. זו אני החדשה. וכעת המחלה היא גם ויזואלית. שכן יהיה ברור לכולם שאני חולה בסרטן. וכולם ירחמו עלי. או לא יסתכלו עלי. ועכשיו זהו רגע של בכי ושל ייאוש.

למחרת אני מסתובבת עם חברה בעיר ונדמה לי שכולם מביטים עלי. מדברים איתה ומתעלמים ממני. ובגחמה של רגע אני גוררת אותה לפאנית. "אני רוצה שיער", אני אומרת לפאנית. וזו שולפת מקופסאות קטנות כל מיני פאות מוזרות יותר ומוזרות פחות. מעלה הקרחות - כלומר אני - מודדת אותן בעליצות רבה, משל חיי היו תלויים בהן. מכל מדף מציצות בך בובות (פלג ראש עליון בלבד) עם מבטים מפחידים וצבעים מוזרים של פאות. אך אני נחושה!!! להשיב את שערי האבוד.

אני מתביישת לספר, אך מרוב מצוקה בחרתי בפאה משיער טבעי גולשת מתחת לכתפיים. צבעה חום עם כמה פסים בהירים. ובגחמה של רקע אני מרגישה שהיא זו פשוט אני!!!

וכך, עיוורת ולהוטת שיער, אני רוכשת אותה במיטב כספי. מיותר לספר שחבשתי את בת דמותי החדשה יומיים בלבד. הקטנה ראתה אותה ופרצה בצווחות אימה. הגדול הטיל ווטו טוטאלי על ה"מהפך". ובן הזוג פשוט החביא לי אותה בירכתי הארון. וכך חלפה לה תהילת עולם...

לא תאמינו, אך התאהבתי בקרחת. עם איפור מתאים ועגילים מעוצבים היא אפילו קצרה מחמאות מהסובבים. ברגע שאני השלמתי עם המראה. לא ראיתי אף אחד ממטר. כחצי שנה הלכתי איתה בגאווה. עכשיו, כאשר מתחילה לצמוח פלומה רכה וענוגה, אפילו שמעתי מאחורי גבי מישהו שמופתע מהצלחתה של נינט שמיד קמים לה חיקויים...

והתובנה שלי בעקבות מאורעות השיער: בסופו של דבר הכול תלוי ביחס שלנו לעצמנו. כאשר אנחנו מקבלים את עצמנו, גם העולם מקבל אותנו. וכאשר לא. אז לא.

ז'אן-פול סארטר
26 במרץ 2008

בעצם, השלב הראשון היה הניתוח להוצאת הגוש. (הקטנה שאלה אם הוא בצורת סרטן). הרופא מסביר שזה ניתוח פשוט, אבל... פה אני כבר מפסיקה להקשיב. כשמתחילות המילים הקשות תריס נסגר ואני מתנתקת. ערב לפני הניתוח עלי לשהות בבית החולים, כי אני זכיתי!!! אני המנותחת הראשונה.

חברותיי הטובות מגיעות להיות איתי. "פותחות שולחן" מלא כל טוב (מנצלות, כמובן, כל מצב למסיבה). עדי אחראית על המורל. מרימה את בית החולים על רגליו. מין מצחיקולה כזו.

בעוד אנחנו שמחות וטובות לב, ואני בהכחשה מלאה, אני רואה אותו, את הרופא המנתח שלי, עסוק בשיחות חולין במסדרונות במקום לישון בנחרות קצובות. זה כבר מכניס אותי לוויברציות. מה, הוא לא מודע לזה שעליו לנתח אותי מחר בבוקר בערנות שיא???

כאשר הוא חולף לידנו אני מתרה בו בעדינות שממש כדאי לו כבר לעוף מפה למיטה, אם אפשר. לישון. כעבור שתיים הוא כבר לא נראה במסדרונות. מאחלת לו שינה רגועה ושלווה.

ואז הלחץ מתחיל. חששות עמומים מן הניתוח. חברותי הטובות ליד מיטתי. קיבלתי גם כדור ורוד שאמור להרדים (אבל הוא לא).

בשלב מסוים מכבים את האור והן מבטיחות לי לשבת לידי עד שאירדם ("ובלי דיבורים יותר", הן מתרות בי).

אז כנראה נרדמתי, ולא שמעתי אותן חומקות ממיטתי הפרחונית.

בבוקר מסתערות האחיות. לחץ דם, חום והמון רכות (האם מצבי כל-כך מדאיג שאני זוכה ליחס כה חביב?).

ועכשיו האהובים עלי איתי. ומישהו מסיע אותי לחדר הניתוח. מה קורה פה? אחיות עם כובעים של מיקימאוסים? אני חולמת, הוזה, או מה?

מישהו חובש לי את הרגליים בתחבושת אלסטית.

ואז המאסטר מגיע לצייר עלי עם טושים. את המקום.

אני קוראת לו ושואלת אותו אם יש לו אחות קטנה. יש לו, אבל גדולה. הוא בטח שמע כל מיני שאלות טיפשיות, אבל לא כמו שלי. "אז אני מבקשת שתטפל בי כאילו הייתי אחותך הקטנה." סוף-סוף יש חיוך של הבנה. ונראה לי שהוא גם די ער.

אני מתעוררת, אבל רוצה לישון. הוא מספר לי משהו על בלוטות נגועות שמצא (אני אמרתי כמו באחותך הקטנה, איזה סיפורים אתה מספר לי עכשיו? ובכלל... תן לישון).

כשמוציאים אותי אני פוגשת בפנים האהובות עלי כל-כך. וממשיכה לישון... ולישון... מדברים איתי ואני בשלי. ישנה - נראה כאילו ששנים. חולמת על מיץ קפוא משום מה. שותה ושותה, מעמידה את חברתי הטובה רונית במבחן כאשר אני מקיאה בלי סוף (סליחה) עליה. והיא מקבלת את זה באהבה. כמעט בתודה.

המדהים הוא... שבבוקר אני קמה כאילו לא עברתי ניתוח כלל. מתקלחת, מתעלמת מהנקז המחובר לגופי. ומתכוונת ללכת

הביתה...איזה כיף! לפחות הניתוח לא כרוך בשהייה ממושכת בבית חולים. ואני חוזרת לבית שלי. למיטה שלי. לאמא שלי שמפנקת אותי. לאהוביי...

עברתי את הניתוח. השד לא נורא כל-כך!!!
אופס... אפשר אפילו להתחיל לנשום.

כימותרפיה - זניין של כימיה

1 באפריל 2008

המחזור השני של הטיפולים אמור להיות קל יותר. 12 טיפולים. שוב ינשרו השערות (כולל ריסים וגבות), כך שמלבד משך הזמן הארוך (כארבעה חודשים) בעצם צפויה לי תקופה של הנאה צרופה. אז זהו, שלא.

דווקא ה"טקסול" לא מתיידד איתי. בודק אם אמשיך להיות אופטימית. ומכאיב (שמעתם פעם על כאבי שיניים, אבל ברגליים? אז זה זה). השיער באופן מפתיע מתחיל לצמוח. שיער רך ופלומתי כמו של תינוק. ובצבע פלטינה (יש פה איזה ריאקציה כימית או משהו? כי לפני זה לא הייתי בלונדינית בכלל...).

האונקולוג חומל עלי ומחליף לי את התרופה. אלא מה. קודם כול לתרופה החדשה, "טקסוטר", יש תגובות אחרות. יש לי נמלים בידים. לכן נותנים לי מין כפפות קפואות במהלך הטיפול. התרופה יכולה לגרום לאלרגיות, אז חופשי מלעיטים אותי בסטרואידים, מה שמכפיל כמעט את ממדי גופי והופך אותי במשך שלושה ימים לפצצת אנרגיה צהובה (בגלל הפלומה). מעולם בייתי לא היה נקי כל-כך בעקבות לילות לבנים שנכפים עלי.

העלייה במשקל מדכאת אותי. עם כל האופטימיות, אני

מרגישה כמו "איש הפיל". כשאני מביטה במראה, אני שואלת את עצמי מיהי האישה בהירת השיער עם שלושת הסנטרים, ובטוחה בוודאות שחיזרים חטפו אותי והחזירו סופגנייה ספוגת כימיקלים.

אהה... מובן ששכחתי את קהות החושים הכללית. חוש הטעם שלי משובש, כך שלא משנה מה - אני אוכלת מלח בכמות מסחרית, והוא הופך להיות חברי הטוב ביותר.

אבל... ויש פה אבל גדול. הפרופורציות בחיי משתנות. לא מתעכבת על שטויות. מבינה באופן מוחשי את הארעיות שלנו פה בעולם. ולכן נהנית מהכול. רגעי האושר שלי הם בדברים הקטנים דווקא. יום שטוף שמש, או לחלופין יום גשם, שבו אני מתכרבלת תחת השמיכה. חיבוק של הילדה שלי. טיול. פרחים. במובן מסוים זוהי השנה המאושרת בחיי.

קיבלתי את חיי במתנה, ואני מתכוונת לנצל את המתנה הזאת.

זהו. נותרו לי עוד שני טיפולים כימיים. בפסח אני יוצאת מעבדות לחירות...

משה אבן

2 באפריל 2008

בעוד רוב האנשים מסביב מתייחסים לסרטן באופן שפוי וענייני, תתפלאו כמה משפטים הזויים נשמעים מאנשים אחרים (שעל פי רוב אינם קשורים אלי באופן ישיר). משפטים כאלה, שאם הסרטן לא הרג אותך, הם דווקא כן יכולים להרוג. ואף לוודא הריגה. להלן מקבץ מקרי בהחלט של אמירות שהושמעו באוזניי הרגישות:

פקידה באתר "מודעות", אתר המסייע בתמיכה נפשית למורים: "למה את חושבת שמגיעה לך עזרה? היום סרטן זה ממש כמו שפעת. לכל אחד יש..." לא רוצה לאחל לאף אחד להתנסות ב"שפעת" כזו גם אם יש הרבה הלוקים בה. האיש המביא כביסה: "זה בכוונה?" (הכוונה לקרחת). כשאני מבשרת לו שאני מחלימה מסרטן, הוא מביט בי בייאוש ומספר לי ש"גם לאשתי היה סרטן שד. בסוף כלום לא עזר ולפני שנה היא מתה." (הוי כמה מעודד, תודה ששיתפת).

בחורה המטפלת באיזשהו סוג של טיפול לא ברור החלה לדבר איתי בחנותה, והציעה לי חינם אין כסף להיות מטופלת שלה. "הדבר היחיד שעלייך להתחייב אליו הוא טבילה בים כל יום בכל מזג אוויר!" (אני - ברררר... בחורף רק מקלחת רותחת מרשימה אותי). מובן שאני מסרבת, אך מתעניינת אם פעם עשתה את ה"ניסוי" הזה על מישהו, והיא בלקוניות מספרת לי על אישה חולת סרטן שהחלה את התהליך, אך נפטרה באמצע. מובן שלא היה צורך ביותר מכך על מנת שאנוס על נפשי.

רוצים עוד?

בעיר המתחילה בדי' (דבריה=טבריה) נכנסתי עם חברה לחנות. למרות שאני שאלתי משהו, המוכרת הקפידה לענות לחברה שלי, שמא תידבק ממני במחלה הנוראית הזאת. חמסה-חמסה-שום-בצל...

באותה עיר נכנסתי לחנות אחרת עם בנדנה לראשי (כמנהגן של בנות כת הסרטן), והמוכרת צהלה לעומתי ואמרה לי, שהקב"ה נתן לי את הסרטן על מנת שאראה שלא נורא לשים כיסוי ראש ולהתחזק.

ותשמעו משהו הזוי אחרון.

בכניסה למחלקה האונקולוגית אני פוגשת מטופל עם שקיות כימיות נוזלות כמים לוורידיו, ואגב הטיפול הוא פשוט מעשן להנאתו... מה כבר יכול להיות???

אגב, את כל האמירות הללו אני מקבלת בבדיחות הדעת, וביני לחבריי נהנית לעשות מהן מטעמים. כי העולם מצחיק אז צוחקים...

ולאזי כהאמא, לאמא יש... סרטן

3 באפריל 2008

אז אחרי שאמרתי לעצמי בקול רם שיש לי סרטן ויש לי גוש, אבל אני הולכת לנצח אותו וב-g-d-ו-l, הגיע תורם של הילדים להתבשר. לגדולים הוחלט לומר את האמת כפשוטה, ולענות להם על שאלות שיתעוררו. לקטנה בת השש הוחלט לומר את הדברים בעדינות, ולהתקדם לפי תגובתה. אני מספרת לשני הגדולים שיש לי סרטן, ובאותה נשימה - שלא נשקפת סכנה לחיי, אז שלא יבנו על זה וימשיכו לנסות להרוג אותי עם הבלגן בחדר למשל... לקטנה אני מספרת שיש לי פצע, שצריך יהיה להוציא אותו בניתוח. אבל היא - לא עשו אותה אתמול. בלילה לפני השינה היא שואלת את אבא: "לאמא יש סרטן?" (תשובה: כן). "אמא הולכת למות?" (בכלל לא. אמא הולכת להחלים). כעבור כמה ימים במקלחת: "אמא, את תהיי קירחת?" אני שואלת: "למה את שואלת?" (בפולניה כמו בפולניה). והקטנה: "מי שיש לו סרטן יש לו קרחת!" חד משמעית. מסתבר שבעולם תקשורת גם ילדה בת 6 חשופה לעובדות. אני אומרת לה שאולי אתקרח, אבל אני לא מפחדת, כי השיער יארך אחר כך שוב. התשובה מניחה את דעתה. בימים הקרובים אנחנו מזמינים פיצה לארוחת ערב (למי יש

אנרגיות להתעסק עם ארוחות). האמצעי, שיודע לקחת מהחיים את הטוב, מצהיר: "אמא, המצב החדש חביב עלי." בימים שלפני הניתוח, וגם לאחריו, גודשים את ביתנו סבא וסבתא ועוד סבתא, חברות וחברים. נדמה שהשהות האינטנסיבית עוזרת להקהות מעט את הבשורות. אלא שילדים רואים את הדברים בעין אחרת, ושוב הקטנה מפתיעה. ערב אחד היא מתפרצת בבכי ואז כשנרגעת מסבירה: "נמאס לי מכל האורחים שמתייחסים רק אלייך. נמאס לי שאין לך זמן בשבילי. אני רוצה שהכול יחזור להיות רגיל." באחד הימים היא מחבקת אותי ושואלת: "קוראים למחלה 'סרטן' כי היא נראית בצורת סרטן?" לאט-לאט אנחנו נכנסים לשגרה ביתית. למעט יום הטיפולים וכמה ימים לאחר מכן, אנחנו מגלים מחדש אחד את השני. החיים מורידים הילוך. אנחנו משתדלים לאכול ביחד מדי ערב. ארוחות הצהריים משתדרגות (אני צריכה למלא את זמני...), ומשתדלים לבלות הרבה יותר ביחד. יש משמעות נוספת לחיים, ואנחנו משתדלים למלא אותם בשמחה ובאהבה, למצוא בתוכנו את הכוחות והמשאבים המשותפים - ודווקא הולך לנו לא רע. ממש משתפרים...

יש בן אדם שהיא נאלצת

4 באפריל 2008

בעיקרון, כל מי שבחר לעבוד במחלקה האונקולוגית נשמה יתרה באפו. אני לא צריכה לספר לכם שחלק מחולי הסרטן נאספים מוקדם מדי אל אבותיהם. ואופס... שובב אחד נפל ולא ישוב יותר

למחלקה. לא תמיד הנופלים הם זקנים תשושים בגיל 120, וגם אם החולים לא ממהרים ללכת בדרך כל בשר, לא קל להיות ולתמוך באנשים צעירים הנלחמים במחלה.

אז לכבוד המלאכים הפרטיים שלי מוקדש הקטע הבא.

בראש ובראשונה האחיות שלי במחלקה. האחת נראית קשוחה אך לבה לב חמאה רך. אחרי שגילתה את ההיסטוריה האוחזת בי למראה מחט העירוני, ואחרי 7 דקירות שבהן לא מצאה את הוורידים שלי, וראתה אותי בהתפרקות שלא הייתה מביישת אף היסטרי סדרתי, היא דואגת לי בכל טיפול לרופא מומחה (תיכף יגיע תורו). ופעם, כשהרופא לא היה, היא כיתתה רגליים בכל בית החולים, וגררה במו ידיה רופא מיוחד, עדין וחביב, שינעץ בי את המחט. היא צינית להחריד ושונאת שמודים לה. אבל היא לא שומעת עכשיו, וקוראים לה לבנה.

אחותי השנייה שמה מקסין. כשמה כן היא. מקסימה, עדינה, רחומה וטובת לב. כשכואב למישהו כואב גם לה. תמיד זמינה, תמיד שם. היא המלאך השני שלי.

מלאך מספר שלוש הוא האונקולוג שלי, ד"ר שנירר. הוא רופא בגובה העיניים (במלוא מובן המילה). מלא שמחת חיים, מתלווץ עם חוליו, שמח וטוב לב. אין הרבה רופאים כאלה שהם גם מקצועיים וגם אנושיים.

הרופא בעל ידי הזהב שמו ד"ר שי. הוא זה שמצליח להכניס את העירוני ללא ציוצים מפי, עם המבט הכי טוב בעולם. אין, אין עוד כזה בעולם...

ד"ר זילברמן הוא הכירורג שלי, המגלה והמבצע. גם לו יש ידי זהב. זר אפילו לא יבחין בצלקת הניתוח שלי.

וישנה מרים, שמתנדבת במחלקה ודואגת להכין לחולים שלה ארוחת בוקר מזינה. סלט קצוץ דק-דק ומיץ אשכוליות אדומות טרי. איפה ישנן עוד נשים כמו האישה הזאת?

ואסנת, שדואגת באופן אישי שלא נאבד בתוך הבירוקרטיה. וגם דליה החייכנית.

והודא, שגילתה לי שבדיקת דם מהאצבע לא כואבת בכלל (כי אני עוד זכרתי את הבדיקות האלה מפעם, שחותכים את האצבע בסכין קטנה והאחות יונקת בצינור את הדם), ועושה לי בדיקות חייכניות.

כל האנשים האלה ועוד אחרים בדרך, שעושים עבודה כל-כך חשובה בצורה הטובה ביותר. מה זה טובה? מעולה. ונותנים לי להרגיש שאני בידיים הכי טובות בעולם. ואם ככה... אז בטח שאי אפשר לאכזב אותם ולא להחלים. לא???

אם הייו אנשים אם שנמכה אם שנה לחיות???

6 באפריל 2008

בסרטים, ובכל מיני כתבות שבהן נתקלתי - שמעתי, ראיתי וקראתי על אנשים שהרופא בישר להם שזמנם בעולם הזה קצוב. ואפילו קצוב מאוד. ואז חלים מהפכים בחייהם.

יש המוכרים את כל רכושם וקונים יאכטה שעימה יגיעו לאיים אקזוטיים. יש העוברים לחיות במדבר, בערבות או בכל מקום השונה מהמקום שחיו בו עד אז. יש מכול וכול. לרגע אינני שופטת אותם. וגם נכון לזמן כתיבת שורות אלה אין בשורה מהסוג הזה מרחפת מעל ראשי קצוץ השיער.

אבל... השנה הזאת שבה אני נלחמת בו, בסרטן, אפשרה לי לרגעים מסוימים לחוות את תחושת האימה של "הזמן קצר והמלאכה?...!" יש מלאכה!!! וחשבתי לעצמי מה הייתי רוצה עכשיו לעשות שישנה את חיי? (אם להתייחס למחלת הסרטן כאל הזדמנות לשינוי).

אז ככה... לאחר שהשתעשעתי במחשבות למכור את ביתי

הקט ולקנות יאכטה, חשבתי על כל הטלטלות בים, ונראה לי שאם חסכתי את ההקאות הכימותרפיות על-ידי כדורי "אימנד" לא אעשה זאת לעצמי בהתנדבות, כך שרעיון זה בוטל.

חשבתי על מסע סביב העולם, אך כשירדתי ממש לפרטים (כלומר איפה בעולם?), לא מצאתי את עצמי נודדת על גבי הגלובוס לתקופות ארוכות מאוד.

ואז הגעתי לתובנה הבאה: אני רוצה לחיות את חיי בדיוק כפי שחייתי אותם עד כה. עם האיש שבחרתי בבחירה השנייה והמוצלחת עד מאוד בחיי. איש שאין, ולא יהיה לו תחליף (ועל כך ידובר בהמשך). ועד שמצאתי אותו... אין צ'אנס שאחליף אותו! לחיות את חיי עם ילדיי האהובים, המיוחדים כל אחד בדרכו. אני רוצה לחיות עם כל אותן התובנות שמקבלים בגיל ארבעים, בבית שלי וביישוב שבו אני גרה, שהם מבצרי ומקור הרגיעה שלי.

אני רוצה אותן חברות שמקיפות אותי באהבה ובמסירות. כל אחת בדרכה המיוחדת. אף אחת מהן לא אכזבה אותי. לא כשהיה טוב, וגם לא כשהיה רע. אז מובן שאני רוצה אותן קרוב אלי.

רוצה להיות קרובה למשפחתי המורחבת. להורי, שהאהבה הרבה שבה הם עוטפים אותי היא זכות שאין להרבה... לק. שלמדתי כל-כך לאהוב ולהעריך, ובשנה זו אפילו יותר. אני רוצה לחזור לעבודה שלי, משום שאני אוהבת אותה. אוהבת מאוד את האנשים המיוחדים העובדים איתי ועוטפים אותי ברשת ביטחון...

אני רוצה ללמוד... אך לא למען שום תואר או תעודה, אלא את כל הדברים שאף פעם לא היה לי זמן ללמוד (יוגה, איפור, ציור, צילום ועוד...) ואת אלה אעשה בשנה הבאה.

השנה למדתי שהדברים הקטנים, הפשוטים ואף הרגילים הם אלה שמשמחים אותי וגורמים לי ליהנות.

השינוי שחל בי הוא תולדה של הזמן הפנוי הרב שיש לי. ואני

נהנית ממנו. מעולם לא קראתי כל-כך הרבה ספרים. התחלתי לבשל ולאפות בצורה יצירתית, אני מתייחסת בסלחנות ובחוסר שיפוטיות לסובב אותי, כאילו מישהו שם לידי עדשה מיוחדת העוזרת להתמקד בעיקר, במה שחשוב, ובו בזמן מסננת את הטפל. הגוונים שבין לבן לשחור התרבו, ואני מסוגלת לראותם. אני מקווה שזה לא נשמע יומרני, אבל דווקא עכשיו, מתוך הקשים, אני מרגישה את הצמיחה. מבינה את משמעותנו הארעית בחיים האלה, ולכן לא מוכנה לבזבז זמן על שטויות, על כעסים, על חשבונות והתחשבנויות.

כי גם אם נותרו לי חמישים שנה לחיות, אני מתכוונת לעשות זאת על הצד הטוב ביותר. ורגע לפני שאעצום את עיניי אני רוצה לחייך לעצמי בסיפוק ולומר, שלפני מותי חייתי. בדרכי, וכמו שרציתי.

חיי שלי, פארי (א): פרידה משיב לך

7 באפריל 2008

מחר הטיפול ה-11 שלי. ואני עולצת לקראתו. וכל זאת למה? כי אחריו יגיע הטיפול ה-12. ואז אפרד מהטיפולים הכימותרפיים... מחר גם אפרד משירז טל.

אבל רגע. למה אני מתחילה מהסוף?

אז ככה: הכול התחיל בגחמת השיער שלי. באותו יום מר ונמהר שבו טיילתי עם רונית חברתי הבלונדית בעיר דבריה (העיר ששמה מתחיל בדי'). רונית היא בלונדינית אמיתית. מאלה ששערן נראה כמו שיבולים ביום שמש לוחט במיוחד - צהוב-זהוב. אני חייבת להתוודות שחברותיי כולן יפות (ונשבעת שבחברתי

אותן דווקא בגלל אופיין המיוחד... אבל יצא שהן גם חכמות ומדהימות וגם יפות). אין בי קנאה באף אחת מהן. נהפוך הוא - גאה בהן. עד לאותו יום מר ונמהר.

רונית ואני צעדנו בעיר. היא עם הבלונד המתנפנף, ואני עם הקרחת הבוהקת והמסמנת. לפתע הרגשתי אותה. את הקנאה. הקנאה הזאת הירוקה, המכוערת, הקנאה בבעלי השיער באשר הם. גם אני רציתי שיער, ועכשיו! אפילו השיער המקורזל והדליל של זו שעברה מולנו נראה לי נחשק.

ואז אמרתי לרונית בשפה שאינה משתמעת לשתי פנים: "חייבת שיער. ועכשיו!!!"

משהו במבטי המוטרף כנראה אותה לרונית שאין פה מקום לוויכוחים ויש ללכת איתי בעניין.

התחלנו לחפש פאניתי, ומצאנו כתובת של אחת הנמצאת בסמטאות טבריה, בבית מלא ילדים ומלא שערות על מעמדים מיוחדים.

כל פאה שמדדתי הייתה בעיני הפאניתי "מאממת". אם אתן כמוני, לא דתיות במהותכן, כנראה שגם אתן לא מכירות את התחום. הפאניתי גם מטפלת בפאה, מסרקת אותה, מפנפנת אותה (כלומר, עושה לה פן), מספרת אותה ואף יכולה לצבוע אותה.

אם ברחוב התמקחתי עם עצמי והסכמתי לקבל עלי כל שיער, כולל חתול מת כאופציה, הרי שאצל הפאניתי נפתח בפניי עולם חדש ומגוון: פאות סינטטיות, פאות משיער אירופי, פאות סיניות. כולן סדורות במגירות-מגירות.

ואז ראיתי אותה: שיער גולש בחום, עם פסים עדינים. השיער נראה אמיתי. התחתית רכה ומצופה עור, כך שהיא לא תגרד. ואני התאהבתי במבט ראשון בבת דמותי החדשה ומיד נתתי לה גם שם: "שירז טל". ולרגע הרגשתי כזאת (כאילו דוגמנית, מטר והרבה, אשת העולם הגדול...).

הלכתי על האקסטרים (שהרי לי בשנים האחרונות יש שיער קצר).

אני ושירז התחברנו יחד כמו ראש ופאה.
 הפאנית החמדנית שכנעה אותי שזה... מאממם. רונית,
 (הדעתנית בדרך כלל), ניסתה לשכנע אותי "אולי לחשוב על זה?"
 אבל המבט ההוא שלי שכנע אותה לרדת מהניסיון, ומהר.
 גם מחירה של הפאה (3,500 ש"ח) לא גרם לי לעפעף (לא
 חוכמה כל-כך גדולה, כי גם ריסים הרי אין לי...). ח., באומץ רב
 מצדו השני של הסלולר, אמר לי: "העיקר שתהיי מאושרת."
 שילמתי - שירז הייתה שלי! ואף קיבלתי במתנה מעמד שהוא
 ראש וצוואר (בלי גוף). מי שלא ראה את עליצותי לא ראה עליצות
 מימיו. עד כאן התיאור האופטימי של יחסי עם שירז.
 הגעתי הביתה שמחה וטובת לב. נתבקשתי על ידי משפחתי
 האוהבת אך הביקורתית למדוד את שירז. מובן שעשיתי זאת
 בחפץ לב (הרי לרגע הזה ייחלתי כל הדרך מדבריה הביתה).
 הקטנה פרצה בצווחות ואמרה שהיא רוצה את אמא שלה
 בחזרה, ומהר! כך גם המתבגר, שטען שקרחת הרבה יותר יפה.
 וח. אמר שקרחת הרבה יותר סקסית. ושאני נראית יותר כמו
 סיוון רהב-מאיר מאשר כמו שירז טל ובכלל, עכשיו הוא מבין מה
 המשמעות של "פאה נוכרית" כי אני נראית מאוד זרה...
 ניסיתי להיות אשת עקרונות, ועוד פעמיים חבשתי אותה
 לראשי. האונקולוג והכירורג דווקא פרגנו (אבל נראה לי שהם היו
 סתם נחמדים...), אך בפעם השלישית נשברתי. הבנתי ששירז ואני
 לא מתאימות. האגינדה שלנו לא כל-כך חופפת (אופס...), ואנחנו
 גם לא מסתובבות באותם חוגים. "היא זו לא אני" כמאמר השיר.
 נפרדתי משירז, וח. החביא אותה בחדר הארונות כי טען שבבילה
 היא נורא מבהילה. דמות בלי גוף...
 התקשרתי לפאנית וביקשתי ממנה להחזיר לחיקה את שירז
 היוקרתי. אבל היא, צדיקה שכמותה, סירבה בתוקף. ואני? אין
 לי כוח למלחמות...
 וכך, במשך כמה חודשים, שירז עומדת מבוישת על המדף
 העליון שבחדר הארונות.

לפני שבועיים גמלה בי ההחלטה למסור את שירז למשפחה קירחת ואוהבת. יש לה דורשת. מחר אסרק אותה יפה, אכניס אותה לשקית יפה ואמסור אותה באהבה למישהי שאולי תעשה בה שימוש ותשמח להתהדר בה.
ואני?? דווקא אוהבת את המראה החדש שלי, את פלומת האוגר הבהירה שצמחה על ראשי. אמנם לא שירז ולא דוגמנית, אבל אני. בלי הסתרות, כמו שאני.
היי שלום, שירז!!! ונוחי על קרחת בוהקת בשלום!!!

זקנת בית נאמל (א: הסרטן וזו צמת החיים)

10 באפריל 2008

בואו ונגיד את זה כך. בחייה של אישה עובדת עזרה בבית אינה מותרות, אלא צו השעה. מכיוון שעד "שנת הסרטן" עבדתי, עוזרת הבית הגיעה לביתי הקט אחת לשבוע, ניקתה וסידרה וחזרה שוב כעבור שבוע לנקות ולסדר. כל הניקיונות והסדרים היו באחריותה. והסידור הנ"ל היה נוח לכל הצדדים הנוגעים בדבר.
עם הגיעו של הסרטן לגופי הפסקתי לעבוד, והפועל היוצא היה שעות שהייה רבות בבית. עוזרת הבית (להלן ע"ה) המשיכה להגיע אחת לשבוע לנקות ולסדר, כהרגלה בקודש, ואני נהנית משירותיה ושילמתי לה בסוף היום, כהרגלי בקודש.
נדמה לי, שחלק מהתחושה של שליטה בחיי המטולטלים הייתה שמירה על ניקיון הבית וריח תבשיל לארוחת צהריים. שני אלה נתנו לי תחושת יציבות ו"עסקים כרגיל". מצאתי את עצמי מבשלת ללא הכרה, ואף אופה בשארית ההכרה שעוד נותרה לי (ואל תקלו ראש בעניין, כי אני, בחיי הרגילים, לא מהאופות.

וקצת מהמבשלות, כי חייבים...). ותחביב נוסף שפיתחתי לעצמי הוא לראות פינות אפלות שע"ה לא הצליחה לראות. וכך, בעודי עסוקה בתהליך ה"שליטה בחיי", לא ממש התייחסתי ברצינות להודעתה הדרמטית של ע"ה על הריונה הצובר תאוצה. להפך - ממש לא התייחסתי. וממש לא הפנמתי. מה זה קשור אלי? ניחמתי את עצמי, בעודי מגלה קור עכביש חדש. ובעליצות רבה הייתי דורשת בשלומה בכל פעם שנפגשנו. מתמיאה לה על בטנה העגלגלה והיפה. ושמחה מאוד בביתי המצוחצח והממורק.

בוקר אחד, בהגיעה לביתי כולה זורחת ומאושרת, בישרה לי ע"ה שבטנה התפוחה עד מאוד כבר לא מאפשרת לה להמשיך לנקות, והיא יוצאת לחופשת לידה.

בהיתי בה בחוסר אמון. ואז התחברו להם כל החוטים הפרומים במוח. הבנתי את הקשר בין ההיריון לניקיון. "ומה יהיה איתי???" מצאתי את עצמי מייבבת כתינוק שעוד מעט ייוולד. ע"ה הביטה בי ברחמים, אך הרבה לא יכלה לעשות. הטבע קרא לה... ולייעוד אחר בכלל.

וכך הגיעה אל ביתי ע"ה חדשה, נמרצת וחיננית. אך העיסוק בניקיונות אינו העיסוק העיקרי בחייה. יש לה חיים עשירים בלעדי. אם את ע"ה ההריונית יכולתי להזעיק בכל עת שתיתן יד, הרי שע"ה הנוכחית יכולה להגיע פעם בשבוע, ולעתים רק פעם בשבועיים.

וגם פה החל תהליך התפכחות כואב. מכיוון שהכימיקלים המוחדרים לגופי כנראה יוצרים איזשהו אפקט מצטבר, אני מוצאת את עצמי חלשה מכדי לראות ולגלות קורי עכביש חדשים, ומתקשה עוד יותר לעשות בעצמי עבודות מופרעות משהו (כמו למיין מסמכים, לסדר מגירות וכדומה). החלטתי לשחרר את ניקיון הבית, להעביר את האחריות לעוזרת ולבני ביתי. אני שולטת בחיי עד כמה שאני יכולה. וכך גם בפרפראזה - שולטת בביתי רק עד כמה שאני יכולה.

חג חירות או לא חג חירות???

על אימהות ופגמים (ע"י אפרת כהן)

10 באפריל 2008

אחד מהזיכרונות הראשונים שלי – ילדה, בכיתה א' אולי, קמה בבוקר דלוקת גרון, ובמקום לבית הספר הולכת עם אמי לרופא הילדים במרפאה השכונתית. והוא? מבט אחד קצר לגרוני האדום וקביעת דיאגנוזה (אנגינה...), רושם רצפט (כך קראו פעם למרשם רופא) וברצפט היה כתוב: 1 זריקת פניצילין.

אמי ואני צועדות במסדרונות הענקיים (או כאלה שנראו לי ענקיים). את פנינו מקדמת אחות עצבנית במקצת, מורה לי בחוסר סבלנות לשכב על המיטה, וכשהיא רואה את מפלי הניאגרה נוזלים וזולגים מעיניי, היא מאבדת לגמרי את הסבלנות. במבטא רוסי כבד אומרת לאמי: "אמא, תחזיקי חזק!" ובאיחוד כוחות מחודשים אני חוטפת אותה. את הזריקה! שבוע אחרי זה לא היה אפשר לזוז מרוב כאבים, אבל האנגינה חלפה.

מספר פעמים רב, אולי רב מדי, חזר הריטואל הני"ל על עצמו, מה שעיצב בקפידה רבה את אחד התסביכים של חיי - "תסביך המחטים". עד כדי כך, שאפילו בסרטים שבהם ברור לי שאיש לא נדקר, אני לא מסוגלת לראות מחט.

אך "קללת המחטים" רודפת אחריי לכל מקום.

בטירונות, לדוגמה, מצאתי את עצמי בורחת כל פעם לסוף התור. עד שכבר נגמר "סוף התור", ומכל החיילות נותרתי רק אני ללא חיסון. התחננתי, בכיתי, ניסיתי לשחד. כלום לא עזר. החיסונים ניתנו לי בזה אחר זה, "לתפארת מדינת ישראל". (למותר לציין שבמספרים הגורליים האלה, של בדיקות דם, גם אני עליתי...). רק מתרומת דם במחנה 80 ניצלתי, בשל משקלי הרזה, שלא הצדיק כנראה הסתבכות עם אחת שכמותי.

לידות?? סירבתי לכל התערבות מחטנית חטטנית, וכך יצא

שבני הבכור נולד ב"לידה טבעית", והשני ב"לידת עכוז טבעית". אמנם ראיתי את כל כוכבי השמים, והבנתי את משמעות הביטוי הנ"ל. אבל - לא נפגשתי עם המחט שנואת נפשי.

אהה, כן... פעם, בהריון של האמצעי, נאלצתי לקבל סדרת זריקות נגד כלבת.

האדם הסביר הקורא את דבריי כרגע חושב לעצמו בוודאי שיש פה עסק עם פחדנית סדרתית, פרנואידית והיסטרית. מכירים אותך...

אבל נשבעת לכם: אני לא כזו. אין לי בעיות עם רופא השיניים וטיפוליו, כמו לרוב האנשים ביקום. אין קשיים נפשיים או אחרים בפגישה עם הגניקולוג. אך כשמישהו יספר לי על ניתוח מסובך שעבר, או חוויה רפואית אחרת, מיד אתעניין בסוגיית המחטים: כאב? וכמה? וגם למה?

בהתמודדות שלי עם מחלת הסרטן יש שני ממדים: האחד נפשי ורגשי, והשני פיסי. בהתמודדות הפיסית אני מכלילה רק את נושא המחטים.

אני מתמודדת היטב עם תופעות הלוואי של הכימותרפיה, מקבלת את המחלה על גוניה השונים, אך עד היום אינני מצליחה להתמודד עם הדקירות הרבות המלוות חוויה מלבבת זו.

ומשום מה... כל בדיקה או טיפול מלווים במחטים. כבר פיתחתי "מימונויות מחט" - לפני הטיפול דאגתי שאחות המרפאה תקיז את דמי עם פרפרית של תינוקות.

לאחרונה גיליתי את בדיקת הדם מן האצבע. (כן, חידוש טכנולוגי מדהים. במקום סכין קטנה הננעצת באצבע על מנת למרוח דם על מלבני זכוכית - קפיץ מיוחד, העושה זאת בכאב מינימלי בהחלט).

סדרת הטיפולים הכימותרפיים שעברתי כללה ארבעה טיפולים מסוג אחד (AC), ועוד 12 טיפולים מסוג נוסף ("טקסוטרי"). כל מה שמטריד אותי לפני כל טיפול הוא האם יצליחו להכניס את העירוני ב"מכה ראשונה" או לא???

באחד הטיפולים שלי חוויתי שבעה ניסיונות לא מוצלחים להחדרת מחט, מה שגרם לי לחשוף את הצד הנוירוטי שבאופיי. אגב דמעות שלישי, נעמדתי ליד הדלת וויתרתי במייד על המשך הטיפולים. לא עזרו שכנועים, תחינות ובקשות. רק רציתי שייצאו לי מהורידים - במלוא מובנה של המילה.

כבר סיפרתי פה בעבר על התמיכה המתקבלת במחלקה האונקולוגית שלי. וכך גויס לטיפולי רופא מקסים, קוסם אשר יודע למצוא ורידים בעצימת עיניים. אין אצלו פספוסים - דבר שגרם לצפירת הרגעה מכיווני ולשקט תעשייתי במחלקה.

עד לטיפול האחרון, שאליו הגעתי זחוחה ורגועה. מבטים מוזרים בין האחיות כבר היו צריכים לעורר את חשדי. אבל... ידוע שהחומרים הכימיים מקהים חלק מן החושים.

הקוסם לא היה, ובמקומו הביאו לי רופאה יפהפייה, שנשבעה לי שלא תדקור אותי עד שלא תהיה בטוחה. (אז נשבעה...) וכך הקיזה את דמי לשווא פעמיים, אגב חיטוט ידידותי בוורידים, שסופו בהתפוצצות הווריד (כן, יש גם מונח כזה).

סופו של הסיפור הוא ששוב הובהל לו הקוסם, מצא את הווריד בקלילות, ועם ישראל לתפוצותיו נשם לרווחה.

נותר לי עוד טיפול אחד. אני מתפללת לאלוהי הוורידים שיעזור לי לעבור אותו בקלילות. ובעוד אני מתעסקת בווריד ובדמי הכחול, יש לי רעיון נפלא לסטרט-אפ: טיפול כימותרפי ללא מחטים. בדיקות דם ללא דקירות. אם מישהו ימציא משהו כזה אני הראשונה שמתנדבת לכל ניסוי בבני אדם... לכל טיפול... אבל עד אז: צאו לי מהוורידים...

בין 14:00 - 16:00! בין השעות

11 באפריל 2008

בין שאר הדברים הטובים שהביאה איתה "שנת הסרטן" נמצאת בקטגוריה האהובה עלי "שנת הצהריים".

בימי שגרה של עבודה ושאר טרדות היום, אני רק יכולה לדמיין את האפשרות הנ"ל. ובכלל... מי מגיע הביתה מהעבודה בשעות כאלה?

אך במהלך שנה זו פיתחתי לעצמי טקס רב רושם סביב עניין שנת הצהריים המקודשת שלי.

החל מהשעה 12:00 גופי מגלה דריכות. מיטתי המוצעת נראית מזמינה מאי פעם. אני טורחת להיות מצוידת בעיתון או בספר קליל, שלא דורש ממני מאמצים אינטלקטואליים רבים. (זוכרים? קהות חושים=קהות מוחית). לאחרונה, עת החלו הימים החמים, אני גם מצטיידת בשלגון משובח כלשהו בצרכנייה (כן, יש מקומות שהמוסד הזה עוד קיים בהם).

וכך, פיתחתי לעצמי מנהג לא מוסרי בעליל: לנוח בין השעות שתיים לארבע, משל הייתי אחת מן היקיות של חיפה, הידועות ב"גינון" הנ"ל.

הכול היה יכול להיות כה אידיאלי ושליו, אלמלא פרט שולי וחסר משמעות: לא רבים יודעים על הרגלי החדש. חלקם חושבים שאני מתמידה בשגרת חיי הקודמת, ואצל החלק האחר והדומיננטי מושג שני"צ לא קיים כלל בלקסיקון (שהרי בינינו, רוב האנשים לא מגיעים כלל לביתם בשעות תמוהות אלה...).

כך שפועל יוצא מכך שאני נמה לי את שני"צ ואיש לא בדיוק מודע לשינוי הדרמטי בחיי, הוא תופעת "הער את המנמנם".

אך נח ראשי הפלומתי על הכר, נשמע צלצול טלפון מרוחק

שאני מנסה לא לשמוע. הנסיין הנבון לא מאבד תקווה, ומנסה בזה אחר זה ליצור קשר דרך הניידים של כל שאר הבית, כך שלרגע ניתן לדמיין שאני נחה במשרד הומה במגדלי עזריאלי. אני חייבת להודות שלעתים אני מתעלמת.

וגם באשר להתעלמות פיתחתי טכניקות משוכללות, אך לעתים אני חשה נקיפת מצפון קלה (ומה אם זו שיחה ממש חשובה???) ועונה מנומנמת לטלפון. ואז מתברר שהייתה זו שיחה חשובה, מ-א-ו-ד חשובה. "זכותך לרכוש ערכת סירים... רק תני לנו מספר כרטיס אשראי ו..." אז זהו, שזכותי לא לקנות ערכת סירים בשעה 14:00 בדיוק.

לעתים זו חברה שחייבת, אבל ממש חייבת, לספר לי פכים קטנים מחייה שאינם סובלים שום דיחוי. (רגע, שולה, אני חולמת עכשיו. לא נוכל לשוחח אחר-כך???) ולעתים אלה אנשים הרוצים להזמין צימר, ואין שעה יפה יותר משעת צהריים לבדוק האם הצימר ממוקם במקום שקט שניתן לנוח בו...

מי עוד? סוכנים, מוכרים, מכרים ומוקירים. כולם מתנקזים לשעתיים הקסומות בשגרת יומי, שעתה הגדולה של "שנת היופי" או שנ"צי (שנת הצהריים שלי).

בעוד אני מאשימה את העולם בסבלי, אני חייבת לציין שגם בני ביתי לא בדיוק הפנימו את מנהגי זה. "אמא, אני בבית! מה יש לאכול?" שואל/שואג המתבגר אגב טריקת דלת הכניסה. (למראה המבטים המטורפים שלי הוא שואל בתום לב: "מה? נכנסתי ממש בשקט.")

הקטנה חוזרת מבית הספר עמוסה בחוויות, יחד עם אביה. אך היא חייבת לשתף אותי בכל מאורעות אותו יום, בדיוק עכשיו. ("כי אחר כך אני אשכח.")

אז מכיוון שאי אפשר לצפות מאחרים שינחשו את כוונותייך, או את רצונותייך, ומכיוון שקיבלתי אישור מהרופא לישון שנת צהריים (אתם לא מאמינים???) אז כמו מה זה נראה לכם האישור הזה לא לעבוד???) משמעותו - לישון ולנוח...).

אני מכריזה בזאת, כי לפחות עד תום "שנת הסרטן" יש
בכוונתי להקפיד על "שנת צהריים" (לשם בריאותי, כמובן!!!).
אנא, אל תתקשרו אלי, אל תסמסו לי, על תנקשו על דלת ביתי
- עד לשעה 16:00 בדיוק!!! גם אחר-כך אעריך מאוד אם תאפשרו
לי לשתות קפה בנחת. בואו נאמר... תוכלו לתקשר איתי חצי שעה
אחר כך? החל מן השעה 16:30 אמשיך להיות חביבה, חייכנית,
מכילה, ומועילה לחברה. עד אז... אני במנוחה!
ואל תקנאו בי בצרות שלי!!!!!!
שבת שלום

מולדון אילומה המוקד (אז: הקלבי בין מולדון
אסטרן)
12 באפריל 2008

תופעת לוואי מוכרת של מחלת הסרטן היא "ארוחות בוקר", או,
יותר נכון, הזמנות חסרות תקדים למסעדות באשר הן.
אם לפני פרוץ הסרטן נהגתי, אחת לזמן מה, להתפנק
בארוחת בוקר, הרי שעם היוודע דבר מחלתי בפני הציבור הרחב
(להלן: משפחתי, חברותיי וקרובי), הוצפתי בהזמנות לסעודות
בוקר.

ואל תקלו ראש בעניין. פינוקים (ללא דגש בפי) זו אני. אין
כמוני חובבת פינוקים וטובות הנאה (טוב, לא צריך להיסחף...)
ההתחלה הייתה ממש חביבה. בהיותי גרה באזור ייירותי,
אני מוקפת במקומות המגישים ארוחות בוקר לכל דורש. ומה
צריך בן אדם חולה בסרטן אך בריא בנפשו??? (או לפחות
המתיימר להיות כזה?) ביצה עין, סלט נבטוטים/עשבים/ירוקים

מלא בריאות. גבינות, לחם מאפה בית, מיץ פרי, וקפה הפוך. אם גם נוף וטבע כלולים בעסקה זו, מה טוב.

וכך, גם חברותיי ומשפחתי סימנו את עצמם בהיררכיה התומכת (האם כבר סעדת עם שחף פת שחרית???) מי שלא חווה חוויית ארוחת בוקר איתי, מיהר להשלים את החסר. שכן מי שלא ראה שמחת ארוחת בוקר על פניי לא ראה שמחה מימיו.

נתחיל בכך שהסטרואידיים עובדים לטובתי. הידעתם, אדם המופצץ בסטרואידיים מסוגל לאכול פי 7 מאדם מן היישוב. כך שאם מישהו רוצה להתבדר ולחוות התקף רעב חסר פשרות, הוא מוזמן - ואף יותר מכך - להזמין אותי לסעוד עימו. זרועות תמנון יוצאות מגופי... וכך אני נהנית מביצה (עין) בשילוב חמאה, בשילוב גבינה, וזיתי הבית. בעוד שותפי לסעודה מנסה לדון איתי בענייני דיומא, או ברכילות קלילה, מבטי הזוגי והמורעב מאותת לו כי מוטב לו להתרכז בצלחתו לפני שגם היא תיעלם. ובכלל, לא כדאי להעסיק אותי בזוטות כגון מה קורה בעולם האמיתי שסביבי.

מה עוד?? מכוון שלאחרונה אני נוהגת לא לנהוג, חייב כל החפץ לסעוד עימי גם להסיע אותי (על "הנהגים של מיס דייזי" עוד אספר בהמשך). ואתם יודעים איזו שמחה ודיצה בשבילי שאינני צריכה להתמודד עם מציאת מקום חנייה?? (נכון, חולי סרטן זכאים לתו נכה, אך אני עדיין לא טרחתני להתעמת עם הביורוקרטיה ולהשיג לי אחד כזה).

אתם יודעים עד כמה הועשר עולמי הקולינרי הדל?? הידעתם כמה יצירתיים יכולים להיות תפריטי ארוחת הבוקר?? (אשר בסופו של דבר יכילו אותם פריטי מזון...).

רק לשם דוגמה, סלט ירקות זוכה לכינויים הבאים:

סלט הבית,

סלט ירקות העונה,

סלט גלילי,

סלט ההרים,

הסלט של בנצ'י (מי זה בכלל???)

סלט ירקות מנצח,
או למשל, הידעתם כי האקדמיה ללשון אינה מכירה
בשמותיה הרבים והקסומים של הביצה (זו של התרנגולת)?
חביתה,
ביצה עין,
אומלט,
אומלט ירק/פטריות/עשבי תיבול,
ביצה עלומה על מצע פולנטה תירס,
שקשוקת הבית,
ביצה בתוספת פירורי גבינה,
לגבינות ניתנה הגדרה מחודשת...

יש שיכבדו אותנו במבחר גבינות, דהיינו כלים קטנים ועגולים
שבכל אחד מהם גבינת שמנת אחרת על פי גחמתו של עובד המטבח
(גבינה ירוקה עם שמיר, אדומה עם פפריקה, לבנה בלי כלום, לבנה
עם זית בלי כלום – בקיצור, אותה הגבינה בהרבה צלוחיות).
יש שייגישו שלל גבינות משובחות, דקיקות ורזות להפליא,
ויכנו אותן "פלטת גבינות הבית", ויש את אלה שלא ממש רואים
בגבינות ערך עליון, והם ישימו על הצלחת גבינה בצורת קצפית
שמעליה עיצוב מתוחכם של עגבניית שרי.

שאמשיך?

סוגיית הלחם.

בהיותי חובבת פחמימות ובצקים, אאלץ אתכם לקרוא כעת
בפרוטרוט את תיאורי הלחם שלי.

אז ככה: יש המתהדרים בלחם שאור/חיטה מלאה/סובין
וכדומה. הוא מוצהר ומוגדר כ"לחם הבית" (מוגש בעיקר בראש
פינה והסביבה), ומכוסה בדרך כלל בשכבת קוואקר דקה, שמשום
מה תמיד קטן ונחבא אל הכלים. אם חפצת בתוספת, תיאלץ
להוסיף מטבע של עשרה ש"ח לכיכר נוספת (אבל למה אני כה
קטנונית???)

יש המחממים לך לחמניות לבננות קטנטנות (4 במספר) -

(מאפיין בעיקר את העיר דבריה), וגם פה תידרש להוסיף תשלום נדיב לתוספת פחמימה.

במקום יוקרתי אחר הניחו סלסילת ענק מפלצתית ובה "לחם הבית" (טוב, הסגרתי את המקום, הוא בראש פינה), לחמניות לבנות ואף טוסטים. מקום זה חביב עלי במיוחד בשל נדיבותו. לשתות צריך?

אז ככה: השתייה המוצהרת כמיץ טבעי סחוט מתגלה על פי רוב כמיץ (נכון), וסחוט (גם נכון). הקשר בינו לבין טבעי מקרי בהחלט.

הזיתים (ולהלן הזתים).

יש המוסקים באביב את כל עצי הזית בסביבתם הקרובה ומכינים זיתים לעילא ולעילא. יש המוסקים את קופסת השימורים ומוסיפים לה תבלינים, והמלצר יאמר לכם בהדרת כבוד: "הזיתים האלה ממסיק 2007, מעולים." רק שהמלצר אינו יודע שאני באמצע הדוקטורט שלי בענייני ארוחות הבוקר, ושעיני החדה קלטה את קופסת "בית השיטה" מאחורי הדלפק...

יש גם את ארוחות הבוקר הביתיות המוגשות לאורחי הצימרים. בהיותי מקורבת לנ"ל, זכיתי לטעום גם מהן. אלה עשירות להפצץ. מי שמכין אותן כבר לא יודע כיצד לשמח את האורח העירוני תאב הגירויים, ובנוסף לכל מה שתואר לעיל, יהיה בהן: מאפה הבית, קינוח הבית, פנקייק דלעת, ועלי רקפת ממולאים במשהו. מאלה אוכלים ואוכלים עד שלא יודעים להבדיל בין ארוחת בוקר, צהריים או ערב.

מכיוון ששנת הסרטן מתקרבת לסיומה, אני פונה אליכם, אהוביי, אשר בשמחה רבה מסיעים אותי ממקום למקום ומאכילים אותי במיטב המאכלים הבריאים ובוני הגוף.

לא עוד!!!

אנא מכם, בואו ניסע למוזיאונים. בואו ניסע לצפות בנופים קסומים. בואו ניגמל יחדיו מארוחות הבוקר (עד להודעה חדשה, כמובן).

האגודה הישראלית למאבק בסרטן

13 באפריל 2008

אני מחשיבה את עצמי לאזרח הגון מן השורה. משתכרת בכבוד. משלמת מס הכנסה וביטוח לאומי בזמן. ממלאת את כל חובותיי לאומה. כי ככה זה צריך להיות במדינה מתוקנת, לא? רצה המקרה וחליתי במחלה המוגדרת "קשה", מה שאילץ אותי בפועל להפסיק לעבוד (בהוראת רופא), ולהתמקד בטיפול ובהחלמה.

לא הייתי מטרידה אתכם בזוטות אלה, אלמלא נאלצתי להתמודד עם הפקיד פופצייק שמעביר אותך לשופצייק שיטפל בעניינייך (שבנינו, אינם כה דחופים. אינך חולת הסרטן היחידה פה, אם את כבר שואלת).

ראשית, שלושה חודשים אין הביטוח הלאומי רואה בך חולה. (אולי בזמן הקצר הזה תמותי, לדוגמה? למה להתחיל בתהליכים כלשהם?!!). לאחר שלושה חודשים... אם סיימת את ימי המחלה שלך, יש על מה לדבר. ואם לא... קודם תסיימי.

סיימת את ימי המחלה? יופי! נפלא. עברי לשלב הבא. אם השתכרת מעל סכום מסוים, אינך זכאית לקצבה בזמן שאינך עובדת. אם לא עבדת גם לפני כן, ו/או שכרך היה נמוך גם הוא, מדינת ישראל תעניק לך קצבה.

מסקנה: כדאי לך לא להיות אזרחית הגונה. ובכלל... כדאי שלא תתפרנסי בכבוד ותהיי נטל על החברה. זה ישתלם בעתיד. אם קיבלת קצבה ואת חולה אונקולוגית, שאולי זכאית לסיוע בבית (שכן כידוע, רוב החולים האונקולוגיים חיים רגילים ושגרתיים לחלוטין. למה להפלות אותם לטובה?), תישלח עד לביתך אחות ביטוח לאומי, אשר תבדוק את מסוגלותך לסייע לעצמך. אם הפכת לסייעודית, המחלת את עצמה בחיתול ולא

מבחינה בין ילדיה לבעלה, אולי תזכי לסיוע הני"ל. כל חולשה אחרת נחשבת לפינוק. ולהתפנק... אצל אמא. לא אצלנו פה, בבקשה!!!

אה, אבל למה להיות קטנוניים. הביטוח הלאומי מעניק לך בנדיבותו 100% נכות לתקופת הטיפולים. ומה משמעות הנכות הזאת?

ובכן, למשל, מגיע לך תו נכה. תו זה יכול להקל עלייך בהגיעך למקומות הומי אדם המזמנים חניה רחוקה-רחוקה. אלא שכדי להשיג את התו הזה שוב יש למלא טפסים, לשלוח, ולחכות. ולמי יש כוח לזה בכלל? אני ויתרתי.

מתוך הנחה שהחולה האונקולוגי לא יכול לעבוד, מגיעות לו עוד אי-אלה הטבות הכרוכות במילוי טפסים ארוכים כאורך הגלות, שליחתם... חיוג מנג'ס לבדוק מדי פעם מה עלה בגורלם... (ואז עונה לך אפרת שהטפסים אצל מיכל, ומיכל בכלל אומרת שהטפסים אצל אפרת, ובקרוב... תוזמני לוועדה רפואית. "מה זאת אומרת אם אנחנו רוצים להרוג אותך?? גברת, זה רק סרטן...").

אהה, וגם יש עזרה וסיוע בנסיעות לטיפולים. אז מה אם אין אוטובוסים לבית החולים שלך??? סע ברכבך ותקבל החזר נסיעות באוטובוס. פייר, זה מה זה לא פייר!!!

וההקרנות??? הידעתם שחולים מן הפריפריה נדרשים לנסוע מדי יום לבית חולים רמב"ם (מביתי, למשל, המרחק הוא שעה וחצי נסיעה לכל כיוון), או לחלופין לעזוב את החיים הרגילים, המשפחה, הבית ולגור חודש וחצי במלונית בגבעתיים (מה יש, אם הסרטן לא הרג אותך, הנסיעות יהרגו אותך???)

חשבתי לעצמי, שאולי חלק מן החולים מוותרים על המאבק על חייהם בגלל האנרגיות הרבות שהם צריכים להשקיע בכל הבריורקטיה שמסביב. גם בשגרה רגילה קיים קושי להתעסק עם פקידים וטפסים. על אחת כמה וכמה בשגרת חיים שבה עלייך להתמקד במלחמה על חיך, על בריאותך.

הלללללוו?? מישהו שומע אותי?? מישהו יכול לפשט את התנאים??

"מה את רוצה?" אתם שואלים. תנו לחולים לחלות בכבוד. בחיאתתת, עזבו אותם מניירת. הקלו עליהם. אף אחד לא יהיה מיליונר מהמחלה הזאת. במקום להתעסק בזוטות, כמו "חולה סרטן מגיע לו, או לא מגיע לו?" צאו באמירה גורפת הגורסת שמגיע!!! עזבו את החולה ומשפחתו מלמלא מיליון טפסים. תהיו לארגיים בקטע הזה. ואת כל הניירת, הוועדות והפקידות השאירו לאנשים שבאמת אינם אזרחים ישרים ואמינים.

הפסיקו להתייחס לפריפריה בזלזול, ודאגו למרכז רפואי שבו תתבצענה הקרנות במרחק סביר לחולה. ואל תהרגו אותו בנסיעות מתישות.

זה כל-כך פשוט. אז למה לא, בעצם?

אני אני אהיה ככה כדוקי (כתיבול כ-12)

15 באפריל 2008

שישה-עשר טיפולים כימותרפיים נגזרו על חולת הסרטן בפרוטוקול הטיפולים.

ואת כולם נטלתי אנוכי (ולא בגלל שאני חס וחלילה אנוכיית). ולמה הדבר משול? לאדם המטפס על הר. כולו נחוש להגיע לפסגה. לא רואה מימינו ולא משמאלו. ופתאום כשהוא מגיע לפסגה הוא משקיף על הנוף. ומבין איזו דרך ארוכה עבר. וכמה סלעים ומהמורות חיכו לו שם.

אז היום, כשהטיפול האחרון קרוב מאי פעם, אני נוטה לערוך עם עצמי חשבון נפש נוקב. ומה בחשבון? יתרונות וחסרונות

שהביא עימו הסרטן לחיי. אפרוט אותן לפרוטות. ולבסוף מסקנות חד משמעיות.

אז קבלו אותן, הסרטן, ובפראפרזה ל-12 מי יודע: 12 מצבים שהביא איתו הסרטן לחיי.

אחד מי יודע? אחד אני יודעת! אחד סרטן שד. אחד גוש. יתרונות: אין!!! צר לי!!! גם אם נתיידד איתו. הוא מגעיל, ואני באופן עקרוני לא רוצה להתיידד עם אף אחד שרוצה לעשות לי רע. מתרחקת מהם כמו מאש. אני גם לא חושבת שהוא ה"מתנה" שלי.

חסרונות: רבים, ועוד יותר רבים. דורש ממך להילחם בו. הוא כל-כך מסוכן שיש להשתמש בלוחמה כימית, שהיא כידוע לוחמה קטלנית מאוד. (עיין ערך "מלחמת לב המפרץ". לא אני המצאתי, אלא פנינה רוזנבלום).

שניים מי יודע? שניים אני יודעת! שני ימי אשפוז. כדי להוציא את הנבל יש לשהות יומיים בבית החולים.

יתרונות: אפשר לבלבל לרופאים ולאחיות חופשי את המוח, ולקבל תשובות לשאלות הזויות על הניתוח להוצאת הגוש. ("הכרתם מישהו שלא התעורר מהניתוח?" היי, אבל זה הרופא המרדים התחיל, הוא נתן לי טופס שבו רשומות כל הסכנות האורבות למנותח הפוטנציאלי).

חסרונות: יכולתי באותה מידה לבלבל את המוח לבני ביתי ולצאת בערב לבילוי אטרקטיבי במסעדה, למשל, שבה מגישים יותר מאשל, עגבנייה, לחם ומרק דלוח.

שלושה מי יודע? שלושה אני יודעת! שלושת אלפים שקל ועוד חמש מאות שקלים. מחירה של פאה שלעולם לא אחבוש על ראשי. יתרונות: עד שלא מנסים, חיים בתחושת החמצה.

חסרונות: מי המטורף שמוציא כל-כך הרבה כסף על שיער של מישהו אחר?

ארבעה מי יודע? ארבעה אני יודעת. ארבעה טיפולי AC ועוד משהו, הנחשבים לקשים בטיפולים הכימותרפיים.

הצבע שלהם ממש לא משהו (למה אדום, למה?) ותופעות הלוואי שלהם גם לא משהו. אחת מתופעות הלוואי – קרחת ונשירת שיער מכל, אבל מכל, חלקי הגוף. חסרונות: מי רוצה קרחת? כמה שמתכוונים לקראת בואה, היא עדיין מבהילה.

יתרונות: ובכן, תתפלאו אבל יש. קודם כול לא צריך להסתרק. תמיד קמים בבוקר מסודרים למשעי. חוצמזה שאין צורך ללכת למספרה. חיסכון כלכלי ניכר. ובכלל... אתם יודעים כמה עולה להסיר שיער מכל הגוף? (כמעט 10,000 ש"ח) ופה מקבלים את זה חינם אין כסף. יתרון נוסף שהקטנה שלי עלתה עליו: אין כינים!!! אהה... וגם אי אפשר להרים גבה בתמיהה (כלומר אין צורך לתמוה יותר, כי אין לך גבות). שאמשיך?

חמישה מי יודע? חמישה אני יודעת! חמישה כדורי סטרואידים X4, מה שנקרא "פצצות לגבות". חסרונות: גורמים למרץ רב. שאחריו מגיעה תשישות מבהילה.

עוזרים בשמחה להוסיף משקל רב לגוף (בהנחה שאינך סובלת מאנורקסיה, לא נראה שהתופעה משמחת במיוחד...). יתרונות: את המרץ ניתן לתעל לכיוונים חיוביים (ניקיון, בישול, כתיבת שטויות בבלוג ועוד).

מכיוון שמשמינים כל-כך איש לא מזהה אותך ברחוב, וכך נחסכות על פי רוב שיחות מביכות עם אנשים שלא ממש יש לך קשר איתם.

יתרון נוסף הוא מצב רוח זחוח במיוחד ללא שום סיבה נראית לעין (אולי שמישהו ישקול לתת את זה לאנשים במקום פרוזאק (דומיו)).

שישה מי יודע? שישה אני יודעת! שישה סוגים שונים של ירקות הורה לי הנטרופת שלי לאכול מדי יום. יחד עם שלושה

סוגים של פירות, לחם מחיטה מלאה ושתיית עשב חיטה (עוד מכשיר במחיר מופקע שרכשתי בטיפשותי).

יתרונות: מי שמקפיד על תזונה עשירה בסיבים ובנוגדי חמצון, אמור להיות בריא ולהילחם כך בסרטן.

חסרונות: במבחן המציאות. כאשר הגוף ספוג בכימיקלים הוא לא כל-כך מתיידד עם המאכלים הבריאים. הגוף שלי, למשל, אומר את דברו בצורה נחרצת. הוא חושק בשישה דברים שהקשר בינם לבין בריאות מקרי בהחלט, ואלה הם:

מיצי פרות קרים בתוספת קרח (הכוונה לנקטרים מלאי סוכר, כמובן), בשר אדום - רצוי סטייק, פחמימות לסוגיהן, קרטיבים, פלאפל עתיר שמן הנמכר ביום חם בשער העיר דבריה, וג'חנון.

שבעה מי יודע? שבעה אני יודעת. למזלי הטוב בשבוע יש בדיוק שבעה ימים. ואין אף מ... שיכול לשנות זאת. מה שאומר שכל שבוע קידם אותי לטיפול הבא, כלומר לסיום הכימותרפיה.

חסרונות: למה השבועות לא קצרים יותר במהותם?

יתרונות: כפי שאמרתי, אין אף מניאק שיכול לעצור את הזמן. ובסופו של דבר השבועות עוברים. וככה זה עובד: היום של הטיפול לא נחשב, היום שאחריו עובר עלי בעשייה כך שזה לא ממש נחשב, וכך גם היום שאחריו. ארבעת הימים האחרים עוברים בשינה, והופ... חלף לו השבוע.

שמונה מי יודע? שמונה אני יודעת! שמונה חודשים חלפו מהטיפול הראשון שלי.

חסרונות: אתם יודעים מה אפשר לעשות בשמונה חודשים? יתרונות: נכנסים לשגרת טיפולים. מה שהפחיד בהתחלה כבר לא מפחיד כמו פעם. אני יכולה לתרום מניסיוני העשיר לאחרות. זו הכשרה מהירה!!!

תשעה מי יודע? תשעה אני יודעת. תשעה ניסיונות עקרים להכניס את המחט לווריד.

חסרונות: חיסרון גדול מאוד!!! מי שלא חווה את החוויה לא חווה סיוט מימיו.

יתרונות: צר לי. פשפשתי ופשפשתי במוחי, ואף בתיקה של הדוגמנית, ולא מצאתי שום יתרון. אלא אם כן הבכי ההיסטרי שלי, וההכרזה שלי שאני הולכת הביתה נראים לכם כמו ההצגה הכי טובה בעיר.

עשרה מי יודע? עשרה אני יודעת! עשרה שקלים לבאגט במזנון בית החולים. ולמה אני מספרת את זה? כי אחרי הטיפול ב"טקסול" אני נתקפת רעב פילים, ופשוט יכולה לסייע לבעלת המזנון להיפטר מכל הכריכים שהכינה הבוקר.

חסרונות: נו, תירגע, אני אומרת לעצמי אחרי הבאגט החמישי. עוד רגע תמותי מהרעלת מזון, אני מנסה למתן את עצמי. אבל עצמי לא מקשיב ונוגס בחמדה בבאגט הבא, כאילו אין מחר.

יתרונות: עדיף לאכול באגטים מאשר לעשן או להמר. לא? אחד-עשר מי יודע? אחד-עשר אני ממש, אבל ממש, לא יודעת. יאללה מדלגים לפואנטה...

שנים-עשר מי יודע? שנים-עשר אני, כן אני, יודעת!!! שנים-עשר טיפולי "טקסול" ו"טקסוטר" מסתיימים מחר. יתרונות: הם מסתיימים. צעד נוסף לקראת חזרתי לשגרה הרגילה.

חסרונות: חבל שאף אחד לא מוכן לוותר לי על הטיפול מחר. כן, אני מדברת אליך, האחראי.

וואו, זה היה ארוך... אבל אני יודעת שמחר אחר הצהריים יתחיל פרק נוסף בחיי החדשים. ואתם, אנא החזיקו לי את כל האצבעות שלכם ואל תעזבו עד שאני מודיעה שאפשר. קפיש???

אלה אנחנו, אלהי, אנחנו, זאלמא די מניחא מניחא?

16 באפריל 2008

תכננתי זמן רב את הרגע הזה. ספרתי לאחור יחד עם כולם את הרגע עד לסיום הטיפולים הכימותרפיים. בכל יום שעטתי עם המון תנופה, קדימה, עם המון עוצמה. ועכשיו אני מרגישה כמו בלון מרוקן מאוויר.

יומיים קודם הכנתי בחדווה מתנות לכל המלאכים שלי בדרך. התרגשתי מאוד. הסובבים איתי התרגשו יחד איתי. סוף תקופה מאתגרת ולא פשוטה.

ערב קודם כתבתי רשומה שבה הסתכלתי יחד איתכם על התקופה שחלפה. ופתאום הרגשתי אותם. את הרחמים המכוערים. את הרחמים על ההשפלה שבסרטון: הטיפולים, הקרחת שמסמנת אותך בעיני כולם בתור "החולה במחלה ההיא...". הכאבים, המשפחה והחברים האהובים שלי שהתגייסו כל אחד בדרכו לשמור עלי בתקופה הזאת. אהובי היקר שספג וספג, ובלבד שיהיה לי טוב, שאקום כל בוקר שמחה לתוך שגרת יום, שקיבל כל גחמה שלי באהבה ובחמלה.

קמתי בבוקר צורבת מכאב. כאב מסוג אחר. כאב הלב. במחשבה שלי ושל הסובבים אותי יום זה הוא יום של שמחה, של ציון דרך משמעותי. חזרה לחיים נורמאליים. לא עוד שמירה מאנשים מנוזלים, לא עוד "אסור" ו"אסור". פתאום יש גם הרבה "מותר". חזרה לחיים...

אז למה אני כל-כך עצובה? למה כל-כך זולגת? אני חושבת על הוריי, שראו אותי נלחמת ונלחמו יחד איתי, כואבים בתוכם, אך לא מאפשרים לעצמם ליפול לידי כדי לא לשבור אותי. חייתי בבועה יחד עם אנשים במצבי, אנשים שרובם היו במצב קשה משלי, ובכל יום בירכתי על כך שסופי לא קרוב.

ולפתע מתגנבות המחשבות הרשעות: ואולי מצבי כן קשה? אולי תא אחד, תא קטנטן, חדר לו לאיבר אחר, ושוב אצטרך לעבור את המסכת הזאת?

ח. רכש אופניים לכל המשפחה. "נדווש ביחד," אמר בחולמנות. ואיך אאכזב אותו ואת הילדים? לא בא לי לדווש!!! תכננתי לצאת עם הילדים למסעדה טובה ולחגוג, אבל איך בלון נטול כוחות יכול לחגוג?

רונית האהובה הפתיעה אותי עם בלוני הליום במחלקה. מעולם לא שמחתי כל-כך לראותה. "אז תבכי!!!" היא אמרה לי, ובכתה בעצמה. היא בוכה בשבילי לאורך כל השנה. כמובן שלא לידי, אבל אני יודעת.

דליה, העובדת הסוציאלית, מרגיעה אותי: "זה מאוד טבעי. עד עכשיו שקעת בעשייה, ופתאום את כבר לא תחת מטריית הטיפולים. השגרה השתנתה." גם היא נותנת לגיטימציה לעצבות שתוקפת אותי.

מה עכשיו? יש לי חודשיים בערך לחכות להקרנות. אני מרגישה שאני צריכה לפנות זמן עכשיו גם לעצב שלי. עכשיו אולי זה הזמן שלי להישבר קלות, לבכות ולנוח.

בעוד כל בני ישראל מנקים חלונות ותריסים, פינות אפלות בבית - אני אעשה עכשיו ניקיון נפשי. אשפריץ מים מן העיניים ואתן לעצמי קצת לכאוב.

אל תרחמו עלי. זה נראה לי חלק מתבקש במסע. חלק מתבקש בדרך לחרות ובחזרה לשגרה בריאה.

אני מכירה את עצמי. יש לי תעצומות נפש רבות. תנו לי לבכות, תנו לי לשחרר את הכאב שאצור שם בפנים.

אנחנו נחגוג... מבטיחה... אבל עוד קצת. אני צריכה עוד זמן...

מה נשענה האילנה הצרה?

17 באפריל 2008

לעת ערב יצאנו לטייל. כמה פסטורלי - אבא, אמא וילדה.
השדות מסביב צהבהבים. הכינרת ממול כחולה וצלולה (או
שמא בגלל טשטוש הראייה שלי כך היא נראית?).
כבר המון זמן לא הייתי פנויה לטיול בטבע הסמוך לביתי.
אתם יודעים, כל מיני ריאקציות כימיות בגופי...
הקטנה מדלגת לה בעליצות, מפלסת את הדרך קדימה
ומבשרת בצעקות גיל על כל גילוי מרעיש בדרך: "חאיפושיאית!!!
יאאתתושים!!!" ומדלגת לה בקלילות.
ואני? אופס, מתי היא גדלה כך? גבהה? והפכה לגבעולית
שכזו?

אז אם התמונה המצטיירת היא של אם חולה ומנותקת - זה
ממש לא מה שעברנו פה, אבל הפרספקטיבה הייתה מאוד צרה.
בתחום הבית. הקטנה החלה את כיתה א'. יחד איתה חוויתי את
המעבר לבית הספר מן הגן. את הקריאה הראשונה, המדויקת
והכל-כך תמימה. אבל ראיתי אותה מזוויית קרובה, צמודה.
ולפתע במרחב, בשדות, ראיתי אותה גדולה כל-כך ובוגרת. וכן,
כן, למרות הכול, כל-כך מאושרת ומשוחררת.
והבנים? הגדול התגייס לצה"ל ערב הטיפול הראשון. ליוויתי
אותו ללשכת הגיוס, עם המון פרפרים בבטן. והנה הוא כבר בתוך
שגרת חייו. בוגר, עוזר ותומך. מתי זה קרה??
והאמצעי, במחנה (לא כפייה, אל דאגה), גבה בחודשים
האחרונים ומגרד את המטר תשעים. מתי כל זה קרה?? פתאום
הוא אפילו מקפיד על לבושו, מראהו.
אני חושבת לעצמי... כל מה שצריך להיות בהתפתחות
הטבעית של ילדי, קרה וקורה. אני אמנם אפשרתי את הצמיחה

ואת הקרקע הפורייה לכל אחד, אך לא עצרתי או בלמתי אותם מתוך מחלתי. הם המשיכו להתפתח בקצב נורמאלי של בני גילם.

ייתכן שדברים שנראו בעבר כל-כך רגילים ומובנים מאליהם, השתנו (הבנתי את זה, למשל, במצהלות הגיל של הקטנה, אשר לכל ההליכות, הטיולים ורכיבות האופניים מלווה באבא בחודשים אלה). אבל אנחנו משתנים יחד איתם, מתאימים עצמנו לריקוד החדש.

השמש בכינרת מאדימה, ואז שוקעת. אנחנו חוצים דרך הכרם הקטן. אני רואה רק כתמים (ספיחים של תופעות הלוואי שלי, אני מניחה), ואילו הקטנה פורטת את כל מה שמסביב לפרטים קטנים תוך כדי דילוגים: "הכרם שלי, הדשא שלי, הערסל שלי, הפרחים שלי..."

ואני חושבת לעצמי: הרבה דברים השתנו בשנה זו. אבל אל תפחדי. בכנייהם הם מביאים דברים אחרים. רק צריך להקשיב. רק להתבונן.

איצה חיונה!!!

21 באפריל 2008

אספר לכם סיפור. חלקו אגדה, אך חלקו הארי מעוגן היטב במציאות.

הכול התחיל עם כניסתי לכיתה א'. מלבד ילדים לא מוכרים חסמה את הדלת המורה. דרורה, היה שמה בישראל. אבל יותר מדויק היה אולי לקרוא לה קרואלה. קולה היה צווחני עד גבה-צווחני. יכולת התקשור שלה עם ילדים לוותה בקוצר רוח,

בצעקות, ולעתים אף במה שבתקופתנו נקרא "אלימות". אבל אז פשוט היה לה נוהג נפסד להעיף מכיתתה ילדים על ידי אחיזה בתנוכי אוזניהם. בתקופה שבה כולם מתרפקים על כך שלמורה הייתה מילה, למורה דרורה היו כנראה הרבה מילים. אף אחד לא חשב להתלונן על התנהגותה הנפשעת (וגם לא היה בפני מי, כי המנהלת, ששמה היה "תוכידס" הייתה מפחידה לא פחות...).

וכך נבנה עתידי המקצועי. מתוך המצוקה בשכונת הפועלים שבה גדלתי, דמיינתי איך יום אחד אהיה מורה. בעולמי האוטופי לא אכעס על ילדים, לא אמשוך באוזניהם ולא אעליב אותם. ובעיקר - לא אסתובב עם תספורת קארה נפוחה ותיק עור חום. לימים, הפך החזון למציאות, והנה אני כבר 12 שנים מורה, מחנכת ואם בישראל.

לא צועקת, לא מרביצה ולא משפילה. עובדת במשרד הכי חינוכי בארץ - "משרד החינוך". על פי רוב, יחסינו מושתתים על התעלמות הדדית. אני מתעלמת מתלוש המשכורת הנדיב ששולחים לי אחת לחודש, והם מתעלמים ממני כאשר אחת לכמה שנים אני נדרשת ליצור עימם קשר טלפוני מסיבה כלשהי.

אך השנה, שנת הסרטן. נדרשתי להם יותר מאשר ברגיל. וכך מצאתי את עצמי שעות, ואף ימים מול שוקת שבורה. הטלפון בצדי מצלצל ומצלצל נואשות, ובאופן מפתיע מן העבר השני אין מענה. פעם חייגתי למשרד במשך שבוע כי היה נדמה לי שאני זקוקה לא. כעבור שבוע, א. ענתה לי סוף-סוף ולשמחתי לא היה גבול. מרוב התלהבות על ההישג לא הצלחתי להוציא מילה מפי. וכשספרתי לא. לשם מה התקשרתי, היא אמרה לי באדישות שעלי בכלל להתקשר לו. בשלוחה 225. "אולי תוכלי לקשר בינינו?" שאלתי אותה בתקווה (שהרי ידוע הוא שהן יושבות שולחן מול שולחן בעצם). "ובכן", אמרה לי א., "היום ו. יצאה מוקדם..." כעבור שבוע נחוש נוסף השגתי את ו. ממש, אבל ממש,

דקה לפני שעזבה את המשרד. "אוי, אבל הטופס חזר לא.", אמרה לי בלי שמץ של חמלה.

לא אלאה אתכם בפרטי שיחותינו הסיזיפיות, שנגמרו רק לאחר מספר חודשים.

בוקר אחד התקשרה אלי א. בכבודה ובעצמה והודיעה לי משהו בעניין שכרי בשנה זו. לא כל-כך הבנתי על מה היא מדברת, אך מגודלה של ההתרגשות - המשרד הגיע לאזרח הקטן - פשוט הודיתי לא. שוב ושוב. ושוב.

לפני יומיים שלח לי המשרד מכתב.

ובמכתב... הזמנה. לא, אל תטעו לחשוב שמדובר באיזה נופש מאושש, או שי למסורטנת. המשרד מזמין אותי לוועדה רפואית, שתדון בענייני. לשם כך עלי לצלם להם את כל התיק הרפואי שלי, ולשלוח להם על ידי הצבי הרץ. אך המשרד לא מסתפק במידע שיספקו לו. רופא המשרד חפץ לראותני בגודל טבעי. לשם כך המשרד מטריח אותי לנסוע עד לעיר חיפה (כשעה וחצי ממקום מגורי), למען יצפו בי רופאי הוועדה ויראו שלא רכבתי על גל מחלת הסרטן ואני חס וחלילה רוצה ליהנות מן המצב.

עוד כתבה לי רופאת המשרד, כי עלי להמציא עם בואי שלל בדיקות גופניות אחרות. עלי להיפגש עם גסטרו-משהו (אין לי מושג מי ומה זה?) לבדוק את תקינות ראייתי, הסידן שבגופי, ועוד, ועוד, כטוב עליה רוחה בדיו... וכי מה אכפת לה? היא תשב בוועדה הרפואית, שיזומנו אליה מורים ומורות, המנסים, מן הסתם, להונות את המשרד ולצבור כספים על גבי טפסים (במרמה, אלא מה?).

אולי ייצא גם יגאל שילון מתוך הוועדה ויאמר: "אם הצלחת לנהוג עד פה, למצוא חניה, לטפס במדרגות, להמתין לתורך, לעמוד מול ועדת החקירה... סימן שאינך חולה באמת... נקסט... עבדנו עלייך..."

אם חשקה נפשו של מישהו שם, במשרד המחנך, לעזור

ולתרום לעובדיו, שיעשה זאת או שלא יעשה זאת כלל. לי, בכל אופן, אין כוונה להתייצב שם.
נכון שהכול נשמע מופרך והזוי?
מתוך חשש קל לעורי אוסיף, שכל קשר בין האמור כאן למציאות הינו מקרי :)

למרת צ'מי, מ'צ'מ'ל

22 באפריל 2008

מה צריך זוג היוצא לחופשה רומנטית? שקט, נוף, ג'קוזי (כמובן), מבחר פינוקים, ויין. כל השאר, כמובן, על אחריותו.
בעוונותיי הרבים הנני גם בעלת צימר יוקרתי ומפנק, העונה על כל הדרישות הנ"ל.

לשם ההגיונות עלי לומר, כי רוב האורחים המגיעים אלינו עדינים, מתחשבים, שקטים, מוקירי תודה ואינם גונבי ברזים ומגבות. רובם נהנים מן השקט והזוגיות הנעימה שלהם, ואנו חיים כמה ימים זה לצד זה בסימביוזה בלתי הכרחית. נפרדים בחיוך... ופעמים רבות נפגשים שוב אחרי מספר חודשים...
אך לא בעולם אוטופי אנו חיים, כך שאחת לחמישים אורחים יגיעו ה"אורחים". אלה שנראים כאילו לקוחים ממערכון "ארץ נהדרת".

עם הזמן למדנו, כמו רבי טרפון, לתת בהם סימנים. ואלה הם:
❖ לרוב, הרמז הראשון יגיע בעת ההזמנה: הם ירדו לפרטי פרטים של "מה נקבל?" ולא ישאירו שום מקום להפתעה.
כמובן שהם בדיוק חוגגים יום נישואים, יום הולדת, לידת הנכד וזבד הבת. "האם גברת צימר יכולה לאפות לנו עוגה?"

- ”מה לא אופה? מה את אומרת? תוכלי לקנות בשבילנו?
בכסף? אה... נסתדר...”
- ❖ מדי יום, עד מועד הגעתם, נשמע מהם. הם ישאלו אם יהיה נקי. אם יש מנגל. אם יהיה קר או חם בדיוק כשיגיעו. אם אפשר... אם מותר... אם צריך... ומה קורה אם מבטלים...
  - ❖ בדרך כלל, מראם הפיסי דומה. זוג בשנות החמישים או השישים לחייהם. השהות בצימר נועדה בכלל כדי לספר לחברים, אך במציאות הם אינם סובלים זה את זה. ואף אינם סובלים את היקום הסובב אותם.
  - ❖ הסיוט מתחיל כחמש דקות אחר הגעתם. חם להם מדי או קר להם מדי. הם צריכים עוד שמיכות/מגבות/סבונים/חלב. לאחר שמגיע המשלוח לצימר (שהרי הלקוח תמיד צודק...) יש צפירת הרגעה קלה. למודי ניסיון אנו יודעים שאין מה לנשום לרווחה. היום רק החל...
  - ❖ בחצות בדיוק (וזהו ריטואל קבוע), ייזכר הזוג שהוא לא הבין כיצד פועל הג'קוזי, או איך לראות סרטים בדי.וי.די, או עם כמה סוכר הוא רגיל לשתות את הקפה שלו...
  - ❖ בשלב זה בעלי הצימר היו שמחים לשלם לאורחיהם, ובלבד שישבו לביתם השקט אי שם... אך הזוג המלכותי גם התעייף מעצמו, ובדרך כלל נכנס לתרדמה קלה...
  - ❖ אם בני הזוג הגיעו ללילה אחד, הסיוט ייגמר בחצות היום למחרת. אך אם הגיעו למספר ימים, אנחנו נשמע ונראה אותם עוד הרבה. מה שנקרא בעגה המקומית ”אתם עוד תשמעו מאיתנו”...
  - ❖ כדי להבין מה יקרה בימים הבאים יש לקרוא את הרשימה מתחילתה, ולדמיין את הזוג הנחמד נושף. הבעל מגיע ראשון והזוגה בפרצוף חמוץ ומכווץ אחריו. בכל פעם ימצאו אמתלה לפגוש בנו. לשוחח, לשאול שאלות. (ואולי בכלל נצא יחד לשתות משהו?!)
  - ❖ לפני לכתם שתי אופציות. האחת – יגישו רשימה קטנטונת

שערכו למעננו ("ביקשתם משוב, לא?"), וברשימה יהיו שלל עצות (של התרנגול בדרך כלל). להלן מספר עצות המובאות כלשונן: "אני הייתי בוחר זכוכיות בצבעים חמים, צבעי האש, ולא בצבעים הקרים בהם בחרתם." או: "בתור בעל ניסיון מציע לכם לצבוע את הצימר בצבע מסוג X. אני נוהג קודם לערבב עם Y. אהבתי את גינת התבלינים הקטנה, שמא תשימו דחליל? אין בעיה להכינו... אני הכנתי אותו כך..." התרנגול והזוגה יגיבו בשמחה בלתי מוסברת, אגב חיבוק וכמעט נשיקה. "כל-כך מהנינו... נמליץ ונחזור..." שלושה ימים ושלושה לילות ייקח לנו להתאושש...

השנייה - התרנגול והזוגה יעמדו ליד מכוניתם המצוחצחת. התרנגול, עם משקפיים גדולים ממידותיו ופלאפון בנרתיק החגורה. הזוגה תמרפק אותו כאומרת: "תראה איך אני מסדרת את העניינים..." מבט הזוגה יצטמצם לכדי חריץ דקיק. ואז היא תשאל בתמימות מעושה: "אז כמה צריך לשלם?" בדיקה מהירה וסריקה (מי פה ימצמץ ראשון) כשעולה על הפרק המחיר שסוכם. אז תאנפף הזוגה: "למרות שהייתי צריכה אתמול להזעיק אתכם בחצות שתגידו לי איך להפעיל את הג'וקוזי?" בחוסר נחת תשלוף את פנקס הצ'קים ותפטיר: "משה, תגיד לה כמה חברים יש לך במפעל. אנחנו נשלח לפה ונמליץ. אז כמממממממה זה יעלה לנו?" העניינים נסגרים, והזוגה לא תצא פראיירית: "אפשר לקטוף הביתה קצת אשכוליות?" שהרי ידוע שאין כמו חמישה ק"ג אשכוליות בחינם להשיב נפש.

פעם אחת תרנגול וזוגתו התמקמו היטב בבקתתם. כעבור 5 דקות ביקשו שמיכה שאינה פיקה. ל"אדון צימר" אמרה הזוגה בהשתאות: "אתה מסוגל לישון עם שמיכת פיקה??" מר צימר, הרגיל בז'אנר הני"ל, ענה: "כן, מה הבעיה?" "הציפורניים של הרגליים נתקעות לי בפיקה. לך זה לא קורה?" מר צימר לא התבלבל וענה: "לא, אני נוהג לגזור את ציפורני רגליי..."

שישי קל מאצה החזקה

24 באפריל 2008

אחרי ששבויעיים התהלכתי כסומא, וקטלגתי אנשים כ"צללית גדולה" או "צללית קטנה", חזר אלי מאור עיניי. מה אומר לכם, רק כאשר נלקח ממך דבר מה, אתה יכול להעריך אותו.

אתמול חל המפנה. ראיתי קור עכביש בפינת המקלחת. חשבתי שאני מדמיינת (אתם יודעים, מרוב תשוקה לראות אני מדמיינת אפילו את העכבישים שנואי נפשי).

אך לא! לפתע יכולתי לראות את האופק (אגב, גם הוא לא נראה משהו... מיליוני מכוניות מקיפות במעגלים את הכינרת). כמו כן, פתאום שמתי לב שכאב הגרון שהציק לי גם הוא הרפה ונעלם.

בימים האלה, שהרגשתי פחות טוב, אמרו לי אנשים רבים: "לכי לרופא", או "דברי עם האונקולוג". אבל דבר מאוד חשוב שלמדתי בשנת הסרטן הוא להקשיב לגוף שלי, ולסמוך עליו. הרגשתי שהגוף, אשר רווי בחומרים רעילים, פשוט אומר לי להניח לו, לסמוך עליו ולתת לו לרפא את עצמו.

בכל ערב, לפני השינה, מצאתי את עצמי משוחחת עם עצמי ועם גופי, ואומרת לו שאני בוטחת בו שהוא ירפא את כל התחלואים וינקה את עצמו. וכך, כל יום אני מתעוררת עם פחות כאבים ומרגישה איך הגוף יודע לרפא את עצמו. כמו, למשל, בשריטה שאנחנו מקבלים, ובלי לעשות כלום, הגוף גורם לפצע להגליד.

הרגשתי גם שהנשמה רוצה מנוחה מכל המתח אשר ליווה את השנה הזאת. מצאתי את עצמי ישנה, שינה בריאה ונטולת חלומות, אשר בעקבותיה קמתי בכל יום קצת יותר מאוששת. מצאתי את עצמי רוצה לצחוק יותר ולשמוח, אז מצאתי

לעצמי שמחות קטנות, וכתבתי כל מיני דברים שהצחיקו אותי. החלטתי שכל סיטואציה שתתרחש - אני אהפוך אותה לסיטואציה משעשעת. בכך, למשל, עזרה לי מאוד הכתיבה בבלוג. אם פעם אורחים, כמו האורחים שתיארתי ברשומות על גברת צימר, היו מצליחים להוציא אותי משיווי משקלי הנפשי (ברמה זו או אחרת), הרי שכתבת הסיטואציה כסיטואציה מבדחת סייעה לי להפוך אותה בראשי למשהו כזה. כך מצאתי את עצמי "בלתי חדירה" להתעצבנויות, ובוודאי לא בשל אנשים שאין להם משמעות ממשית בחיי.

אזרתי אומץ ועליתי על המשקל. להפתעתי גיליתי שלא עליתי במשקל כפי שחשבתי. כלומר, הכול נפיחות. לכן, בימים האחרונים התחלתי לשתות והמון. אך כבר לא מיצים ממותקים וגם לא קפה (נו טוב, 2 נס ביום...), אלא מים עם לואיזה, או עם נענע. אני מקווה שהנוזלים יעזרו לגוף לאבד מנפחו.

כעת אני מרגישה בשלה לצאת אל העולם החיצון, וליהנות ממנו. למדתי דבר חשוב, מאוד חשוב. לגוף ולנפש יש קצב משלהם. אם לא מאיצים בהם ומקשיבים להם - הם מגלים לנו את כל מה שאנחנו צריכים לדעת.

דברים טובים שעשיתי למען עצמי היום :

- התארחתי אצל חברים אחרי הרבה זמן שלא היה לי כוח לצאת, ואף מאוד נהנית.

- הצלחתי לנהוג. אמנם ב"תחום המושב", אך ללא מאמץ.

- חזרתי לקרוא ספר...

באלי נויז אהבה!

29 באפריל 2008

טבריה (או להלן "דבריה") הנה עיר המחוז שלנו. ומה זה אומר בפועל? שאם, למשל, אני זקוקה לשמפו, לדג, או לחולצה, עלי להניע את מכוניתי ולנסוע לטבריה.

אתם חושבים לעצמכם: "נו, מה כל-כך מעניין פה???" ובכן, מי שלא היה בטבריה לא חווה חוויה מיוחדת מימיו.

נתחיל בכך שעל מנת להיכנס לעיר עליך לעבור פקק קטן. להתרחשות הפקק יכולות להיות כמה סיבות (רמזור אינה אחת מהן). סיבה אחת יכולה להיות כרכרה עם סוס החוסמת את הכביש. סיבה שנייה: דתיים המחלקים פליירים המסייעים לביאה מהירה של המשיח. והסיבה האחרונה היא המוחלקות (להלן הכינוי לתסרוקתן של 90 אחוז מנשות טבריה: שיער מוחלק בפן וצבוע בשחור/חום/בלונד). המוחלקות חוצות את הכביש באלכסון בלי להביט ימינה ושמאלה, כאילו אין אדם.

אם צלחתם את הפקק בכניסה, כבר מצבכם משופר. עכשיו עליכם למצוא חניה. להרפתקאות החניה בעיר - פרק נפרד.

בכל חנות אליה תיכנסו תחוו חוויה שונה. למשל: היום נדרשתי על-ידי הקטנה לקנות דג שמירה (זהו התחליף שהצעתי לה לכלב...). בפאתי השוק יש חנות חיות. בדמיון אתם מדמיינים חנות חביבה ונחמדה, נכון? במציאות יש מוכר תזזיתי, עיניו חמדניות וכל הנכנס בשערי חנותו הוא מועמד ל"מכה" שהוא הולך לעשות. בפתח החנות שני תרנגולים הקוראים בקול... בעדינות ובנימוס ביקשתי ארבעה דגי שמירה. התזזיתי מוציא אותם עם מיכל חלב. ואז מתחילות נבואותיו האפוקליפטיות: "אנטי כלור יש לך?? כי אם לא - מחר הם מתים לך."

"אולי תיקני 'אקווריון' (כך במקור) גדול יותר? ומערכת

לסינון מים??" תוך כדי נכנס אדון המברר על אוכל לחתולים. המחיר של התזזיתי לא נראה לו והוא פונה ללכת. "מה קרה, אבא'לה?" צועק עליו התזזיתי, "אני הכי זול בארץ". האדון המבועת אומר שעליו לבדוק בעוד מקומות. "אהה", עונה לו התזזיתי, "אל תהיה בלחץ. אני פה עד שמונה בערב, אל תמהר." ובחזרה אלי. התזזיתי מנסה למכור לי ציוד מתוחכם לדגי השמירה, אך אני עומדת איתן בפרץ ולא משתכנעת. "הם ימותו," הוא מנסה ניסיון אחרון, וכשהוא רואה שממני לא תבוא פרנסתו העיקרית, הוא מוציא את ה"סטיפה" ומחזיר לי בכאב רב עודף.

יש חנויות שאליהן תיכנסו והפלא וגם פלא - אין שם מוכר. אין שם מוכרת. למעשה אין שם אף אחד: רק אתם והסחורה. תוכלו לשוטט להנאתכם דקות ארוכות, ואז, כשתצאו משם, תבחינו כי משום מקום תגיע מוחלקת ותשאג לכם: "צריכים עזרה?" כשאני אומרת "לא" ובכלל פונה ללכת, אומרת/צועקת המוחלקת: "אם כן, אני פה בחנות ליד, או בזו שלידה." פלא שאחרי כמה חודשים "בעל הבית משתגע" ועורך מכירת חיסול חסרת תקדים?

בכלל, תודעת השירות שואפת לאפס. אם תיכנסו לחנות ולא תקנו, גם לא בטוח שיאמרו לכם שלום, בבחינת "לא קנית לא בורכת".

אני חושבת שמכל הערים המרכזיות בישראל רק בטבריה אין קניון. רק בטבריה יכול להיות מבנה הנקרא "בית המילניום" ליד "בית ר' עקיבא", או משהו דומה.

בפלאפליה אמר המוכר לאחד הקונים בחולמנות: "אם אתם, נהגי המוניות, הייתם משלמים את החובות שלכם, הייתי סוגר פה ומפסיק לעבוד"...

בטבריה יש מלון יוקרתי הנקרא המלון הסקוטי. שם מארחים בסטייל מיוחד. עם זאת, תוכלו למצוא צימרים במרתף בית קמוט, הנקראים בשם האקזוטי "חדרי חן להשכרה".

ביציאה מטבריה תראו אנשים חוצים את הכביש כשהם

לבושים בחלוקים (לא החלוקים שעליהם אתם חושבים). אלה הם אורחי "חמי טבריה", המחלקים את זמנם בין המים החמים לבין קברו הסמוך של צדיק או רב.

ואם, ממש במקרה, יזדמן לכם להגיע לטבריה ביום שישי, גשו בבקשה ליריד האמנים אשר במדרחוב שוק הדגים. יריד שכזה לא ראיתם וגם לא תראו. ארבעה או חמישה דוכנים ניצבים גאים בשורה. באחד ישנם סוודרים שסרגה סבתא במסרגה אחת (בדרך כלל משאריות צמר נוקשה שנפרס מסוודר אחר), בשני ימכרו לכם שקל בשני שקלים, כלומר מטבעות ישנים (לא ממש עתיקים, אך ישנים) במחיר מופקע, בשלישי מוכר מישהו כל מיני חפצים שמצא מן הסתם ברחובות העיר, וברביעי שלל מטפחות מהודו. חוויה.

אם ראיתם באיזה דוכן על יד הכביש משהו שחשקתם בו, תוכלו להשאיר את רכבכם (המונע) בתחנת האוטובוס הקרובה, לערוך קניות, ורק לשים לב ששוטר או פקח לא שם לב אליכם. הצלחתם במשימתכם??? כל הכבוד. לא הצלחתם??? לא הצלחתם!!!

אז חוץ מזה שחם בטבריה, יש בה חוויות שאין בשום מקום אחר.

יום השאלה, הישיבה, סבתא כחל ואני

30 באפריל 2008

סבתא שלי, סבתא רחל, עברה את מלחמת העולם השנייה ואת שואת היהודים בהונגריה ארץ מולדתה. סבתא רחל שלי הייתה שורדת אמיתית. אם היא ודן מנו היו ביחד באי - סבתא הייתה לוקחת, ובג-ד-ו-ל.

אמא אחת, עם שני ילדים שהקטן ביניהם (אבא שלי המקסים והמיוחד) בן שנה. בדרכים לא דרכים דאגה לקיומם במחנה בו שהו. אחר כך דאגה לשקם ולהציל את משפחתה בכל דרך אפשרית. היא הייתה שורדת, וכמו שנכתב בספר התנ"ך: "בתחבולות תעשה לך מלחמה". אז סבתא שלי המציאה את כל התחבולות בעולם כדי להציל את משפחתה. סיפורים שנשמעים היום בתקופה של שפע ונוחות אפילו הזויים.

לפני שנה בערך, בהיותה בת תשעים, נפטרה סבתא רחל. בייסורים, אלא מה? בשנותיה האחרונות בקושי זיהתה אותנו, נכדיה האהובים, ואת אבי, בנה היחיד. זכרה בברור פרטים קטנים מן המלחמה ההיא. שמות, מקומות, תאריכים. הכול נצרב בתודעה ונשאר לנצח. שום בעיות של זיכרון לא מחקו את הזיכרונות הנוראים מכולם.

סבתא רחל הייתה אישה עמלנית, תמיד הייתה עסוקה. תמיד עבדה קשה לפרנסתה. תמיד גם היה לה זמן לבשל ולאפות את המאכלים שהכי אהבנו בעולם. מאכלים טעימים ומוקפדים. עוגות שאין היום בשום מקום בעולם. מאכלים שהביאה איתה מארץ הולדתה - הונגריה.

עד יום מותה סבתא לא למדה עברית. הקשר בינינו תמיד היה "קשר של רגשות". אני ידעתי עד כמה אהבה אותי. כי הכול היה כל-כך ברור בכל מעשה שעשתה. וגם היא ידעה לבטח כמה אני אוהבת אותה. בשל החיבוקים, הנשיקות, המגע...

מגיל צעיר יחסית הייתה לסבתא רעמה לבנה-לבנה. בלי שמץ של אפור. אהבתי את המראה המיוחד שלה. חייכתי כאשר בחתונות הייתה צובעת אותו בתכלכל קל...

המילים הספורות שסבתא ידעה בעברית היו משובשות. למשל: מכנסיים היו "מפרשיים". כשרצתה להאיץ בנו לאכול הייתה אומרת: "תוכלי". מילה שגורה בפיה אשר נאמרה באנחה משמעותית הייתה "אישטנס" (חושבת שפירושה "אלוהים"...) .

בימיה האחרונים, כשהייתה מחוברת למכשירים שונים, לא יכולתי לראותה וגם לא ביקרתי אצלה. רציתי לזכור אותה כמו שהייתה: איתנה, נמרצת ויפה. ככל שעוברים הימים אני מתגעגעת אליה יותר.

היום, ערב יום השואה, חשבתי על סבתא ועל הכוחות האדירים שהיו לה. על יכולת ההישרדות שלה והחיות גם במצבים קשים. וחשבתי ששני דברים חשובים גיליתי על עצמי בשנת הסרטן: אני שורדת ובעלת כוחות כמו סבתא. וכן, ירשתי ממנה את שערה הלבן שכל-כך אהבתי...

הקדמה שלי למה לא סרט

1 במאי 2008

"ההקרנה זה קייטנה לעומת הכימותרפיה", כך מנסה רופאי החדש לעודד אותי.

הכול בעצם התחיל בעובדה שיכולות ההכחשה שלי מפתיעות אפילו אותי. הרי אני יודעת כבר חודשים ארוכים שעם סיום הכימותרפיה אקרא להקרנות (ולא מדובר פה בהקרנה של סרט, כמובן). כבר דשתי עם עצמי ועם משפחתי היכן לעשות אותן (האם במרכז, מה שאומר להיעדר מן הבית 5 ימים בשבוע למשך כמעט חודשיים, או שמא בחיפה, מה שאומר נסיעה יומיומית לחיפה מרמת הגולן, עניין של שעה וחצי לכל כיוון. אבל מי סופר??). כבר שמעתי באריכות מחברותיי לחוג איך קורה כל התהליך. ולמרות כל זאת ממש הופתעתי כשהגיע הרגע להתניע את מכונית השרד ולנסוע עם "הנהג של מיס דיזיזי" לפגישת היכרות עם האונקולוג החדש שלי.

בית חולים רמב"ם לא מזכיר, ולו במעט, את הביתיות של פוריה. מבנה כתום, בולט מאוד בין כל האפורים, 3 קומות עם שמות ששייכים מן הסתם לסרטן, רק שאני לא מצליחה לפענח מה משמעותם. אני עולה ויורדת בין הקומות, ושוב עולה. רק כדי ללמוד שלמזכירות המחלקה יש כמעט קומה משל עצמן. כדי לקבל את התיק שלי עלי לשבת עם עשרות (כן, עשרות!) אנשים נוספים, שהתאספו מכל רחבי צפון הארץ לאותה מטרה עצמה.

כמובן שהפרובינציאלית (אני), אשר איבדה את יכולת ההתמצאות שלה בין הקומות, איחרה באופן לא אלגנטי לפגישה עם הדוקטור. הוא, מצדו, נקם בחצופה ויצא לישיבה בת שלוש(!!!) שעות.

ציירתי לי מפה קטנה, שאוכל לנווט. חושיי הבריאים הובילו אותי לקניון בית החולים (או במילים אחרות - אין רע בלי טוב). אחרי שמיציתי את שלב הקניון חזרתי לשבת עם חבריי החדשים, לצפות לשובו של הדוקטור.

אנחנו יושבים בשתי שורות ארוכות ואפורות.

ח. מעיר בשקט שרוב האנשים נראים שזופים. ואכן, הוא צודק. רובם נראים כאילו שבו מנופש על ספינה באחד האיים... אני מסבה את תשומת לבו של ח. שמשוהו בצ'רנוביל (מחלקת ההקרנות) משפיע כנראה גם על צמיחת השיער, שכן כל הסובבים אותי בעלי שיער ארוך כחבל, סתור לכל הכיוונים משל היו לו חיים משלו. רק אני בולטת עם שערי הקצוץ, אשר נצבע רק אתמול לבלונד כימי!!!

ליושבים מלפניי ומכל צדדי יש הווי משותף. הם מדברים בשפה שאינני מבינה. אני בוהה בהם חסרת הבנה, אך הניסיון מלמד אותי שתוך זמן קצר אהיה, מן הסתם, חלק מן החבורה המנומנמת.

הדוקטור מגיע, נמרץ ומלא מוטיבציה. הוא מסביר לי בדיוק כיצד תיערך ההקרנה. אני לא מבינה כלום!!! הוא משתמש

במילים מקצועיות. אני נאלצת לעצור אותו כל משפט או שניים. לזכותו ייאמר שלא איבד את סבלנותו.

לאחר מכן הוא מושיט לי את אחד הטפסים האלה, שצריך לחתום עליהם, והם מתארים כל מיני מחדלים קשים שיכולים להיגרם לאחוז אחד מהאוכלוסייה כתוצאה מההקרנות. "לטובת שנינו," אני אומרת לו, "לא כדאי שאקרא את הדף המלומד הזה. תאמין לי שאני יודעת על מה אני מדברת..."

הדוקטור החדש מתגלה דווקא כבעל חוש הומור. הוא מקבל בהבנה רבה את בקשתי לעשות סימון על השד בעט כדורי או בטוש ארט ליינ, אבל מודיע לי שהדבר בלתי אפשרי. ולא, גם אי אפשר לעשות את הסימון בהרדמה מלאה.

אבל הדוקטור מבטיח לי שזה פחות כואב מזריקה, ומציע לי איזה ספריי מרדים. אני כבר נקשרת אליו, כהרגלי בקודש עם רופאיי. רופאי החדש ממשיך להתלוצץ איתי. אנו קובעים להיפגש בעוד 3 שבועות ל"סימון", שהוא קעקוע המראה לטכנאים לאן לכוון את הקרינה. ח. מציע בהתלהבות שכבר יעשו לי קעקוע של פרפר. הדוקטור מביט עליו במבט צונן, הוא לא אוהב את הבדיחה...

אז מה היה לנו פה? נסיעה של שעה וחצי לכל כיוון, יום-יום במשך כחודשיים, שהייה בתור עגמומי, רופא ידידותי לסביבה והכי חשוב - חניה פונה לים.

בקיצור, סרט-סרט. אבל אפילו פופקורן לא יכולים לחלק פה???

אז לא יאלצה!!??

4 במאי 2008

אומרים שבפעם השנייה שמתחתנים, כבר יודעים ממה להיזהר ואיזה שאלות בדיוק לשאול, כדי לא לעלות שוב על מהמורות מסוכנות.

הסימנים היו שם, עם סימני קריאה רבים. הלוא לא ייתכן שאדם שמשחק כדורסל באופן מקצועי, מקצועו קשור לספורט, וכל מראהו אומר ספורטיביות - לא יהיה מכור גם לכדורגל. אבל כבר אמרתי, אני אלופת ההדחקות. אז הדחקתי. לא נתתי לסימנים המחשידים להשפיע על אושרי.

זה התחיל בצורה מינורית. הקטן היה בן 6 ושמתני על הקשר שנוצר ביניהם - גם אם עניינו כדורגל. "למה להיות קטנונית?" שאלתי את עצמי בכל פעם ששמעתי את הקטן מחקה את הדמות האבהית שחדרה לחייו. פה קריאת "גול". שם קריאת "יש". אין להם שום משמעות בחיי.

מערכת היחסים בין השניים הלכה והתהדקה על רקע גחמת הכדורגל. הם דיברו בקודים משלהם, לבשו בגדים אדומים והסבירו לי בהתלהבות שלאהוד את "הפועל תל-אביב" זה אתגר - כי לא חוכמה לאהוד קבוצה שממילא תמיד מנצחת. לא הבנתי את ההיגיון המעוות, אך גם לא התערבתי בהווי.

לימים נולדה הקטנה. כל-כך שמחתי בבת שנולדה לי. אתם יודעים - קוקיות, שמלמלות, בובות... אך ח. והקטן, שהפך כבר להיות גדול, החלו לטפטף את האדום-אדום הזה גם לקטנה, והפתיה הקטנה הלכה שבי אחרי התיאורים הרומנטיים של השניים: "כדאי לך להעריץ את הפועל תל-אביב," משכנע אותה בנימוקים חסרי פואנטה והיגיון הקטן (שהפך לגדול). והפתיה משתכנעת. כאשר ח. והקטן משוכנעים שהפתיה נפלה ברשתם,

הם מכינים אותה לעובדה המרגשת כי בשבת ייקחו אותה למשחק מדהים בבית שאן.

חום אימים בחוף. אני מנסה נואשות להציל את הקטנה מציפורני הטירוף (אחד כבר הקרבתי על מזבח הכדורגל), אך היא נחושה להצטרף למה שאחיה מכנה "חוויה לכל החיים". והשלישייה העליזה והאדומה נוסעת לבית שאן.

את החיוך הנוקם ומלא השמחה לאיד אני אפילו לא מנסה להסתיר. הקטנה מדווחת ש"היו יונים כל-כך יפים במגרש." אחיה מתעצבן על כך שהיא הביטה כל הזמן בכיוון הלא נכון וחיפשה ציפורים. יש!!! הקטנה ניצלה, אני חושבת לעצמי בסיפוק, ומרגישה כמו אם השנה, שהצילה את בתה הקטנה מהתופת. אבל, כרגיל, נרדמתי בשמירה.

הקטנה כבר עומדת על דעתה - ואני יוצאת מדעתי. בכל משחק של הפועל יושבת השלישייה המהוללת מול הטלוויזיה. שאגות, קפיצות מוזרות, קללות וקולות נשמעים בחלל הבית. אשר יגורתי בא לי. הקטנה ממש חזק בעניינים, והמצב רק הולך ומחמיר.

אחת לכמה זמן יוצאת השלישייה המהוללת בהשפעתו של ח. לבלומפילד (שעתיים וחצי נסיעה לכל כיוון, אם אתם שואלים). לבושים בבגדים אדומים (הקטנה הראתה לי בגאווה שאפילו תחתונה ביום חגיגי זה אדומים), שרים שירים שלחניהם ומילותיהם לא ברורים לי. הם בטוחים שיש להם השפעה על ניצחון הקבוצה, וכאשר הם רואים את פרצופי החמוץ הם מפצירים בי שלא אתן יד להפסד הקבוצה.

"את לא יכולה להבין," מתלהב ח. "כשנכנסים למגרש יש עוצמה, אנרגיות, זו חוויה. את חייבת לבוא איתנו," הוא מסיים את ההרצאה המלומדת ומיד נכנס למצב דום שתיקה בראותו את מבטי הצונן. פעם אחת הוא הצליח לשכנע את השכן ואת בנו להצטרף אליהם להילולה. ואכן, בחזרתם נרשמה התלהבות, וכל הרחוב שר במשך שבוע תמים שירים אדומים.

פעם אחת התלוויתי אליהם בנסיעתם. לא חס וחלילה

למשחק. הם השאירו אותי אצל חברתי ל. ונסעו להם בשמחה ליפו. ל. ואני נסענו באותו ערב למסעדה ביפו, ובצאתנו פגשנו במאות אנשים, שנראים כמו השלישייה המטורללת שלי, לבושים באדום ושרים שירים בלתי ברורים. פקק טורדני הפריע לנו לצאת מההילולה. מאחת המכוניות נשמעו שירי "הפועל" קצביים בקול תרועה. ל. ואני היינו מוכנות להישבע שחברת נערים פרועים יושבת במכונית שלפנינו, אך להפתעתנו הרבה במכונית ישב סבא קשיש וצוהל עם נכדו. "כך ייראה ח. עוד כמה שנים," סיננה ל. בארס, ואני צחקתי בפחד ובאימה.

לא הייתי מטרידה אתכם בסיפורי "הפועל", אלמלא בימים האחרונים תפסתי את ח. צופה בעניין רב במשחק של מכבי תל-אביב. לא הייתי מבחינה בדקויות, אך העובדה שהשחקנים לובשים חולצות צהובות ולא אדומות עוררה את חשדי. כמו כן, נדמה לי שהמשחק היה כדורסל ולא כדורגל.

בהיסוס שאלתי את ח. מדוע הוא צופה במשחק של קבוצה אחרת, והאם הוא ערק מ"הפועל". ח. מביט אלי במבט מבטל ומסביר לי לאט: "מה זה קשור? אני רק מוודא שהם מפסידים..." מישוהו יכול להסביר לי מה ההיגיון פה, או שרק אני לא מצליחה להבין?

הטיוט השני (א): בית הדיקויות יוצאת לזמנא

6 במאי 2008

הקטנה (כיתה א') נכנסה הביתה זורחת מהרגיל, ובפיה בשורה מרנינה: "בשבוע הבא נוסעים לטיול שנת. את יודעת מה זה?" אני מסבירה לה שזה הטיול הכי כייפי במהלך השנה. "לא,"

היא צווחת בגילה וברינה, "טיול שנתי זה טיול שישנים בו!!!"
 בשלב הזה ח. מתעורר משרעפיו. "איפה ישנים???" הוא שואל
 באימה. הקטנה לא ממש יודעת, אבל מבטיחה שהכול יתגלה
 ביום המחרת, כשיקבלו את הפתק על הטיול מאלוהים (סליחה,
 הכוונה למחנכת כיתה א', אשר בעיני הקטנה היא ואלוהים חד
 הם).

טוב, אז ברור שבטיול שנתי של כיתה א' לא ישנים בחוץ. מה
 חשבנו לעצמנו. אבל עדיין... היא כל-כך קטנה...
 ח., במבט חולמני, מזכיר לה: "רק אתמול נולדת... היית כל-
 כך יפה..." ובקול סמכותי יותר הוא שואל: "לא צריך הורים
 מלווים???" "צריך", עונה הקטנה, ובאותה נשימה: "אני מעדיפה
 שלא תבוא. אני רוצה להיות עם החברות שלי." "מה זה שייך?"
 נעלב ח., "אני הרי לא אפריע..."

הקטנה חותכת עניינים ואוסרת על ח. להצטרף למסע.
 אתמול חזרה עם הפתק המיועד. בדרך עצרה בצרכנייה (כן, יש
 עוד דבר כזה...) וקנתה לעצמה חטיפים. אחר הצהריים ארגנה
 לעצמה תרמיל למופת, כולל בגדים להחלפה.
 "אני עדיין יכול ללוות", מציע ח., הפעם בהיסוס.
 "אתה צריך להתחיל לסמוך עלי, אבא," מסבירה לו הקטנה
 בסבלנות.

וכך, בבוקר, היא מתעוררת בזמן, מתלבשת ומתארגנת בלי
 שום "קונצים". נשיקה חפוזה על הלחי - והיא ממריאה לה
 לדרכה, ומשאירה זוג הורים משתאים בבית.

אני שואלת את ח. בתימהון: "מתי זה קרה???" הלוא אתמול
 אני ממש בטוחה שהיא הייתה בפעוטון. ובכלל... אני מנסה
 לפרוט על רגשי האשם, "נראה לי שזה לא רעיון כל-כך טוב
 לשלוח תינוקות בת שנתיים לנחל דן..."

במהלך היום אנחנו תופסים את עצמנו מביטים בשעון
 בחשאי. כמובן שאף אחד מאיתנו לא יסגיר את הדאגה
 ההיסטרית. שכן ממה כבר יש לדאוג???

שאוטובוס ייסע ברוורס ולא ישים לב לילדה שמאחור?
שמישהו בטעות ידחוף אותה לתוך הנחל דווקא בחלק השוצף
שלו? מאיפה הם צצים להם כל תסריטי האימה??
יש לי תחושה שהיא עוזבת את הבית או-טו-טו. וכך גם לח.
מתי היא הספיקה להיות כל-כך גדולה ועצמאית?? האם אנחנו
מתנהגים כך כי היא הקטנה שלנו? ומחר - מה יהיה מחר? האם
היא תצא לעצמאות כלכלית?
בשעה שתיים אפס חוזרת הטיילת הביתה, בריאה, שלמה
ושמחה. החוויות יוצאות מפיה בבליל של מילים.
אני מביטה על ח. בתרעומת ונוזפת בו: "אוף. אתה כזה
דאגן..."

החיים שלי - נכתב לחייל הפכתי

7 במאי 2008

ילד שלי,
איך פתאום הפכת לחייל? הרי רק אתמול נולדת. ואני
הסתכלתי על פניך וחשבתי לעצמי: הילד הכי יפה בעולם.
וסבתא שלי, שבאה לבקר אותי בבית החולים, אמרה אחרי
ה"מזל טוב": "הלוואי שעד שיגדל לא יצטרך ללכת לצבא."
כי ככה זה במדינת ישראל, יחד עם לידת בן חושבים מיד על
הסיוט הזה של "לשלוח בן אל הצבא".
הייתי כל-כך בטוחה שהרגע הזה לעולם לא יגיע. איך זה יכול
להיות שתינוק בסוף יתגייס?? לא הגיוני.
בתחילה נמנענו מלרכוש לך משחקי מלחמה, הרי אנחנו
פציפיסטים. ואז נבהלנו לגלות איך כל בובה תמימה הופכת

ללוחם, ואיך כל מקל הופך לרובה (האם זה משהו בד.נ.א של בניס?).

כשהחלטנו להשאיר אותך שנה נוספת בגן בגלל תאריך הולדתך שמחתי, ובלבי הטיפשי אמרתי שתהיה איתי עוד שנה בבית לפני הגיוס.

כשהחלטת להמשיך וללמוד י"ג-י"ד, שוב לבי הטיפשי שמח: עד דחייה של שנתיים. אולי עד אז יפרוץ שלום עולמי.

בספטמבר השנה התגייסת רשמית לצה"ל. לא ידעתי שגם אני אהיה מגויסת למלחמה מסוג אחר - "מלחמתי בסרטן וחייליו". כשלווינו אותך, ח. ואני, ללשכת הגיוס הסתכלתי עליך בפליאה: מתי הספקת לגדול כל-כך ולהפוך לגבר גבוה ונאה? האם זה הילד שלי? הפליאה התחלפה בגאווה. הרגשתי עד כמה אני סומכת עליך ומסוגלת לשחרר אותך באהבה לדרך החדשה.

אני מודה שחלפו בראשי מחשבות אנוכיות, שתשרת באיזה משרד בתל-אביב ותעסוק במקצוע אותו למדת, אבל אתה בחרת להצטרף לגדוד כתומך לחימה.

ועם הטיפול הכימותרפי הראשון שלי בישרת לי שאתה מוצב בעוטף עזה. שוב מחשבותיי האנוכיות: למה בעזה? למה אתה? למה שלא תבקש לשרת קרוב לאמא???

אני מופתעת מן הנחישות שלך לשרת, לתרום, לתת. מדברים כל-כך הרבה על הנוער של היום... עובדה - יש גם אחרים. ואתה לא היחיד. הרצינות והדבקות שלך מדביקים גם אותי. בלילות, כשקר, אני מרגישה נקיפות מצפון שאני מכוסה בפוץ החם ואתה ישן באוהל. בכל פעם אני מגלה את תעצומות הנפש שלך וכוחותיך הרבים אשר אתה עדיין לא יודע להעריך ולראות. אני מעריכה את אחריותך, את מסירותך למקום ולתפקיד אותו אתה מבצע.

ילד שלי, אני כל-כך גאה בך !!! וכל-כך אוהבת ומעריצה!

שלך,

אמא

למה בלוג? (כתיבה כהיגוי)

12 במאי 2008

הרגעים הכי, אבל הכי קשים שהיו לי ב"שנת הסרטון" היו רגעי אי-הוודאות הראשונים. רגעי הבשורה. ימי הציפייה לתשובות. אני קוראת להם "ימי הטשטוש".

לא ידעתי כלום על סרטן השד. לא הכרתי נשים שחלו בסרטן זה, וכל-כך רציתי להיתמך על-ידי אישה שחוותה את הסרטן ותוכל להגיד לי: "זה לא נורא", או "מה שיקרה עכשיו זה..." נכנסתי לחנויות הספרים וחיפשתי ספר שבו חוויה של אישה, יומן, או תיעוד אחר, ולא מצאתי. מצאתי הרבה ספרים רוחניים (שכבודם במקומם מונח), הרבה ספרים על התמודדות עם המוות (אלוהים אדירים!!!)

הימים חלפו, וחוסר הוודאות די התפוגג. מהר מאוד נכנסים לעניינים, אין מה לעשות. מהר מאוד הפכתי מנתמכת לתומכת בנשים אחרות, ובסביבה. גיליתי שהשד אינו נורא כל-כך כפי שהוא נשמע.

רציתי לתעד את הדברים לטובת כל-כך הרבה נשים, שהתאספו סביבי עם הסרטן הארור בגופן. רציתי לתעד את הדברים לטובת כל הסובבים, שלא תמיד יודעים בעצמם דברים על סרטן השד, ולכן לא יודעים מה להגיד, איך להתמודד.

אך רציתי לתעד את הדברים ברוח שבה בחרתי להילחם את מלחמתי, עם המון הומור ורוח טובה.

היו לי גם נפילות בדרך. דמעות ורחמים עצמיים. גם על זה היה חשוב לי לכתוב, שכן אין אפשרות כנראה לדלג על משוכת הכאב (בכל זאת זו לא שפעת...). אפשרתי לעצמי ליפול לא פעם, בידיעה שאקום בחזרה ואמשיך.

רציתי לכתוב על כל האנשים הנפלאים שסובבים אותי: משפחה, וחברות מדהימות. בשנה זו גיליתי את העוצמה הטמונה בכוח הנשי. מכל אחת מחברותיי קבלתי עוצמה אחרת, בהתאם ליכולתה ולאישיותה. עוצמה שעזרה לי לשאוב את הכוחות הרבים ולהתקדם.

כתבתי ומחקתי, והתעצלתי (כדרכי). במקרה הכרתי את אריאלה פיקסלר-אלון, והיא עודדה אותי וכיוונה אותי לכתובת הבלוג.

התחלתי לכתוב וקיבלתי תגובות מנשים, מרופאים, מאחיות וממשפחה. חלקם בעל-פה, וחלקם במיילים או במסרים. התרגשתי מהעובדה שאני יכולה להגיע לאנשים נוספים, מהעובדה שגם אנשים שקרובים לי יכולים ליהנות מן הכתיבה.

גיליתי שבכתיבה יש המון עוצמה, כוח תרפויטי. הכתיבה אפשרה לי לחזור לזיכרונות, לתחושות, לכעוס, לכאוב, לשמוח.

הכרתי חברים וירטואליים שהגיבו, חיכו ועודדו כשהיה צריך.

מאוד מוזרה לי החשיפה הזאת, כי בהווייתי אני אדם מאוד פרטי, אך זה מה שהרגשתי שעלי לעשות.

רציתי רק לומר לכם תודה, על כך שאתם קוראים, על כך שאתם מגיבים. לתגובות יש ערך מוסף. הן מחזקות והן גם מדרבנות אותי לכתוב.

אז זה - "למה בלוג?"

אני על הניסוי באמן...

13 במאי 2008

לעולם לא אשכח את יום הולדתי ה-16. חיכיתי לו בהתפעמות רבה. הרי כל השירים, כל הסרטים כולם - מדברים על גיל 16 הנפלא.

והנה בבוקר, פצעון ססגוני צמח לו על הלחי והעכיר באופן מוחלט את היום השמח בחיי. מלאת ציפייה חיכיתי וייחלתי לשינויים העתידיים להגיע, אך הם לא ממש הגיעו (גם לא בגיל 17 וגם לא בגיל 18).

אני מסתכלת על הגור שלי, גור הדינוזאור, וחושבת לעצמי בצהלה רבה כמה טוב שאינני בגילו. מצד שני אני לפעמים מלאת רחמים על עצמי שיש לי ילד בגילו (טוב, זה שקר גס כי הוא ילד מקסים ומיוחד).

נתחיל בעובדה המוזרה שהוא עדיין צומח, בעיקר לגובה, כך שנוכחותו וישותו הפיזיות ממלאות כמעט את כל חלל הבית. ח. התרה בו שאם יעבור אותו (את ח. ואת 1.90 המטרים שלו) זה לא ייגמר טוב, אך נראה כי הגור לא כל-כך מתחשב וממשיך לצמוח. צמיחתו מלווה בנהמות: "יש מה לאכול?"

לאחר שהמזון נשאב כמו לא נודע כי בא אל קרבו, הוא ממשיך לנהום: "יש מה לאכול?" וכך, חוזר חלילה, 24 שעות ביממה (ככה זה אצל גורי דינוזאור).

כשהגור וחבריו, גורי הדינוזאורים, צועדים לעבר חדרו, קורה נס. באופן פלאי הבית הופך להיות קטן וצפוף. גורי הדינוזאורים ממלאים אותו ונאלצים למרפק זה את זה על מנת לזוז לחדר. גם תנועה זו מלווה בנהמות (לא מצליחה לפענח ולרדת לפשרן). וראה זה פלא... בלכתם של הגורים הופך הבית שוב למרווח.

לגבי העדפותיו המוסיקליות: קשה לי לאמוד את מידת הנזק לדרי הבית. זה יהיה מן הסתם נזק שיימדד רק בעוד שנים רבות. אך דבר אחד אוכל לומר: המוסיקה הינה בליל של בסיס ואונצות (אתם יודעים, הקולות האלה ששומעים מתוך המכוניות של הערסים כשהם נוסעים בחדווה בעיר).

לאחר שמצאתי את עצמי סובלת קשות ממראה המחילה (חדר) של הדינו, העברתי אותו לחדר שבסוף המסדרון. שכנעתי את עצמי שכך אוכל להתעלם מן הבלגן ולחיות איתו (עם הדינו) בשלום.

בכל שבוע, כשעוזרת הבית מגיעה, אני מוצאת את עצמי מנסה להרגיע אותה ולפייס אותה כאשר היא עומדת מופתעת מול היצירתיות שבבלגן. אני נשבעת כל פעם מחדש שלא אנקה ולא אסדר. וכן, נשברת באופן אלגנטי ולא חינוכי.

התסרוקת של דינו אכן דומה לקוצים המפארים את גבם של הדינוזאורים המיתולוגיים. לפני כל יציאה הוא שוקד על בנייתה ועיצובה, ויוצא קוצני להפליא.

קולו של דינו הצעיר גם עובר שינויים. כלומר, מתעבה והופך להיות חזק. "למה אתה צועק?" אני שואלת אותו, רגישה עד מאוד לדציבלים של קולו. "אני? צועק?" הוא עונה לי בלחישה רמה. כה רמה הלחישה שהבית רועד (עכשיו תארו לעצמכם מה קורה כשח. ודינו צופים בבית במשחק של הפועל!).

ברור שדינו מוכשר, קריאטיבי עד מאוד, שנון וחכם כפי שרק גורים בני 16 יכולים להיות. אבל אני בכל זאת אסתפק בשמחה בגילי המופלג, ואיהנה ממנו.

ואמא שלי הייתה אומרת: "את חושבת שאתם הייתם יותר טובים?"

יומולדת יום כמ פזת בשנה (אלול 90 פזת)

20 במאי 2008

סבתא רוזה בת תשעים. תשעים זה לא גיל שהולך ברגל. תשעים זה כמעט הכי קרוב למאה שאפשר. סבתא רוזה בעצם בכלל לא סבתא שלי. היא סבתא של ח., אבל אני ניכסתי אותה לעצמי. ואיך אפשר שלא? יפה כמו בובה. חייכנית ומאירת פנים. זו סבתא רוזה. למרות גילה תקבל את פנינו בחיוך כאשר נגיע אליה, ומיד תציע עוגה משובחת שאפתה. מהעוגות האלה שרק סבתות של פעם יודעות להכין. עוגות של שכבות, המקפלות בתוכן מספר סוגים של קרמים והמון זיכרונות, מוגשות בצלחת פורצלן מהודרת, מה שתמיד גורם לנו להרגיש אורחים חשובים. את סבתא רוזה אני מכנה "ערוץ החיים הטובים". למרות גילה היא יודעת ליהנות משוקולדים משובחים, ובמקפאי שלה תמיד יהיו סטייקים עסיסיים שאותם היא והמטפלת חולקות מן הסתם בליל שחיתות חסר שינה. סבתא רוזה היא סבתא עדכנית: שולטת בכל רזי התוכנית של גיא פינס. יש לה מערכת ענפה של סדרות רומנטיות שבהן היא צופה, והס מלהפריע לה בשעות אלה. היא עסוקה!!! פעם נמצאה כלבת פודל משוטטת בשדות, מדובללת ומלאת קוצים. היא הובאה כמתנה לסבתא רוזה, אשר תוך זמן קצר הפכה אותה לכלבת תלתלים מפונקת, מסורקת למשעי ונראית כמו הכלב בפרסומת של מפעל הפיס (לאקי, נו...).

כשנכנסים לבית של סבתא רוזה נדמה שהזמן עצר מלכת. שכיות חמדה מפוזרות בכל מקום, בובות חרסינה, תמונות שמן ואף גובלנים.

סבתא רוזה זוכרת הכול. תאריכי יום הולדת של כל הילדים,

הנכדים והנינים, ומקפידה להתקשר ולאחל מזל טוב בקול עליז ונערי. בכל פעם שולחת סבתא רוזה לקטנה שקית מטבעות שוקולד, והקטנה אוספת אותם באהבה רבה, ומחכה להם כאילו קיבלה אוצר.

בעיני סבתא רוזה מגלמת עולם שנעלם: עולם רומנטי וישן, עם רוח קלילה...

בשבוע הבא ימלאו לסבתא רוזה 90. נראה לי שתהיה מסיבת יום הולדת עליזה במיוחד. והשתייה תישפך כמים...

מי שיהיה רואה אותי?

21 במאי 2008

הקטנה בת שש. טוב, שש וחצי. כך שברור לכול שהיא עוד ילדה. מה ילדה? ילדונת. רק אתמול היא נולדה בעצם, או שלשום. בכל אופן, זה קרה ממש לא מזמן.

אנחנו פוסעות מעדנות בין חלונות הראווה בקניון זה או אחר, או סתם בין חנויות בעיר המחוז. את עיניי החמדניות צדים כל מיני אובייקטים ראויים לרכישה. "היי, תראי איזו שמלה יפהפייה," אני מתלהבת, ואילו הקטנה מושכת בידי, "נו, בואי כבר!" נכנסות לחנות צעצועים: "אולי אקנה לך את המשחק הזה?" אני שואלת שוב (בהתלהבות, אלא מה?) והקטנה מנענעת בראשה ומסמנת לי לבוא איתה לצד.

"את לא חושבת שאת מגזימה?" היא נזופת בי. "מה???" אני מיתממת. "את מבזבזת יותר מדי כסף," כך היא בלחש (כדי לא לבייש אותי, אולי? או את עצמה?).

כן, זו מערכת היחסים בינינו: אני נוטה אחרי משאלות לבי והיא מהווה את קול ההיגיון השפוי.

ליום הולדתה שאלה אותה סבתא מה היא רוצה ליום ההולדת. "לא חסר לי כלום," היא ענתה. לאחר שכנועים התרצתה: "דילגית". סבתא, המומה מהדבר הלא ברור הזה, משכנעת אותה למשהו גדול, משמעותי. בכל זאת יום הולדת...

אז גם כדור, מסכמת הקטנה את העניין. שכן כזאת היא: יודעת ליהנות מכל דבר קטן ולמצוא בו עניין. כך גם מצדף שמצאנו בים, או מאבן שמצאה בחצר.

כשהייתה בת שנתיים בדיוק הורתה לי לקנות לה תחתונים. "אני מורידה את הטיטול", פסקה באופן חד משמעי. לא חשבתי אפילו לערער על הקביעה הפסקנית ורכשתי מספר תחתונים, שיהיה... באותו יום הורידה את הטיטול, וזהו.

מין ילדה נחושה ודעתנית, לוקחת אחריות על חייה. הילדה גם יצירתית להחריד. כל בקבוק, כל שקית, מהווים עבורה פוטנציאל ליצירה כלשהי. היא מדביקה וגוזרת, מציירת, מכיירת ועוד ידה נטויה. לפעמים אני חוטאת בחטא הסדר המוגזם, ואז נטיית לבי היא לזרוק חלק מה"אשפה" שבחדרה. רק שזיכרונה חד כזיכרונה של זקנה מרירה ונקמנית. "איפה גלילי נייר הטואלט?" היא תבדוק איתי כשתשים לב. "מה עשית עם בקבוק המיץ?" בלית ברירה אני נאלצת להודות שהשלכתי... שקט הס מושלך בבית. ואני מאושרת שניצלתי מהטפת מוסר. אך היא מיד מגיעה. ובסבלנות רבה היא מסבירה לי שלא רק שפגעת באיכות הסביבה (השלכתי בעוונותיי את הבקבוק לפח! סליחה, עולם...) אני פוגעת בה. כן, כן, גם היא חושבת שצריך לזרוק חלק מהדברים שלי. אז מה?

צודקת, כרגיל.

אני צריכה להיזהר באמירות חינוכיות שאני משלחת לחלל האוויר. שכן אחר כך הן שבות אלי כבומרנג. למשל, בעצלנות רבה אני אומרת לה שממש כדאי מקלחת. וביודעי שהיא ילדה אקולוגית ושומרת סביבה אני משכנעת אותה שכן ייטב לכינרת. לא נבזבז הרבה מים כמו שנבזבז באמבט.

היא משתכנעת. ואני מחייכת לעצמי בסיפוק. 1:0 כלומר, הצלחתי "לסדר" אותה. אך ביום אחר, שבו אני מציעה לה להשתכשך להנאתה באמבט כאילו הייתה ברווז, וזאת כדי שאוכל לבהות בחלל סתם כך, היא מיד מזכירה לי את הכינרת. ושוב נוזפת בי. האם הגולם קם על יוצרו???

משה סיומלצ'ביץ
22 במאי 2008

חודש ההפסקה שקיבלתי מרופאי טשטש מעט את שנת הסרטן. חזרתי לעצמי, הפסקתי להיות עייפה, והגוף החל לחזור לשגרה מוכרת. מכתב שנשלח אלי מבית החולים הזכיר לי נשכחות - המסע עוד לא הסתיים. הוזמנתי לסימולציה. מה שנשמע לקורא הבור כמשחק כלשהו, הוא לאמתו של דבר סימון נקודות באופן מדויק על האזור הנגוע, על מנת שההקרנות תהיינה ממוקדות. ושוב נסיעה ארוכה ומייגעת לחיפה. הפעם הבניין הכתום המשקיף אל הים מוכר לי, ולכן ידידותי יותר. את פניי מקדמת ש. הטכנאית המסמנת. היא מורה לי לשכב על מיטה נעה אשר תצלם את האזור. לזכותה ייאמר שהיא מסבירה לי מה עומד להתרחש בדקות הארוכות הבאות. היא מדביקה לגופי אטבים משרדיים (בחיי!!!) וממליצה לי לדמיין שאני על שפת הים. לחובתה ייאמר, שההסבר מלווה בנתזי רוק המושפרצים עלי ללא רחמים (מה שעוזר לי בהחלט לדמיין שאני

בים, על הסלעים, נהנית מקצף הגלים...).

בעוד אני שוכבת על מיטתי הנוסעת, ידיי מורמות מעל ראשי, אני אכן מסוגלת לדמיין שאני על שפת הים. רוח המזגן הקרירה כמוה כבריזה המגיעה מן הים בהתחלף העונות (משמע: קרררר...). רעש המכונה כהמיית גלים, ואורות הפלורוסנט... אולי השמש הקופחת? ואולי ירח במלואו? וכך אני נסחפת בקלות אל מחוזות הדמיון, ואפילו מצליחה להתמכר להרגשה.

לפתע נעלם הים, וקצף הגלים שוב על פרצופי. "לא לזוז!" נשמעת הפקודה, ואגב כך משפריצה לכל הכיוונים. אני פותחת את עיניי באטיות, מתכוונת להלשין על מפרת החוק למציל, אך אויה!!! אני רואה את הטכנאית ש. ואת הטכנאית? עומדות מעלי עם לורדים ענקיים ושחורים, ומקרבות אותן אל האזור המוקרן. מרוב בהלה... זזתי.

הפעם קצף הגלים הפך למטח ירי.

"אמרתי לא לזוז. מה יהיה???"

ואני אמרתי לא להפריע לי בחוף הים (אני חושבת לעצמי).

מבטי עיניים בין הטכנאיות ושלוש מחטים ננעצות במקום המוקרן ויוצרות קעקוע נצחי בגופי.

"זהו זה" - נושמת לרווחה הטכנאית ש.

"זהו זה" - קמה לאטה המטופלת ש.

ושלושתנו מביטות בשמחת ניצחון זו בזו. המטרה שלשמה התכנסנו הושגה.

מסומנת. מסומנת. מסומנת.

מזל טוב!

ובפרק הבא:

שחף נוסעת על בסיס קבוע לחיפה, להקרנה החגיגית.

יש למה לצפות!!!

מי גלגל לי אתה?

27 במאי 2008

ילד שלי,

מוזר לקרוא לך ילד, ולא רק בגלל גילך (21), אלא בגלל שנדמה לי שתמיד היית בוגר ואחראי. אולי בגלל שילדתי אותך בגיל שבו אתה כעת. בעודי בעצמי ילדה, מבולבלת, צעירה ובוסרית. גדלנו ביחד.

כשהתגרשתי מאביך, היית בכתה ד'. לקחת פיקוד בבית. תיקנת דברים שהתקלקלו, בנית ועזרת בטיפול באחיך שהיה אז קטן. ועל כך אני מצרה. על כך שאולי גזלתי ממך, שלא בכוונה, את היכולת לאבד שליטה, להיות עוד קצת ילד, מכורח הנסיבות.

כולנו היינו מבולבלים אחרי הגירושים, ואתה מן הסתם יותר ממני. מחפש אחיזה איתנה במציאות חיד, עוגן שאפשר לנוח איתו על חוף מבטחים.

ללמוד!!! היה רחוק ממך כרחוק מזרח ממערב. בבית הספר העדיפו לא להתמודד איתך, ולאפשר לך לבלות בחוץ או בחדר המחשבים. העיקר שיהיה שקט תעשייתי.

נשלחת לאבחון דידקטי. שם נקבע שאתה דיסלקט, עם קשיים מכאן ועד דימונה.

לאחר שהתגייסנו למשימה גילינו, בעזרת שיעורים פרטיים, שהדיסלקציה ממך והלאה. פשוט... בזמן שבילית מחוץ לכותלי הכיתה הפסדת חומר רב. לזכותך ייאמר שתוך מספר חודשים השלמת חומר של שנים, ללא בעיות ומאמצים מיותרים.

התיכון היווה נקודת מפנה בעבורך. המחנכת המקסימה

שלך גילתה בחושיה המפותחים את יכולותיך הנדירות, את חוכמתך ואת חוש ההומור הבלתי רגיל שלך, ולקחה אותך תחת חסותה.

השינוי היה קיצוני. התחלת לגלות עניין בלימודים, ולראשונה בחייך התחלת לקצור ציונים מעולים. הפער בין הפוטנציאל להישגים צומצם.

לא תמיד האמנת בעצמך, ולפני כל בחינת בגרות הייתי צריכה להזכיר לך איזה דרך ארוכה צעדת. אינפוזיה של אמון.

וכל פעם חזר התסריט על עצמו - הליכה שפופה לבחינה, וחזרה גאה ומרוצה מן הבחינה. מופתע כל פעם מחדש מן ההישגים הגבוהים ומגילוי היכולות הטמונות בך.

איש לא היה מאמין שתבחר להמשיך בלימודי עתודה לפני הצבא. אתה??? ששנאת חייך היו הלימודים???

גם הדרך הזאת הייתה בתחילתה לא קלה, אך החוסן שלך כבר ניכר. ההתעקשות שלך להתמודד עם הנלמד הייתה מעוררת השתאות והערצה. בכל פעם שדיווחת על ציוניך המעולים הרגשתי כי צעדת כברת דרך ארוכה.

מחר טקס הענקת הדיפלומה, ואנחנו נהיה שם, ובגדול!!! רציתי לומר לך, שאתה לימדת אותי נחישות מהי. הראית לי איך הקשיים מצמיחים אותנו למקומות טובים ופוריים יותר, אם רק מגלים את הכיוון ואת המשמעות.

אני גאה בך על מה שהינך. על האישיות המדהימה שלך.

אוהבת עד מאוד,

אמא

אהבה וקבלה!

1 ביוני 2008

שנים שייטנו אחד ליד השני. כל אחד בחייו הפרטיים. מודעים אחד לשני. אך כלום מעבר לכך.

תמיד כשראיתי אותך גבוה, חתיכי, מתנהל ברגישות עם הילדים שעבדת איתם, חשבתי לעצמי: "כזה הייתי רוצה!!!" קווי חיינו היו מקבילים, אך לא נושקים. כל אחד חיי את חייו המשפחתיים, הזוגיים, המקצועיים, ותו לא. בלי שום קשר זה לזו הפרידות בחיינו היו סמוכות. דומות אך שונות.

ואז נכנסת לחיי, בדיוק בשלב שבו נהנית מאוד מן ה"לבד". שלב שבו הייתי הכי שלמה עם עצמי שאפשר. ולכן, נכנסת אל מקום טוב ובריא. הגעת לחיי ומאז אתה שם. הדבר הכי טוב שקרה לי!!!

לעתים הייתי תוהה ביני לביני: מה יקרה עם האהבה העצומה אם מישוהו מאיתנו יחלה? האם היא תתפוגג? תתפרק? תהפוך לתלות? פחדתי עד מאוד מרגע כזה. פחדתי מדעיכת הקשר והאהבה הנהדרים בחיי.

והגורל? הוא מזמן לנו התנסויות. וכך הוא זימן לי את השנה הזאת, "שנת הסרטן".

המבט הכל-כך אוהב שלך כאשר יצאתי מחדר הניתוח. הלילה שבו ישנת למרגלותיי, קשוב לכל נשימה, לכל משאלה ולכל אנחה. זה מילא את לבי מלבד ברגשות של הוקרה, באהבה רבה.

במשך השנה הנוכחית טיפלת בי במסירות אין קץ. במעורבות וברגישות. שום דבר לא היה קשה בעיניך. ידעת להוציא את הטוב מכל סיטואציה. לימדת אותי לקבל את עצמי ולאהוב אותי בכל

מצב. הקרחת שלי הייתה "סקסית" בעיניך. במשקל העודף ש"התברכתי" בו בשנה זו ראית "שינוי מרענן", וכל זאת ללא קמצוץ של רחמים. להפך, דאגת תמיד שאיש לא יביט אלי ברחמים. אפשרת לי לחיות בשמחה גם בתוך הדאגה, הכאב והחולשה.

אם היה לך קשה, מעולם לא הרגשתי. היית סלע הקיום שלי ועודך. ראית אותי ברגעיי הקשים ביותר, ולא עזבת, ולא התייאשת. למדתי יחד איתך להתמנף בעזרת ההומור ובעזרת השמחה. אפשרת לי להרגיש הכי טבעית ברגעים שבהם היה לי קשה ומגעיל. ועם זאת מעולם לא נתת לי לשקוע או להגיע אל פי תהום.

ולכן, יום ההולדת שלך היום מיוחד בעיניי כפליים. מעבר לשמחה הרגילה, אני היא שקיבלתי את המתנה והזכות הגדולה. הזכות להרגיש נאהבת ומחובקת באופן הכי פשוט והכי טהור של המילה.

אהוב שלי, יום הולדת שמח ומאושר לך. אוהבת אותך הכי בעולם.

אני

היי חל'ם...

2 ביוני 2008

בעוד אני מתייחסת למכוניות בשוויון נפש גמור, רואה בהן ח. ישויות בעלות רגשות ותחושות. ישות כזו מחוברת אליו ואל נימי נפשו.

כשהוא רואה מכונית כלשהי (אין לי מושג מי היא, מה שמה, ומה שם הוריה...) הוא מתחיל להתפייט. לצופה מהצד

נדמה שמילות הערגה והגעגועים מכוונות לאהבתו הגדולה (אני!!!) - אך לא!!! המילים הנשגבות מכוונות לברזל ולארבעת גלגליו.

אני חייבת לציין שלא היו סימנים מוקדמים לאהבה הלוהטת לברזלים ניידים (או שמא היו ואני לא קראתי נכון את המפה ואת הגיי.פי.אס). החיידק הטורף יצא במלוא עוצמתו עת קנינו בצוותא את מכוניתנו הראשונה המשותפת.

"תראי כמה שהוא יפה," מלמל ח. בעודו מלטף את הגייפ הכחול הזוהר. לא הרמתי את ראשי משום שתכננתי כבר את טיולי השטח בשבילי ארצנו. את צליחות הנחלים הזורמים והשעטה בין הדיונות או לחלופין המדבריות. וזו הייתה טעות!!! טעות טקטית רבת משמעות.

בעוד אני שרויה בחלומות הרפתקנים, אורזת בדמיוני אוהלים, שקי שינה, מאכלי הישרדות, מפות ועוד, אשפז ח. את הגייפ החדש במוסך. המוסכניק דווקא התעקש שהכול בסדר ושניסע לשלום, אך ח. הקפדן ביקש לעבור על כל חלק בגייפ: החליף את המנוע, את הרדיאטור, את הגנרטור (ובכלל... את כל מה שנגמר ב"טור"). משנרגע מהשיפוץ המסיבי, עמדנו כל המשפחה הנרגשת בטור עורפי מוכנים למסע... אך לא, שוב החליט ח. על אשפוז כפוי של הגייפ.

המוסכניק המבועת חשש מאוד לומר לו שהכול בסדר, שכן הוא זכר איך נאלץ להחליף אפילו את הברגים אשר נראו לח. אפעס מעט חלודים, או זוהרים. או משהו...

ולכן, המציא דיאגנוזה מיוחדת שתרגיע את ח., משהו ששייך למגבים (וישירים בעברית). בשמחה ובעליצות הוחלף גם החלק הזה, וח. נהנה עד מאוד להראות לנו את פעלולי המגבים (בכל זאת: מגבי 4X4).

שוב עמדה המשפחה המרוגשת על השביל, מצפה לטיול המובטח. ח. עמד זקוף ונרגש אף הוא, ובנאום חוצב להבות הסביר לנו מדוע הגייפ הכחול לא מתאים לנהיגת שטח.

לא שהבנו משהו מן ההרצאה המלומדה, אך את המסקנות הקשות הסקנו. לא לגיף הזה פיללנו.

ואכן, היה זה הגיף המתוחזק ביותר בישראל. אמא שלי קראה לו בציניות "סופר גיף". ח. התפעל מכך שמצא בת ברית שאינה עוינת, אך אמי הסבירה לו שכוונתה הייתה לגיף הנוסע לסופר... כך חלפו להן השנים. ביום הולדתי הארבעים, ח. הפתיע אותי בטיול ג'יפים באחד המקומות הסבוכים שליד הכינרת. קיבלתי זאת כמחמאה אדירה וכהצהרת אהבה נרגשת.

ההנאה הייתה רבה, וח. המוחנף אף הצהיר שמעתה בכל שבת יהיה טיול הרפתקני... (אבל הצהרות לחוד ומעשים לחוד).

אכן, חתיכת היסטוריה משפחתית עבר איתנו הגיף הכחול. הילדים, כדרכם של ילדים, למדו ליהנות מכל מה שהגיף הנוכחי יכול להציע להם, ולכן גולת הכותרת הייתה המריבה על "מי יושב מאחורה". "מאחורה": שם מרגישים את הקפיצות והקרטועים. שם יש אשליה של טיול ג'יפים.

לפני כחצי שנה הוחלט בוועד הבית למכור את הגיף. הראשון שראה אותו היה גם זה שרכש אותו. במשך חודש ימים לא הפסיק להתקשר לח. ולהודות לו על הרכב הנהדר, וכל שיחה הייתה מסתיימת ב"איזה יופי הוא נוסע בשטח!!!!" - למורת רוחו של מאהב הברזלים, הלוא הוא ח'.

אני אלוהית (לאו דווקא מסדרי הציבה)

15 ביוני 2008

ריח של דשא קצוץ אחרי הכיסוח.
ריחות של בישולים בכניסה לבית.

אנשים שלא לוקחים את עצמם ברצינות יתר.
חברים שיודעים לא רק לתמוך בעת צרה, אלא לפרגן כשטוב ומקסים.
צבעים ושילובי צבעים.
את הסתיו, את החורף, את האביב ואת מה שעכשיו...
את הרגע הזה שבו ילד מתחיל לדבר, ואחר כך לקרוא.
לשבת על המרפסת ולהרגיש שאני על "גג העולם".
להסתכל בחנויות ראוה מיוחדות.
להיכנס לחנויות מיוחדות.
לקנות בחנויות מיוחדות.
לבשל כשנחה עלי הרוח ולהרגיש כמו "אם השנה".
לחלום (והרבה).
לנסוע רחוק ולשמוע ברקע שירים שאני אוהבת.
לפרום את הצמות של הקטנה ולהסניף את ריח השמפו.
כשנעזרים בי, כשמתיעצים איתי.
שאנשים אהובים עלי מחבקים אותי (ממש צורך קיומי שלי).
תיקים - בכל הצורות ובכל הגדלים.
לשנות את הבית מדי כמה חודשים.
את ריח החג בבית של אמא ואבא.
את הים התיכון, ובייחוד את חוף הבונים.
סרטים טובים.
ספרים טובים.
להאמין שמישהו למעלה דואג לי, ושהכול יהיה בסדר.
לישון. ואף יודעת לעשות זאת היטב, בכל תנאי ובכל מקום.
לטוס.
לנסוע לתל-אביב ולחזור בערב לחלקת האלוהים שלי.
אנשים עם חוש הומור (לא מספרי בדיחות).
לשנות תספורות וצבעים בתדירות גבוהה.
שיחות נפש עם אהובי.
להתבונן מן הצד. בכלל... אוהבת להיות יותר בצד מאשר במרכז.

את השעות הראשונות אחרי שהעוזרת עוזבת והכול נראה ומריח
נפלא.

מפגשים עם משפחה. עם אהובי.

להקשיב. ופחות לדבר.

לקום מוקדם (כשאני מצליחה).

עיסויים.

לשמוע צחוק בבית.

להרדים את הקטנה.

מקלחת חמה-חמה בחורף (בכלל לא אוהבת כשקר לי).

שתייה עם קרח.

שוקולד ועוגות קרם בכל צורה.

לחזור הביתה בסופו של יום.

בטח יש עוד... אבל החלטתי לכתוב על אהבות כמניין שנותיי.

יום נפלא לכולם!!!

קבץ אלק בודוו (ובמילים פשוטות - מההקניות
מתחילת)

16 ביוני 2008

יום חג הוא היום. היום הוא היום הראשון בשארית ההקרנות
הבאות עלי לטובה.

כבר שכחתי, בחודשיים האחרונים, את הסיבה שבעטיה אני
יושבת לי בביתי הקט ומלהגת במחשב ללא הפוגה. אפילו שערי
צימח לו והפכתי כבר למין שילוב לא מוצלח של רוד סטיוארט
ועוד רוד סטיוארט.

אך מי שלא איבד את שער ראשו מעולם לא חווה את צמיחת השיער בחזרה. מה שאומר שאני ממש מתקמצנת לספר אותו בתספורת הולמת לגילי ולמעמדי ואני מאפשרת לו לצמוח פרא בגוון הבלונדיני החדש שלו.

וכך, הבוקר לבשתי בשמחה את מיטב מחלצותיי, מילאתי את ארנקי במרשרשים (על כל קנייה שלא תבוא...), פרעתי את שערי הפרוע ממילא, התיישבתי במכונית השרד וחיכיתי לח. שיוביל אותי להקרנה כמו שמובילים כלה ביום כלולותיה.

אלא שהזמן כנראה תעתע בי, או שמוחי הפך קהה. שכן אין לי מושג מהי העליצות הזאת שנוחתת עלי בלי קשר למצב. או שמא איבדתי את שיקול הדעת והיכולת להבחין בין טוב לרע???

בהגיעי לבית החולים רמב"ם אני מתקבלת בכבוד מלכים הראוי (נו, טוב, לא ממש כבוד ולא ממש מלכים. בסך הכול אפשרות לחניה במתחם בית החולים). במחלקה האונקולוגית אני מורידה את ממוצע הגילאים וסוף-סוף אני נראית חיונית משום מה. (הכול יחסי בעולמנו, יחסית לחולים הלבנים עם השקיות מתחת לעיניים והשיער הדליל אני נראית כמו פרסומת מהלכת לבריאות).

השמועות אומרות שההקרנות אינן כואבות, אך הן שכחו להגיד שמי שקפץ ממיטתו בזמן הסימולציה הקודמת נדון לסימולציה נוספת ולקעקוע נוסף (בסוף עוד יהיה לי קעקוע שלם ומעניין אם אמשיך להתנהג לא יפה). ולכן, הוכנסתי אחר כבוד למיטת העינויים שבה נבדקת סבלנות החולה לשכב ללא תזוזה במשך קרוב לשעה.

בשלב כלשהו, כנראה כמו אצל המודטים, כבר לא מרגישים את כאב הגוף, ובכלל לא מרגישים שיש גוף. התחושה היא של ריחוף... ושוב נמדדתי לאורכי ולרוחבי. לסיום קיבלתי את הקעקוע הנכסף, סמל המועדון היוקרתי שאליו אני שייכת.

מכאן אני עוברת לחדר ההקרנות, מקבלת מפתח קטן וחלוק סגול (הצבע החביב עלי). הטכנאים חביבים ומאירי פנים. גם המוסיקה לא רעה. אני נשכבת באצילות על מיטת ברזל, מעלי

נעים כל מיני מכשירים. אורות הנראים כמו קווים אדומים עוברים מעל גופי ותוך רבע שעה אני קורנת כולי מאור חדש. בלכתי לעבר חלוקי הסגול (חשופת גוף עליון כמובן), נעמד מולי הטכנאי, בניסיון לפתח שיחה ערה. אני הודפת אותו ומתכסה בחלוק. היי, גם לי יש את הגבולות שלי!!! שיחה עם האחות, מהסוג החביב עלי - בו מתוארות קטסטרופות בדמות תופעות לוואי נדירות וחריגות, אשר מיד אני מרגישה אותן מטפסות במעלה גופי ומנסות להתקבע שם. כבר אני מרגישה את כוויות ההקרנות, את העייפות הרבה, כאבים בגרון, ועוד. כל משפט שלה זוכה להזדהות מלאה מצדי. אני מקבלת "כרטיס מועדון" ונשלחת בברכת הדרך לביתי המרוחק. כי מחר יגיע יום חדש...

הנסיון - אלצהיימר שהייתה באל

18 ביוני 2008

"אני באה אליכם, אני באה אליכם
האוטו שט על פני הכביש
כנראה גם הוא מרגיש
אני באה אליכם אני באה אליכם

אבא יגיד "הגיעה הנסיכה
אמא ברגע מוארת משמחה
ילדה שלנו כמה, התגעגענו,
חכי, מעט ילדה שלי".

אבא שלי תמיד חי באשליה שהוא מגדל נסיכה בבית, ומתוקף כך נהג בי באותם גינונים השמורים לנסיכות. נעטפתי באהבה רבה ותומכת על כל צעד ושעל שעשיתי.

הוריי, בסנוור קל, חשבו שזר הבריאה מונח על ראשי הקטן. שנים שמעתי על הילדה שעברו איתה ברחוב (אני), ואנשים נעצרו ברחוב להתמוגג מן היופי (דבר שמן הסתם דעך ונעלם עם השנים, כי ממש איש לא נעצר בגיני ברחוב למעט מקבצי הנדבות המרגישים בחושיהם המחוודדים שיש פה עם מי לעשות עסקים). הוריי גם חשבו שאני חכמה ופיקחית. למרות שנקראו פעמים רבות לבית הספר לשיחה דידקטית ונוקבת, שעיקרה היה "זה או אני או היא בכיתה" (אל תרחמו עלי, כי כך קיבלתי פטור משעורי מתמטיקה לנצח...), או "היא לא ממצה את הפוטנציאל שיש לה". אבל הם הרגישו שרגע הפריצה קרוב: אם רק ייתנו לי את ההזדמנות הנכונה, אוכל להיות יום אחד אפילו... מורה. והם צדקו אני אפילו מורה (:

כל צעד בחיי גרם להם להיות גאים (וזאת ייאמר דווקא לזכותם ולא לזכותי). גם כשנישאתי לראשונה, בגיל 19, קיבלו את הדין בשמחה (או שמא שמחו בסתר לבם להפטר ממני?), ובאותה הבנה קיבלו את החלטתי להתגרש, ותמכו בי מוראלית ונפשית כשרק ביקשתי. הם גם חושבים שאני מבשלת נפלא (אוכלים בשמחה ובגיל את המיניאטורות שיוצאות תחת ידי לאחר שעות רבות של רקיחה במטבח).

אמא שלי מעריצה את נהיגתי (רק לא מבינה שברמת הגולן - שם הכביש כולו שלי במובן הפיזי של המילה - ממש לא קשה לנהוג...).

וכפועל יוצא הם גם חושבים על ילדיי (נכדיהם) שהם מוצלחים, מחונכים, ובכלל... מוכשרים כמו אמא.

הפעם הראשונה שבה הבנתי שאני לא באמת נסיכה ושעד עכשיו חייתי בארמון זכוכית, הייתה הלם גדול בעבורי.

יום אחד פשוט הבנתי שהעולם לא יעמוד דום לכבודי. עלי

להתחיל להתאמץ, להתמודד ולעמוד. היה זה מן הסתם היום הראשון בהתבגרותי.

פה ושם עדיין קיימים שרידים מעברי. אני שמה לב שלעתים קרובות אנשים פשוט שמחים, משום מה, לעשות למעני דברים, ובפליאה רבה אני חושבת שאולי בכל זאת אני נסיכה?? מי שמחזירים אותי תמיד למציאות הנוקבת הם שני ילדיי.

הבן האמצעי בטוח (כנראה מאותן סיבות מופרכות) שהוא בן מלך, מה שגורם לו להתפלא בכל פעם שהוא נדרש למשימות ממש קשות, כגון לסדר את אורוותו (הוא מכנה אותה חדר. אבל למה להתעסק בסמנטיקה?). הוא ממש המום מכך ששום סייס לא מגיע והוא נאלץ להרים את גרביו המגולגלים, או לחלופין את ספרי הלימוד שלו, המשמשים כשטיח מלא מידע. הוא גם לא הפנים את זה שלעתים, אם לא יזיז את עצמו מעמדת הבקרה (כלומר שולחן המחשב), לא יקרה כלום בחייו. כלומר האוכל לא ייעשה, השיעורים לא יוכנו, והוא גם לא יהיה נקי. אחרת, איך אפשר להסביר את הבעת התימהון הפרושה מדי יום מחדש על פניו המלכותיות?

הקטנה, צעירת השושלת, לעתים מצווה עלי ועל אביה לעמוד בסטנדרטים שונים. הטונים ממש אמינים והיא מן הסתם חושבת שעיקר הכשרתה העתידית היא להתמודד עם משרתים, משרתות, טבחים, שוטפי כלים וכל השאר.

כמו כל מנהלת טובה, היא יודעת לתת חיזוקים חיוביים לנתינייה כאשר הם סרים למרותה.

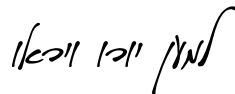
עכשיו, בעקבות ההקרנות וחוסר העניין שלי לגמוא בכל יום את מרחקי רמת הגולן-רמב"ם, התמקמתי בארמון (סליחה, בבית הוריי).

תנאי המחיה מלכותיים בהחלט (חדר באגף נפרד, עם מחשב, מזגן, מיטה נוחה, טלפון ואף מקלחת צמודה). שלוש ארוחות מזינות וטעימות במיוחד מוגשות לי מדי יום על ידי המלכה האם. נהג הפרטי (נו טוב, אבא שלי "המלך") מסיע אותי הלוך

ושוב, נכון בכל רגע ודרך למלא כל גחמה שלי (המזל שלו הוא שהשנה מיציתי את כל הגחמות, כך שאני ממש נחמדה ולא מציקה).

בסופו של יום אנו מטיילים על שפת הים התיכון, ושם באופק אני רואה את הספינות העוגנות בנמל, מפליגות, ושוב כמו פעם אני מדמה שזהו הצי הפרטי שלי, הנוסע להביא לי אוצרות אופיר וצרי גלעד.

נסיכה או לא?

22 ביוני 2008

בכל פעם שהאירועים המשמימים האלה, שמעורבים בהם גברים בשני צבעים של חולצות (לא משהו, אם תשאלו אותי), כדור ומדשאה ענקית וירוקה, מתרגשים עלינו לטובה, אני מוצאת את עצמי בלתי מוכנה, שלא לומר מוכת תדהמה.

"רגע, לא הייתה ליגה כזו לפני שבועיים?" אני שואלת את גברברי הבית בתימהון רב. הם כבר אפילו לא מנסים להסביר לי מילולית מה ההבדל בין משחק כזה או אחר, מתוך ידיעה שקשת תפיסה אנוכי. ולכן, פוטרים אותי בתנועת יד חדה, קצרה ומהסה. יחד עם זאת, כאשר אני סוקרת את המאורעות שמביאים אותנו בכל פעם עד לסיטואציה הסופית (דהיינו צפייה במשחק), אני מוצאת שהכתובת הייתה על המגרש, ורק אני, בטיפשותי הרבה, לא השכלתי לקרוא אותה. לכן החלטתי, באופן חד משמעי וברור, לתת ברמזים סימנים ברורים ומפורשים על מנת שבפעם הבאה אני וגם אתן (סליחה, אבל חושבת שאין גבר שיזדהה עם

הדברים שייכתבו להלן) נקדם את פני הרעה המתרגשת עלינו, ונוכל לה.

ורבי מרדונה ורבי פלה היו נותנים בהם סימנים. כן, אני יודעת שאלה שחקני עבר, אבל לא מצליחה להיזכר בשום פנים ואופן בשם מן ההווה. אז בגלל זה להתנפל עליי???

הרמז הראשון: גברברי הבית מעוניינים לרצות.

ומעשה שהיה כך היה. לאחר מספר ימים של היעדרות מן הבית אני פותחת את הדלת, ממלמלת לעצמי מנטרות שלמדתי פעם, ועובדת על עצמי, בטכניקות מתוחכמות של הרפיה ודמיון מודרך. הכול על מנת שלא אתעצבן מן הבלגן אשר ברור לי שאפגוש בדקות הקרובות.

אלוהים אדירים!!! פרצתי לבית השכנים - אחרת אי אפשר להסביר את העובדה שהבית מחייך אלי, בוהק מניקון.

מבט שני ושלישי מבהיר לי שהגעתי לביתי שלי, ומישהו דאג לשמור עליו נקי וממורק.

מחשבות מרושעות מנצנצות במוחי. ניגשת לכיור, והוא מחייך אלי בבוהק לבן. פותחת בתנופה ארונות, אך הם עומדים איתנים ומסודרים. נכנסת על קצות האצבעות לשירותים ולאמבטיה, ו... הפלא ופלא, איש לא שכח את מושב האסלה מורס לגבהים. מרוב התרגשות אני נופלת בפעיות אושר על כל אחד ואחד מגברברי הבית, וממלמלת לעצמי ולהם עד כמה השתלם לחנך אותם במשך שנים רבות ולקצור כעת את הפירות... (יש לשים לב - גם כאשר העיניים מצועפות מלחלוחית ודמע - למבטים המוחלפים בין הגברברים. עין חדה תבחין באיתותי הצלחה המוחלפים בין הנוגעים בדבר, ובקריצה שובבה הרומזת לסכלותה של האם הפתיה).

הרמז השני: כלום לא נאמר מפורשות, אך הברית קיימת.

אנחנו מוזמנים לארוחת ערב ביום שישי אצל חברים. איש לא רוטן על כך שלא התייעצתי קודם. איש לא מביע חוסר שביעות רצון מן ההחלטה או מהמאמץ הכרוך בה. להפך, בשעה היעודה

עומדים הגברברים בטור עורפי, חפופים, מסורקים ומאיצים
באם הבית והבת לצאת לאירוע.

הסעודה מתנהלת על מי מנוחות, תוך כדי שיחה ערה
והתנהגות הולמת בהחלט.

ולפתע... האמצעי מאותת לח., וח. מחזיר לו באיתות מרומז.
שניהם פונים אלי בדחילו ורחימו. "לא כדאי שנחזור? את
בוודאי עייפה." אני כמעט מתעלפת מרוב הוקרת תודה, אך
מחייכת את חיוך מיליון הדולר של טוב הלב והשפע, ומחזירה להם
בנדיבות: "עייפה??? אני??? מה פתאום!!! נהנית מכל רגע!!!"
האמצעי נזכר פתאום שברצונו לצעוד הביתה (כל מי שמכיר את
הנפשות הפועלות יודע, שהאמצעי סבור שגם על מנת לרוקן את
פח האשפה יש להשתמש בשירותי "אמא הסעות", כך שאקט זה
אמור להדליק נורות אדומות וצופרי אזעקה). וח., המחליף
המודרני של גדול המחנכים יאנוש קורצ'אק, מפציר באמצעי
לחכות, כי מיד הוא יסיע אותו במכונית השרד (היי, מה קרה
לנאומים חוצבי הלהבות על הידרדרות הדור? על הרפיסות
והעצלנות?)

תוך פחות משתי דקות כולנו ישובים חגורים וזקופים בדרך
לביתנו, הרחוק מרחק פסיעה.

הרמז השלישי: תזונת ספורט.

תוך דקות מן הרגע שבו אנחנו נכנסים הביתה הופכים
הגברברים למעין מלצרים במסעדה מזרחית. משום מקום
יוצאות להן פנכות מלאות בפיצוחים בשלל צבעים וצורות. בירה
צוננת נמוגת לכוסות חסרות השראה, אשר מספרן המדויק הוא
שתיים). חדי העין מביניכם יבחינו כי גברברי הבית מגלים
אחריות לגבי הדיאטה שבה פצחתי, ולכן לא מפצירים בי
להצטרף, ואף לא גורמים לי להתפתות, על ידי כך שאפילו לא
מביאים כוס עבורי (בטוחה שבשלב הזה הייתי כבר יכולה לעלות
על הקנוניה שנרקמה נגדי, אילו היו רק לובשים הגברברים גופיית
סבא לבנה ומבליטים את הכרס שאין להם). ככה קרובה הייתי

לפיצוח העניין. זאת הייתה שאלה של שניות, אך בגלל העלמם של פרטים חשובים לא עליתי בזמן על הקנוניה.

הרמז הרביעי: תנוחת הישיבה.

באופן שגרתי המשפחה צופה בטלוויזיה בשלל תנוחות בין יושבין ובין מסובין. אין חוקים נוקשים בביתנו הליברלי, אך דווקא בערבים אלה ישנו מכנה אחד רחב לאופן שבו בוחרים גברברי הבית לשבת. השולחן העמוס בתקרובות מתפצחות מורחק מהם קלות, ואז הם מרימים את הכלונסאות המכונות רגליים ומניחים אותן ברישול בין הגרעינים לבירה ולמגבת המטבח. הדבר היחיד שיכול להשפיע על תנוחת הפרקדן הזאת הוא גול של אחת הקבוצות.

הרמז החמישי: תרבות הדיבור משתנה.

אם בימים כתיקונם השיחה קולחת בעברית מתובלת בסיפורים או בקוריוזים מהווי היום של כל אחד, בטונים פחות או יותר נעימים לאוזן, הרי שמרגע זה יש שינוי בתרבות הדיבור.

ראשית, אוצר המילים משתנה. נשמעים משפטים כמו: "איזה כלב, הוא לא רואה לאן הוא מכוון!" או: "איזה גדיוט" (שימו לב: גדיוט היא מילה הנאמרת כאשר נדמה שמישהו עומד להבקיע שער והוא "גדול" - ואז הוא מחטיא ולכן הוא "אידיוט"). אח! כמה נחת אפשר להפיק בערב אחד.

בכל פעם אני נשבעת לעצמי שאזהה את הרעה עוד לפני שהיא מתרגשת עלינו ואסע רחוק לאיזה אי אקזוטי, או אנצל ימים של קהות חושים לשופינג פראי וחסר סוף, ובכל פעם אני מגלה שלא קראתי את הסימנים בדרך.

אבל בפעם הבאה... בפעם הבאה... אתם עוד תראו!

הישר לי אהיות נבלתי!

24 ביוני 2008

שנה. שנה תמימה אני מסתובבת עם הסרטן הזה, או יותר נכון עם הטיפול המגוון הזה. טיפול מניעתי בעיקרו, אך עדיין טיפול. עמדתי בגבורה יחסית בכימיקלים שנשפכו לוורידיי כמים ביום שרב.

התמודדתי בהדחקה רבה עם הקרחת הבוהקת שקיבלתי בלי להזמין.

למדתי אפילו לא לערוך סצינות קורעות לב כאשר מחטים ננעצו בגופי שוב ושוב, כאילו אין שבוע הבא.

אבל עכשיו זהו. מאסתי בכול. דווקא עכשיו, במקצה האחרון, הקל ביותר, נגמרו לי הכוחות.

אני יודעת שהעיקר הבריאות ושעוד מעט קט הכול כבר נגמר. ושהחיים יפים. הכול אני יודעת!!!

ועדיין, נמאס לי.

נמאס לי לגמוא קילומטרים רבים מביתי כדי להגיע לטיפול של 10 דקות בבית החולים רמב"ם.

נמאס לי לעזוב את ביתי ולשהות בבית הוריי (המפנקים והאוהבים) כדי לקצר נסיעות ולהגיע לבית חולים רמב"ם.

נמאס לי להתנתק בכל פעם מחיי ומשגרת יומי כדי להגיע לבית החולים רמב"ם.

כן, אני גם יודעת שעלי להגיד תודה על מה שיש לי. תודה שאני מוקפת באהבה. תודה שיש לי את מכונית השרד ואני לא צריכה לנסוע באוטובוסים. כן. תודה.

נמאס לי בכל בוקר להתפשט בפני גבר אחר, המעטר את גופי בעיטורי איקסים שחורים כאילו הייתי לוח קליעה למטרה.

נמאס לי לרוץ בתום ההקרנה לחלוק הסגול ולכסות את גופי

אנחנו בשדה התעופה, המומים עוד מן הטיסה ומהילד המעצבן שישב לפנינו. אנחנו פוסעים לאט לעבר מסוע המזוודות, והאמצעי, עם חיוך של מיקי מאוס מאוזן לאוזן, כבר מחכה לנו עם כל המזוודות מסודרות כמגדל מט ליפול. אבל מגדל.

בעוד חבריו לצרה חוטפים תפרחת בגרויות, עושים מאמצים ללמוד, הוא הולך (ומזל שגם חוזר) ולוקח את הבגרויות בהליכה. הן לא נראות לו משהו שצריך להטריד את שגרת יומו במיוחד. בכלל, הוא לא לוקח ברצינות שום דבר. החדר מבולגן ברמות על, כאלה שגורמות לי לשאת מונולוג בקול רם במשך חצי שעה ללא הפסקות נשימה. "מה את רוצה?" הוא שואל בפליאה. "למה להתעצבן? צייק צ'ק אני מסדר את החדר."

ואכן, להפתעתי הרבה, תוך חמש דקות החדר נראה מסודר. "נראה" אמרתי???. כן. כי כשמסיטים את הווילון ומחשיכים את החדר, והשמיכה נראית פרוסה (אם כי לא מתוחה) על המיטה, יש תחושה קלה של סדר עולמי חדש. מבט קפדני יותר יגלה כי כל הבלגן הוערם על המיטה (ספרים, מחברות, נעליים, חולצות ועוד) וכוסה היטב בשמיכה, מה שגורם לי שוב לצאת במונולוגים רמים (מאוד) לאוזניים שכבר אינן בשטח, שכן החתול שמיל כבר יצא דרך הקיר או החלון לעיסוקיו החשובים, כשהוא רכוב על אופניו, כובע המצחייה מסתיר את חיוכו ושריקה עליזה נותרת כשובל אחריו.

קסמו הרב מפיל גם אחרים בקסמיו, כי איכשהו הוא יוצא "חלק" מכל מצב. בשבוע שעבר החלטנו ח. ואני שלא עוד. ומעשה שהיה כך היה. ליום הולדתו ה-16 יזם האמצעי מהלך רכישת פלאפון דור שלישי. אני, כמובן, סירבתי לעסקה המפוקפקת, אך ח. טוב הלב התפתה לנסוע עם האמצעי ולשלם במיטב כספנו על הנייד הני"ל.

לא הייתם מאמינים כמה תלאות יכול לעבור טלפון אחד קטן. ליפול על הרצפה. לבלות באמבטיה. להתחבא בסדר שמתחת לשמיכה. על הכול עברתי בשתיקה. אבל יום אחד הוא פשוט

נעלם. בלי להודיע, בלי להתנצל. פשוט נס מבעליו המתעלל (להלן האמצעי...).

"זהו, אמרתי לח. "על טעויות משלמים. ובייחוד על טעויות כרוניות. האמצעי צריך להשיג את תשלום ההשתתפות העצמית כדי שנשיב לו את אמצעי התקשורת." ח. הנהן בתוגה, אך לא בנה הרבה על ההצהרה.

"עליך למצוא עבודה לחופש, הודעתי בחגיגות לאמצעי, מוכנה להדוף כל התנגדות עצלנית שתגיע מעברו. "בסדר, אומר האמצעי. "אני רצינית, אני מנופפת לו באצבע מאיימת (או במה שאני חושבת שנראה כמאיים). "בסדר, עונה שוב האמצעי ופונה לעיסוקיו החשובים. (משחק ברשת, אלא מה?)

אתמול התקשר אלי מנייד (של חבר). "אני רק חותם על חוזה ומגיע הביתה." כעבור חצי שעה הוא נכנס הביתה, זוקף את המטר ותשעים הסנטימטרים שלו ומודיע: "מחר אני מתחיל לעבוד משש בבוקר אצל..."

"עד שלא אראה, לא אאמין, אני מסכמת את הסיפור לח. ואכן, הבוקר קם האמצעי, סרק היטב את קוציו, חבש עליהם את כובע הקסקט, עלה על אופניו ורק השריקה העליזה נותרה בחלל הבית.

והמסקנות:

אף פעם לא לאבד תקווה.

לכל סיר יש מכסה, ולכל מתבגר מחכה עבודה.

למותר לציין שעוד לפני שעבד יום אחד בחייו, האמצעי כבר יודע בדיוק על מה ברצונו לבזבז את כספו. איפה הימים שבהם מישהו חסך כסף לימים קשים יותר??? איפה???

סקס וא כתיבה, ד"ר מרב מילר

12 ביולי 2008

ידעתי!!! ידעתי!!! ידעתי שמיד תרצו לדעת במה מדובר.
איך, למה וכמה - מה, אני לא מכירה אתכם? בסך הכול רצייתי
לשתף אתכם בפסטיבל הפרטי שלי: בילוי יום השישי.
שכן אחת התובנות שלי היא, שאין "יותר מדי" בכל הקשור
לביולויים ולשמחת חיים. כל עוד אפשר, אז צריך.
בפרלמנט הבוקר של זהובת השיער ושלי, בעודנו יושבות על
המרפסת, הציעה הזהובה שנצא לסרט "סקס והעיר הגדולה".
"רק בנות???" שאלתי בעליצות. הסתבר שגם השחר(חר) חפץ
מאוד לצפות בסרט, מה שאומר שח. האנין ייאלץ גם הוא
להצטרף ולקטר כל הדרך אל האושר ובחזרה.
המכורה לפופקורן כתבה בלוג כל-כך מענג על הסרט,
שהבטחתי לה ולעצמי שארוץ לראות. והבטחות צריך לקיים.
אז אפסנו את הקטנה אצל הסבתא (לשמחת השתיים), ואספנו
את הזוג המלכותי ב"סרקוזית" כלומר, מכונית השרד.
זהובת השיער הודיעה שאין אפשרות להתחיל ערב כזה בלי
לאכול קודם ארוחת ערב, ולתדלק בסוכרים. מכיוון שהקלאפטע
(הפולנייה) הרצתה לי ארוכות על כך שאין לעשות דיאטה במצבי
הנוכחי, היה לי תירוץ שהקל עלי את ההחלטה.
כך ניווטנו את עצמנו בקלילות למסעדת "על הנהר" שבכניסה
לקיבוץ כינרת, ממש על גדות הירדן, מקום שבו צליינים יודעי
דבר נוהגים לצלול בהתרגשות ולצאת מן המים חדשים וטובים
יותר, ממש מתחת לחורשת האקליפטוס שנומי שמר כתבה עליה.
חייבת לסכם את החוויה בכך שהיה טעים, זריז ולא יקר
בכלל. אם אתם בסביבה, ממש ממליצה לכם להעביר ערב
במקום. מה אכלנו?
נתחי סינטה (מעולה), שרימפס ברוטב חמאה, יין ועגבניות

(אני הייתי מוותרת על העגבניות, אך לכל השאר זה לא ממש הפריע) ציפס (גם לי יש את הגבולות שלי - לא אוכלת), צלעות של משהו חזירי ולבנבן (אני גם לא אוכלת, אך מי שאכל נהנה כהוגן), סלט עם גבינת חלומי ואגוזי קשיו ברוטב מעולללה.

ועוד: לחמניות קטנות עם חמאה. הכורס לגם יין חרמון אדום. השחר(חר) בירה קרה-קרה. שתי הבלונדיניות (אחת טבעית והשנייה מהכימותרפיה) שתו בריזר אבטיח כהכנה לסרט.

אבל כל אלה שוליים בהחלט, כי הרי התכנסנו למען הקינוח, לא? לקינוחים בתפריט קוראים "סופניים" (מה זה, אישי? שאלתי את ח. בתדהמה). קינוח שהזמינו ח. והזהובה נקרא "ציפיי" (הוא נראה יותר כמו ציצי, אבל לא משנה). אני הזמנתי טירמיסו (כי מאז המתכון של אלינוער נשארתי עם חשק אדיר), והשחר(חר) הסתפק בסורבה פסיפלורה, כאחרונת הבנות הרזות.

בשלב זה הסרט קרא לנו. מה שאינכם יודעים, אנשי העיר הגדולה שביניכם, הוא שלנו - תושבי הפריפריה - יש אולם קולנוע אחד. אנו סוגדים לו ומעריצים אותו כאילו מדובר בטאגי-מאהל לפחות, או בפלא עולם מסוגו. המקום נקרא "בית גבריאלי". אמנם הלכנו לצפות בקארי וחברותיה, אבל בדרך לסרט התבשרנו על תערוכת ציורים בפואיָה, (אה... באיזה אולם בקניון יש דבר כזה!?!?) ועל תערוכת צילומים נוספת, כך שקצת תרבות בכל זאת ספגנו.

לגבי הסרט: שעתיים וחצי של עונג צרוף. קלילות, אופנה, נשים, גברים ומה שביניהם. אם תרצו המלצה מענגת באמת, לכו לכם לבלוג של המכורה, כי היא פשוט היטיבה לתאר.

ח. האנין לא ממש נהנה, ועיקם את אפו הקטן כשנשמעו פרצי צחוק עזים באולם. לכן כאשר יצאנו, וח. הביע משאלה לסכם את הערב בפאב, הסכמנו לו כאחרוני בני התשחורת. הגענו לפאב מקסים במושב "רמות". הפאב נקרא "מושבוץ". שנים, שנים שלא הייתי בפאב. לשעה קלה הרגשתי כמו נערה קלת דעת וחסרת דאגות.

ח. לגם לו שוב את היין החביב עליו. השחר(חר) הלך על התפריט הלילי ואכל כריך עם חזה עוף (דיאטטי, הוא אמר, וניחם את עצמו על הפשע) ובירה צוננת. הזהובה הזמינה מלבי עם שערות חלבה ורוטב תותים (מעולה!!!) וח. נסחף אחריה. אני הסתפקתי בסיידר תפוחים מנחם, ובניקור אגרסיבי מצלחות הסוכרים שסביבי (הקלאפטע אמרה... אז מותר לי...). התעסקותנו בעצמנו גרמה לנו לא לשים לב שאנחנו מעלים את מפלס הגיל במקום. בצעד הדחקתי חסר תקדים שכנענו את עצמנו שאנו בחברה הראויה לנו, הרגשנו נועזים והרפתקנים. וכך, שמחים וטובי לב, חזרנו אל השקט שאחרי... אז הבטחתי לכם סקס (בעיר הגדולה) על הנהר (מסעדה מומלצת), דו"ח מפורט (תודו שמפורט מזה לא יכול להיות), ולקינוח פאב "המושבוץ" כבונוס.

אז לחיי החיים הטובים!!! ורק בשמחות!!!

שלכם,
שחף ההוללת

רחמיאל

14 ביולי 2008

בחיי האמיתיים, כמו גם בחיי הווירטואליים, אנשים אומרים לי הרבה פעמים: "את גיבורה", או: "אני לא יודעת/מה אני הייתי עושה במצבך".

אז אמנם בשמחה רבה הייתי אוספת את המחמאות ואת גלי ההערצה ומנכסת אותם אחד לאחד לעצמי. אבל אין מה לעשות - אני לא גיבורה!!! אני לא אמיצה במיוחד!!!

אנשים ונשים כל-כך מפחדים מן הסרטן, שהדימוי הכולל שלו הוא של מחלה סופנית שאין ממנה מרפא, של טיפולים כואבים עם תופעות לוואי איומות. ואני רוצה לומר לכם - היום הטיפול בסרטן (לפחות סרטן שד) לא כל-כך נורא כמו שזה נשמע. ישנם כל-כך הרבה מיתוסים שהגיע הזמן לנפץ (למרות שאני מסייגת את דבריי בכך שאני בהחלט יכולה לדבר רק על ניסיוני וניסיון הנשים שסביבי).

"טיפול כימותרפי כואב ושורף" - הכימותרפיה עצמה לא כואבת ולא שורפת. הטיפול הכימותרפי שאני קיבלתי ניתן דרך הוריד בעירווי. הדבר היחיד שכואב הוא הכנסת העירווי (לי בכל אופן זה היה הסבל הגדול).

"מקיאים את הנשמה" - אני (ושוב, מדברת רק על עצמי) לא הקאתי אפילו פעם אחת. יש היום כדורים נהדרים למנוע בחילות. כן, גם בסל הבריאות.

"נושרות השערות" - אכן, בטיפולים מסוימים, דוגמת ה-AC, יש נשירת שיער מכל הגוף, כולל כל הגוף. אבל זה זמני, ועובר, ואם לוקחים את זה בפרופורציות זה ממש לא נורא (הנה, אני כבר עם מחלפות חדשות, ואפילו זהובות!!!)

"מרגישים לא טוב" - לפעמים... אבל אף פעם זה לא הגיע לתחושות של מעבר לשפעת (אותי שפעת או אנגינה הרבה יותר מדכאות).

"חולי סרטן רזים ונראים כמו ניצולים" - בסרטן שד, לפחות, אין כמעט נשים רזות, וזה "בזכות" הסטרואידים, הנותנים נפח נוסף לגוף. למעשה, הדבר שהכי מעצבן אותי זה שעליתי במשקל כ-20 ק"ג, אבל גם את זה צריך לקחת בפרופורציות.

"ההקרנות כואבות" - ממש לא נכון. הדבר היחיד שמציק, ואפילו מציק מאוד, הן הכוויות שנוצרות בעור (כמו שיזוף יתר) ומעין צביטות פנימיות מטרידות. ההקרנה עצמה ממש דומה לצילום רגיל במכונת רנטגן.

"מסרטן מתים" - ובכן, סרטן שד הוא אחד הסרטנים

הנחקרים ביותר. גילוי מוקדם בהחלט יכול להציל חיים (וגם הטיפולים יותר קלים בדרך כלל). אני מנצלת את ההזדמנות הזאת לקרוא לכל אישה לעשות בדיקת שד מדי שנה, ולא רק אחרי גיל חמישים כפי שנשים רבות חושבות, ולא רק למי שבמשפחתה היסטוריה של סרטן (אני בת 42 ואין במשפחתי שום היסטוריה של סרטן. רוב הנשים החולות אינן בעלות היסטוריה כזו או אחרת של סרטן שד). אין מה לפחד מסרטן. האמינו לי שהפחד יותר גרוע מן המחלה עצמה.

נכון שהשנה הזאת מעצבנת וארוכה, אבל גם בזה יש יתרונות. פתאום מצאתי זמן רב לעצמי. כולם מתחנפים אלי ורוצים לשמח אותי (:, כל תירוץ שלי לגבי אי עשיית דברים מתקבל בהבנה (נו, טוב, אז ניצלתי את זה כמה וכמה פעמים לטובתי מותר לי, לא?). הרבה פעמים אתם שומעים אמירה כמו "המחלה שינתה את חיי" ולא מצליחים להבין. ובכן, הסרטן הפך אותי לאדם אחר. טוב יותר, סבלני יותר, מקבל, משלים, אוהב, חומל. למדתי "לחבק את הצער" ולחיות איתו בשלום.

עכשיו, לגבי ההתמודדות? תאמינו לי שקל יותר כאשר מקבלים הכול בחיידך. לא הכול כל-כך פשוט. היו ויש לי ימים שרע לי ומגעיל. ונמאס. גם דמעות נשפכו ונשפכו, אבל בגדול אני משתדלת לא לקחת את הסרטן ברצינות, כי הוא ממילא לא ייצא מזה חי.

אתמול שמעתי אישה אחת אומרת שמשפחתה לא יודעת שהיא חולה, כי היא לא רוצה רחמים. הבנתי אותה, כי אין גרוע יותר מרחמים. אין תחושה גרועה יותר מלהרגיש מסכן.

ולכן, אל תרחמו עלי או על חולות במצבי. אנחנו לא זקוקות לרחמים. לאמפטיה - כן. לרחמים - לא! ולידיעתכם, אחד הדברים הקשים ביותר זה להסתיר את המחלה. יום נפלא.

גברת צימר מכינה אלוזת בוקר

22 ביולי 2008

לפני מספר שנים, כאשר מר וגברת צימר הגשימו את חלומם ובנו את בקתות העץ היפות שלהם עם מצעי כותנה רכים פלאס ג'קוזי פלאס נוף לכינרת פלאס ארוחת בוקר מפנקת, החלו להגיע ההזמנות מחובבי צריפי עץ (המתקראים בעברית "צימרים") וארוחות בוקר עשירות ומפנקות.

"כמובן," אמרה גברת צימר במתק שפתיים, "ארוחת הבוקר הכפרית שלנו תוגש לכם בדיוק בשעה היעודה."

בחמש בלילה (שכן הגברת צימר ידועה בחיבתה הגדולה לחלומות ארוכים וממושכים, ולעולם אינה מתעוררת סתם כך באמצע הלילה) טלטל אותה מר צימר קלות, ואחר כך קשות, ולבסוף פשוט הפך אותה עם המיטה.

"עורי, גברת צימר," אמר בקול עליז ושמח (שכן הוא, בניגוד לגברת צימר, חושב שהשעה חמש היא בוקר), "וקומי לעבודת הבורא."

גברת צימר, טרוטת עיניים ופרועת שיער, פוסעת בזגזוג עדין לממלכה שלה - המטבח (טוב, זו לא בדיוק ממלכה, אבל כך תמיד קוראים השפים הגדולים למטבח שבו הם מבשלים). מר צימר מציע מקלחת בוקר מרעננת, וכשהוא שומע נשימות שלוות ושתיקה רועמת הוא פשוט גורר את גברת צימר למקור המים הקרוב (להלן מקלחת), ומשפריץ עליה סילוני מים קרים, בתקווה שהני"ל תתעורר סוף-סוף להכין את ארוחת הבוקר העשירה והכפרית.

עשרים דקות אחר כך, יושבים מר וגברת צימר מול ערימת פרודוקטים ענקית ומתחילים בהכנות.

כל מי שמכיר את הגברת צימר יודע שתמיד נדמה לה שלא

יהיה מספיק מזון. לכן, כאשר כבר נערכות ארוחות רבות משתתפים על ידה, הם נאלצים לפטם את עצמם בשלל המנות. גם כאשר אורחיה נאנחים בתוגה ומתחננים על נפשם, מבקשת מהם הגברת צימר בחן: "רק לטעום מן הסלט המיוחד שקצצתי זה עתה. רק לחוש על שפתיכם את חזה העוף הממולא בפירות יבשים. רק..."

ולכן, במשך כארבע שעות מצאה את עצמה הגברת צימר מכינה ארוחת בוקר יצירתית במיוחד: סלמון מעושן מולא בגבינת שמנת ונקשר בעירית. גבינות מגוונות נחתכו והונחו כלאחר כבוד זו ליד זו. סלט נקצץ, ועוד אחד לידו. לחמניות נאפו. בצקים רודדו, מיץ נסחט. ולבסוף אומלט בעשבי תיבול עם פטריות. כל אלה נערמו כמו עוגת חתן-כלה בסלסילת קש כפרית, ומר צימר, בליווי שני גברתנים שריריים, הוריד את הכבודה לאורחים.

כעבור שלוש שעות נראה המחזה הבא: בלב הדשא, ספק יושב ספק שוכב אורח א. כרסו בין שיניו, על ידו שרועה רעייתו, בפיה תחובה תאנה עסיסית.

"מה עשית לנו?" הם גונחים, "אנחנו לא יכולים לזוז מרוב אוכל." גברת צימר מפנה את הכלים כאחרונת המלצריות. אורח א. מסמן לה באצבעו להתקרב, וכשהיא מתקרבת הוא לוחש: "מחר בבוקר רק סלט וביצה, בבקשה." רעייתו חורטת בציפורניה האדומות על העץ הסמוך מילה אחת - "ללא" (כלומר, ללא ארוחת בוקר???) ומאבדת את הכרתה על הערסל.

גברת צימר ההמומה מגיעה לממלכתה (להלן המטבח), ומצפה למצוא את מר צימר, העליו בדרך כלל, שורק להנאתו תוך כדי פינוי הכלים ובני הכלים (כלומר הכלים הקטנטנים-נים-נים) למדיח. במקום זה היא צופה במוטציה של השף מהתוכנית "המטבח", נרגן ועצבני.

"מה קרה?" נדהמת גברת צימר. מר צימר מצביע על השעון המורה שהשעה חצות היום. "שבע שעות!!!! שבע שעות!!!!" זועם

מר צימר, "להכין ארוחת בוקר כפרית."
בישיבת ההנהלה והדירקטוריון המתקיימת סביב השולחן
הנקי סופסוף, נופלת החלטה גורפת - לא עוד מלחמה עקובה מדם
בחזית. לא עוד זיעה נוטפת מים. ולא עוד הכנת ארוחת בוקר
ממלכתית לבאי הצריפים.

סוף דבר? מלאכת הרכבת ארוחות הבוקר עוברת לידיים
זרות.

בכל פעם קם מישהו אחר, נמרץ וחרוץ, ולוקח על עצמו את
מלאכת ההכנה. רוכש במיטב כספו כלי קרמיקה מעודנים, מכניס
לסלסילה את מיטב הפינוקים, ואיכשהו גם אותו מישהו נשבר
לאחר תקופה שאינה עולה על שנה, ומישהו אחר מתחיל את
השלשלת. מישהו אחר שאינו גברת צימר. מישהו בעל חזון ושאר
רוח.

וכאשר מתקשרים להזמין צימר פלאס ג'קוזי פלאס מצעי
כותנה משובחים פלאס נוף פלאס ארוחת בוקר, יכולה הגברת
צימר שוב להציע במתק שפתיים: "יש לנו ארוחה כפרית מדהימה
בשבילכם. שווה לכם." מה אכפת לה? היא קמה בשביל זה בחמש
בלילה???

30 ביולי 2008

לא, לא התבלבלתי. ולא סתם אני מכנה אותך "יקר". כי דווקא
מן המקום הקשה והכואב שבאת אלי, דווקא משם החלטתי
להצמיח את עצמי ולא את הגידולים שאולי תכננת למעני.
בדיוק שנה חלפה מהיום שבו גיליתי אותך באחד המקומות
הכי רגישים אצלנו הנשים. בשד. מקור החיים והחיות. מקור

הנשיות. כאילו רצית להחריב את המקדש. את קודש הקודשים. ברגע שהוציאו אותך, לקחת איתך גם כאבים אחרים הקשורים בהורות, בנישואים לא מוצלחים, בדימוי עצמי ובפחדים.

בכל טיפול כימותרפי מלא רעל דמיינתי איך אני שוטפת את השרידים שאולי השארת אצלי בגוף, ויחד איתם את כל הספיחים שנשארו אצלי מחיים קודמים.

הרופא אמר שאולי היית אפילו 10 שנים בגוף לפני שגיליתי אותך.

כל-כך סימבולי בעיניי. 10 שנים של צמיחה והתפתחות. עשר שנים של ניעור הישן, אך גם קבלתו. עשור של טיהור ועבודה עצמית. ובסוף, הניקוי הסופי - הוצאתך מהגוף.

אני לא פוחדת ממך, כי אני יודעת שיש בי את הכוח להיישיר אליך מבט. אליך ואל כל השדים האחרים שבתוכי. אני אחרת.

אני לא מתכוונת לאפשר לך לחזור אלי עוד. אבל גם אם תעז, אני כבר יודעת להתמודד איתך ונראה לי שלא ממש בא לך להתעסק איתי.

היום אנחנו נפרדים באופן סופי. כל התותחים הכי כבדים כונו אלייך.

כל הטיפולים המקובלים ניתנו לך בכמות נדיבה (קמצינית לא תוכל לומר עלי...). נתת לי איתות וסימן, ועכשיו עלי להתוות את הדרך.

החיים ימשיכו במסלולם, אך בהחלט לא יהיו כשהיו. אז באופן פרדוקסאלי ולא מובן, אני מודה לך. מודה לך שאפשרת לי שנה תמימה להסתכל עמוק פנימה. עמוק אל תוך נשמת. עמוק אל תוך פחדיי הכמוסים ביותר. לא יודעת אם הייתי עושה זאת בלעדיך. מילאת תפקיד רב משמעות בעיצוב תפיסת החיים המחודשת שלי, בעיצוב ה"אני" הבוגר שהפכתי להיות.

ועכשיו אני משחררת אותך ואת עצמי. אני לא כועסת עליך.

ולא מאשימה. לא נוטרת ולא נוקמת. אני ממשיכה.
ואתה? סיימת את תפקידך. אין לך מה לחכות לי. כי אני לא
מתכוונת להגיע.
שחף

לכל חבריי הווירטואליים המקסימים. הייתם פה בשבילי
בשנה הארוכה הזאת. נכנסתם ללבי ולנשמתי, ואני מכירה לכם
תודה ומלאת אהבה כלפיכם. הרגשתי שאתם נותנים לי יד
ומלווים אותי במשך שלושה חודשים יום-יום. צחקתם איתי
וידעתם גם להיות שותפים ברגעים הקשים, בלי שיפוטיות עם
המון-המון טוב לב. ואני שוב זכיתי.
הבלוג ואני נצא לחופשה, ובוודאי ששוב. כי אני כבר לא
יכולה בלעדכם.
הסרט שלי יהיה כבר אחר. רק חיה תישאר אותה חיה.

מלאת אהבה כלפיכם,
חיה

לבת צימרי האסתר אסתר וני

5 באוגוסט 2008

לכאורה, הם נשמעים כעוד זוג "קוצי מוצי" שגרתתי. אבל הגברת
צימרי שאני, כבר למדה לתת בהם סימנים. ועוד לפני שהם מחנים
את מכוניתם בעצבנות אני יכולה לרשום קווים (אדומים)
לדמותם.

הגבר - טרחן לא נורמאלי. פריק של שליטה. כבר התקשר

מאתיים פעם לתאם ציפיות. הוא משתף אותי בתוכניותו העתידיות לבילוי. לא מתייעץ איתי. פשוט מעדכן אותי. כאילו הייתי מזכירתו הנאמנה במקרה הטוב, או אמו צמאת המידע במקרה הרע.

הוא מוסר לי לקונית מתי יצאו מביתם (נו, ו-???) אני חושבת לעצמי, מה המסר??? אבל זהו, אין בכך שום מסר מרטיט (לאומה). הוא מבשר לי מתי הם עתידים לנחות, תוך כדי סיפור פתלתל על אשתו האהובה והמעצבנת.

האישה - כנראה שנמאס לה כבר ממנו. אבל היא תקועה איתו, מה לעשות. וכעת התסכול גדול יותר. היא גם צריכה להיות סגורה איתו בצריף עץ מהודר. ולהתפלל שיכה בו הברק והצריף יישרף על דיריו.

ושקט ושלווה יגיעו לעולם.

הגבר חסר חניניות, קרצייה בכל קנה מידה. מחפש בגברת צימר אוזן קשבת, ולכן הוא מוצא אמתלות מאמתלות שונות לתקשר איתה. "גברת צימר, את הזבל שלי זרקתי לפח האשפה הגדול," אומר נרגש ומגמגם הקרצייה. "תודה," עונה הגברת צימר הידועה בנימוסיה הטובים. "גברת צימר," אומר קרצייה לאחר כשעתיים, "ממש כיף פה אצלכם." "תודה," אומרת הגברת צימר, אשר נראה לפתע כי זוהי המילה היחידה בלכסיקון העשיר שלה. "גברת צימר," מתקשר הקרצייה לכל מספרי הנייד שברשותו, "את ממש, אבל ממש נחמדה, תודה על האירוח." "תודה..." רוצה הגברת צימר להשתמש במילה היחידה שעולה על שפתיה העילגות, אך משהו בהבנתה הבסיסית את העולם גורם לה להבין שעליה למצוא מיד מילה חלופית, שכן אחרת תזכה כל שעה עגולה להכרת תודה. וגם אישה כמותה הצמאה להכרה ולהכרת תודה, הגיעה לרוויה.

"מר קרצייה," אומרת הגברת צימר בלשון חלקות, לובשת במהירות שיא את חליפתה המטאפורית של סופר נני המיתולוגית. "יש משהו שעלי לדעת?" לו היו לגברת נני משקפי

קרו, זה היה הזמן להחליק אותן טיפונת על אפה. לרגע הזה חיכה מר קרצייה בכל השעות שחלפו לאטן בצריף. (יששש!!! הוא אומר לעצמו, חושב שגברת נני לא שמעה.) "זאת היא," הוא מייבב. "כלום לא משמח אותה. היא לא מרוצה מכלום. מה, מה לא עשיתי כדי שתשמח?" (בשלב הזה הוא מנגב את חוטמו האדיר בשרוול חליפתה המטאפורית של גברת נני צימר).

"ומה היא אומרת?" נשאלת השאלה בקול דידקטי ושמח לאיד (כן, גם נני צימר חוטאת בחטאים שכאלה. מה לעשות?). עכשיו קרצייה כבר פורץ לביתה של גברת נני, מושך את אשתו בידיים חסונות ומצווה בקול מתחלף: "נו, תגידי לה. תגידי לה." "קרצי הקרצייה, החוצה!!!!" מהסה אותו גברת צימר/נני, ובצאתו היא לוחשת לאישה בחיפזון: "מהרי, נסי על נפשך. אני אחפה עליך..."

נו, באמת, האמתם לי לרגע? הרי ברור שבמציאות היו הדברים כך:

קרצייה צלצל ודיווח לגברת צימר במשך יומיים על מהלכיו. גברת צימר מעולם לא הייתה באמת סופר נני, והמשיכה לומר את המילה השגורה בפיה לאמירות מסוג זה - "תודה". אשתו של קרצייה לא באמת נסה על נפשה, כי אם היה לה האומץ לעשות זאת, כבר הייתה עושה זאת לפני עשרים שנה ללא עזרתה האדיבה והיומרנית של הגברת צימר.

והמסקנות:

לא כל זוג היוצא לנופש עושה זאת מהמניעים הנכונים. יש קרציות שמפתחות זוגיות עם קרציות מהמין השני, והיאוש הופך יותר נוח. גברת צימר מעולם לא הוכשרה לטפל בזוגות במצוקה. המקסימום שביכולתה לעשות הוא להגיש להם זוג מגבות נוסף.

היוזם אני (קבלי ביטול, גב' צימר)

8 באוגוסט 2008

זוג נפגש. פנסי תשוקה ואהבה נדלקים בלהט. הוא כבר רוצה שהיא תעשה לו ילד. היא כבר מדמיינת את המריבות הרומנטיות שלהם לעת ערב. והכול מושלם. כה מושלם עד שמישהו מהם מציע בקול חולמני: "בוא ניסע לצימר בצפון."

והשניה עונה לו/ה בקול מתפנק: "בקתה, את, אהבה מקיר לקיר... אחחח... נלך על זה."

ועכשיו המוטיבציה בשיאה. זוג נפגש בשיא אהבתו מחפש ברשת את צימר החלומות. שיהיה בו ג'אקוזי פלאס טלוויזיה פלאס פרטיות פלאס ארוחת בוקר חלומית.

זוג נרגש מתקשר יחדיו לגברת צימר. "אנחנו מגיעים," הם מברשים בקול שמח ועליו (עליו מדי, כדרכם של אוהבים).

"אני רוצה להפתיע את חברה שלי," ממתיק חלק א' סוד עם גברת צימר בלי שחלק ב' תדע. "אני רוצה משהו מיוחד לחבר שלי," חולמת חלק ב' בלי שחלק א' ידע. והשמחה רבה.

אלא שכמו שאמא שלי הייתה אומרת: "אל תהיי שמחה כל-כך, בסוף זה ייגמר בבכי," זה אכן נגמר. ואם צד א' וב' היו שומעים בקולה של אמא שלי, הם גם לא היו מופתעים. אבל כהרגלם, הם לא שמעו. ועכשיו הם בבעיה.

"גברת צימר," מתקשר אלי הגבר העליו שהיה לא מכבר, "סבתה האהובה של חלק ב' נפטרה אתמול. לצערי לא נוכל להגיע..." גברת צימר, הידועה בלבה הרך כעיסת נייר, מציעה לחלק א' לדחות את החופשה שכה חיכו לה.

"מממממ..." מתפתל חלק א', מגמגם, מכחכה, קולו צרוד, וחלוש. "בעצם... אני וחלק ב' נפרדנו" - יצא החתול מהשקית.

ואז, בלחש כמעט, הוא מתוודה: "אני כבר לא רוצה שהיא תעשה לי ילד, האגואיסטית, והיא גם נוחרת."

עכשיו, אתם בטח חושבים שהמקרה הזה הוא נדיר ולא בר-קיימא בדרך כלל. אלא מה? לאחר שנרמס כבודן של כל הסבתות בעולם, לאחר שהרגו אותן על לא עוול בכפן שוב ושוב, למדה הגברת צימר לתת בהם סימנים.

ומי מועד להיפטר מסבתא מיותרת במקרה חירום?

1. זוג שמתקשר יחדיו להזמין. כל אחד בטלפון אחר.
2. זוג שאומר יותר "קושקוש" או "מושמוש" מכל תוכן אחר בשיחה.

3. זוג שנורא, אבל נורא, רוצה להפתיע את חמודי-מודי. "כי רק הכרנו" (ואני רוצה להיות תופעה בלתי נשכחת בחייה).

4. זוג שאין לו אלוהים וממילא גם לא סבתא...

כזה היה גם הזוג "חמודי" ו"חמודה". מתוקים, חמודים, אוהבים ומלאי עליצות. מה שאומר שכתובת האש הייתה ליד הקיר. אך גברת צימר חסרת התקנה סירבה, כרגיל, להקשיב לקולות (שמא תיחשד בסכיזופרניה).

אמש התקשרה חמודה. "סבתא של חמודי נפטרה, לא נוכל להגיע... " "אל תהיי עצובה, מנחמת גברת צימר, "גברים הם כמו אוטובוס: הלך אחד יבוא אחר" (גם זה משפט מבית מדרשה של אמא).

אז אם במקרה הכרתם הבוקר, ואתם חמודים, אוהבים ונרגשים, התפנה צימר רומנטי עקב מותה הטרגי של סבתא בטרם עת...

היוזם שלי (עליו כולל)

9 באוגוסט, 2008

אתחיל בווידי קט. אינני בשלנית ואינני אופה. יחד עם זאת, לפעמים יש לי כמה הברקות בתחום, שאני נוצרת אותן לעד, וחוזרת עליהן. כי מתכון מנצח, כמו סוס, לא מחליפים.

יתרון נוסף שלי בתחום הוא, שאני יודעת לעשות אוכל יפה. וכך, הרבה פעמים אני מצליחה להערים על בני ביתי ולגרום להם לחשוב שהאוכל לא רק יפה, הוא גם טעים.

יתרון נוסף ואחרון שלי - לפעמים נחה עלי המוזה ואז אני ממש משקיעה. בייחוד כשמגיעים אורחים (מודה!!!). וכך אני מרמה אותם וחוסכת מעצמי את לשון הרע של "שחף מבשלת גועל נפש..." וזוכה לבקשה נרגשת לקבלת מתכון זה או אחר.

מה שאני רוצה לומר הוא שהפכתי, את אי-אהבתי לבישול ואפייה לאמנות. אני נוהגת להגיש לאורחיי את האוכל בכלים נאים. מבלבלת אותם בכמויות. מסמאת את עיניהם בצבע. והם, הפתיים, אוכלים את זה. תרתי משמע. וחושבים גם שיש לי יכולות טובות בתחום.

רק לבני ביתי איני יכולה למכור את הסחורה הנ"ל. הם מודעים היטב למגבלותיי. שונאים את היצירתיות שלי ונאמנים למקור.

כחלק מהישרדותם בחיים, אימץ לעצמו כל אחד מהם מספר מאכלים אהובים, בטוחים וחפים מכל יצירתיות, אשר בשעת רעב הוא דורש אותם. תחילה בנימוס, ואחר כך בדרך אגרסיבית, אשר תביא לתוצאות המיוחלות.

הבכור הוא האנין שבחבורה. ככזה, שנים מכרתי לו כל מיני קומבינציות ממה שהיה בבית בתוספת רוטב סויה כ"אוכל סיני".

"חמודי," הייתי מקדמת את פניו במתק שפתיים בשובו מהגן, "הכנתי לך הפתעה."

"אוכל סיני. יש!!!" הוא היה קורא בשמחה ומרוקן את הצלחת המוזרה. שמח בחלקו.

כשאני כובשת חמוצים מוזרים, הוא היחיד שמוכן לטעום מהם. ממצמץ בשפתיו ומתענג. שיכורה מההצלחה אני פונה לשחזר את ההצלחה אצל השניים הנוספים. אבל הם... איך לומר זאת בעדינות, מעווים את פניהם וקוראים בקול אחד: "איחס!!!"

"טוב," אני אומרת להם בעלבון קל, "זה האוכל המיוחד של חמודי. הוא מבין באוכל..."

אני לא מצליחה להבין את הצלחתי המטאורית אצל חמודי, שהוא מפונק לכל הדעות. אבל אתמול הבנתי הכול.

חמודי התקשר מבסיס האם שלו, לאמא שלו. "אמא," אמר בקול חלקות, "אולי מחר תוכלו לקפוץ ולהביא לי מהאוכל הטעים שלך?!"

מלאת הכרת תודה ושמחה אמרתי לו: "בוודאי, בוודאי. אכין לך אוכל סיני." מה לא אעשה למען בני בכורי, החושב שאין בעולם אוכל כמו של אמא?

טוב, ח. צינן את התלהבותי בכך שאמר שבין האופציה של עוף מלא נוצות טבול בשמן, לבין האוכל שלי, ברירת המחדל היא האוכל שלי, אבל אני לא קטנונית, אינני מתעסקת בזוטות...

האמצעי לא לוקח סיכונים. מאכליו הם פסטה, פיצה, עוף בגריל וסלט ירקות. באלה הוא בוטח בי.

הבעיה מתחילה בזה שמגוון האפשרויות כה קטן, עד שאני דרוכה כל פעם לרגע שבו תישאל השאלה הקשה והפוצעת כסכין בבטן האם הרכה שלי - "אין מה לאכול בבית הזה?"

"תכין כריך," אני יורה מהמותן.

"את יודעת שאני שונא כריכים."

"תאכל חביתה."

"את יודעת שאני שונא חביתה."

"אז מה אתה רוצה?" אני שואלת בייאוש.

"לחם מטוגן," הוא קורא בקול מנצח, מודע לכך שאני שונאת לטגן ורואה בטיגון גלגול של האינקוויזיציה.

"אז למה שלא תאכל חביתה בלחם? זה אותו דבר!" אני מנסה ניסיון נואל שנועד מראש לכישלון.

ושוב גוררת עצמי לאינקוויזיציה ומכינה את המאכל המגעיל ורווי השמן אשר אהב.

הקטנה... לה יש גחמות בעניין האוכל. בבוקר היא מבקשת: "אפשר שניצל?"

ח. עוד מתווכח איתה, שלא אוכלים בשר בבוקר. אולי חביתה, אולי סלט, אולי... ובסוף נשבר ומחמם שניצל עסיסי בשבע בבוקר.

איך אחרי ארוחות הבוקר רוויות הכולסטרול והנקניקים בפאריס, יש בו השלמה סופנית עם גחמות השניצל...

בנוסף, היא אוהבת ברוקולי (איזה ילד בעולם אוהב ברוקולי?). במסעדות היא מביטה במבט מלא בוז במלצר המנסה להציע לה את מנת הילדים, היא לא אוכלת שטויות, היא רוצה את הדבר האמיתי, ויש לה אבחנות מדויקות בעניין.

לעתים, כשאני נעתרת לקניית המבורגר (כלומר הרבורגר - כך במקור), היא מחבקת אותי ואומרת: "תודה, אמא, שאת מרשה לי לאכול את הזבל הזה..."

וח. ??? הוא לוקה בעיוורון קל. אחרת אי אפשר להסביר את העובדה שהוא ממצמץ בשפתיו תוך כדי עצימת עיניים, ומודה בכל פעם מחדש לאל הטוב שהביא אותי ואת בישולי המופלאים לחייו. לא סתם אמא שלי אמרה שלכל סיר יש מכסה...

היום אני (הלמית צימי אלס הימלצקי)

17 באוגוסט 2008

כבר בינואר הוזמן המקום לגברת הנכבדה ולנערה המלווה אותה. ככה זה כנראה כשגרים באנגליה הקודרת ומרגישים שחייבים, אבל ממש חייבים, להרגיש שמש קופחת, או שמישהו כבר ישלם על זה.

מכוננית קטנה ובעלת צבע ירוק בלתי שגרתי עצרה ברגע האחרון כמעט בחניית הצימר. מתוכה יצאה מטרוניתה חמורת סבר, חנוטה בבגדי נזירה כהים ואיתה המלווה שלה, אחייניתה. האחרונה, אמנם לא בבגדי נזירה, אך בהחלט לבושה בבגדים המותירים מקום רב, אם לא רב מדי, לדמיון.

"My name is Silvi", אמרה האחיינית, ולחצה את ידי בלחיצה רפה, מבטה מושפל לאדמה.

"My name is Maria", אמרה המבוגרת קצרות, ולחצה את ידי בלחיצה אמיצה, תוך שהיא מבקשת ממני להתלוות אליהן לצימר (אמאליה, מסדר, אני חושבת לעצמי באימה ושיני מתחילות לנקוש זו בזו כאילו אוגוסט לא היה פה מעולם).

המסדר עובר בהצלחה יתרה. אם המנזר מהנהנת לאחיינית, והמזוודות נגררות אל הבקתה.

למחרת אני עומדת ותולה את כבסי הבית, מצניעה כל לבוש שיכול להיחשב כלא תמים מאחור, ותולה סוודר הסוואה מידה אקסטרה-אקסטרה לארגי מקדימה. שמא אקרא לשיחה נוקבת ומאיימת בתא הווידויים, הידוע גם בשמו המשני "צימר".

בעודי שקועה במחשבותיי הטהורות, אני שומעת מטוס של קרב ממריא ורואה את המכוננית הקטנה שועטת בשדות, נהוגה בידי המטרוניתה הקשישה.

הימים חולפים, ואנו כמעט שוכחים מנוכחות השתיים בחצרנו הספרטנית והחסודה.

והנה, בוקר אחד, בעודי יושבת לי במרפסת הבית צופה אל הנוף, אני רואה צמד פרפרים ענק מרחף בעליזות בשדה הקטן.

המראה נדיר. יש לומר בכנות שיש בו משהו לא טבעי. הפרפרים בגודל אדם ממוצע, ובכלל, יש להם ראשים עם שיער מתבדר. אני גוררת את ח. המנומנס בתחתוניו המהודרים, על מנת שיחזה בפלא וייתן גושפנקה לשפיות דעתי, שנראה כי היא משתבשת מרגע לרגע.

ח. היקר מתעורר בבת אחת, משפשף את עיניו ורץ בתחתוניו (היוקרתיים) לשדה, לצפות במחזה מקרוב. אחריו רצה לה אנוכי, מכנסיים בידי ואקדח צעצוע מוטמן בחזייתי, למקרה הצורך, כמובן.

המראה סוריאליסטי במהותו. דמיינו את ח. בתחתוניו (כבר אמרנו), אני בגופייה מסמורטטת, במכנסיים מוכתמים, יחפה וחפה מנעל. מולנו אם המנזר והאחיינית, לבושות בשמלות פרחוניות ואביביות, רוקדות בשמחה כאילו אין מחר. וכאילו רק לפני כמה ימים היו להן במקום פה חריצים מרירים.

"בואו, בואו" מסמנת לנו המטרוניתה הרוקדת לקול צלילי נבל, או חליל או קולו של האל הטוב. האחיינית צוחקת צחוק ענק ומתגלגל, שכאילו נכלא בבטנה שנים רבות וכעת הוא חייב לצאת במלוא עוצמתו.

קצרות נשימה הן משתטחות על הדשא. "מזמן לא נהניתי כך", אומרת הקשישה. שערה הארוך והלבן מכסה את הדשא. "היה נפלא", מחרה אחריה האחיינית ומזמינה אותי ואת ח. לשותות עמן תה.

"עוד לא חמש", אומרת המאותגרת מוחית שאני, מבוהלת משבירת המוסכמות המתרחשת לנגד עיניי. הקשישה מבטלת את

דבריי בהינף יד, ואחייניתה שולפת משום מקום 4 כוסות חרסינה מאוירות, ורקיפים.

הגברות הצוהלות מתכוונות לנסוע לאורכה ולרוחבה של הארץ, אך שתיהן מצהירות שמעולם לא נהנו כך. ח. ואני מוקסמים מן השינוי הקיצוני שחל בשתיים.

בימים הבאים אנחנו נפגשים איתן בשמחה (בניגוד למנהגנו לעשות הפרדה בינינו לאורחינו). אנחנו לוגמים איתן תה של חמש בשבע, מכרסמים עוגיות מתוקות ונהנים מן הרנסנס המתרחש לנגד עינינו.

עם סיומו של השבוע מגיעות השתיים להיפרד. שתיהן חנוטות שוב בבגדים האפורים והכבויים. הן מחבקות אותי.

המטרוניטה הולכת לשים את חפציה בתא המטען. האחיינית קוראת לי הצדה ומראה לי גופיה חושפנית במיוחד.

"מותר לי לקחת אותה?" היא שואלת בלחש. "מה זה? מאיפה לך?" אני לוחשת בחזרה. והאחיינית מספרת שמצאה אותה בארון. כנראה שמישהי שכחה אותה שם.

"כמובן," אני אומרת לה, ולשמחתה אין גבול.

חיבוק אחרון, והמטרוניטה ובת הלוויה שלה עושות, בעזרת מכוניתן הבוהקת, קולות של נסיקה. שלוש, שתיים, אחת... והמטוס הירוק, הנהוג בידי המטרוניטה, מתרחק במעלה הכביש.

ואני מתיישבת על סלע, תוהה ביני לביני: "היה או לא היה?" בשנה שאחריה, וגם בזו שאחריה, הן שבות. והתהיות מסתיימות.

בית הכפר

19 באוגוסט 2008

בערך אחת ליומיים אני שומעת מאורחיי העירוניים הצהרות מלאות כוונות טובות, שבהן הם מספרים לי איך גמלה בלבם ההחלטה לארוז את מיטלטליהם, את ילדיהם (אם יש כאלה), את חלומותיהם ולעבור לגור בטבע. כלומר בכפר. שם ייבנו בית אדום רעפים ותכול דלת, יגדלו חיות וירקות אורגניים, והחיים יפנו למסלול חדש.

בדרך כלל אני לא מגיבה. וכי למה לי? ממילא בצומת גולני יתעמעם זוהר הכפר. ובכניסה לתל אביב רבתי יישכח מלב החלום הקסום. וכעבור שבוע מקסם השווא יתפוגג מעצמו.

אבל, נגיד שאתם מאלה שהיו עכשיו בחופשה בכפר. ואתם נחוישים לעשות את הצעד שתמיד חלמתם עליו. תנו לי רק לרגע לחדד מעט את הדימויים הציוריים. לאזן את התמונה הפסטורלית ואז, ורק אז, קבלו את החלטתכם הגורלית.

מרחק - בואו נתחיל מן העובדה שהופכת את החיסרון ליתרון ולהפך. בוחרים לגור באזור מרוחק בגלל הניתוק. ואז, במשך שבוע, אתם מתמכרים לשקט, לשלווה, עובדים על הזוגיות, מתקנים אותה, מקלקלים אותה ושוב מתקנים. ונזכרים שהגיעה העת להכניס מזון בריא לפיכם. מישהו מהרהר בסלט, מישהו חושק בנזיד מהביל, ומישהו אחר מציע את אופציית משלוחי המזון.

מממ... יש בעיה קטנה. פצפונת. ביישוב הקטן והנידח שבו בחרת לגור יש צרכנייה בתוך מחסן קטן. בעל הצרכנייה מעמיס על הטנדר שלו פעם בשבוע מגוון ירקות. ייתכן שתגיע, ומה שתמצא יהיה בצל, קולורבי, ובצלצלי שאלוט. כי פשוט זה מה שיש. עכשיו, או שתאלתר ותכין מעדן משלושה מצרכים הזויים

אלה, או ששוב תאכלו כריך עם שוקולד נוטלה. לגבי משלוח מזון מהיר? מדע בדיוני זה לא פה.

אטרקטיביות - מגורים בכפר יגלו לכם כי הפכתם לאטרקטיביים מתמיד. יוסי מכתה ג'2 יחדש איתכם קשרים ויציע לקפוץ עם משפחתו לסופ"ש הקרוב, כי הוא ממש-ממש מתגעגע אליכם. למעשה הוא ומשפחתו לא יכולים לעמוד בגעגועים, כך שאם תפתח את דלת ביתך... הפתעה!!! יוסי מג'2 כבר בפתח. הלללוווו!!! אחרי יוסי מג'2 תגלו שגם דני, שעזרתם לו להחליף פנצ'ר פעם באיזה צומת נידת, זכר את שם המושב שלכם, וגם הוא נתקף בגעגועי קיץ אימתניים. ותיכף יגיע אליך לקפה. "תעמיד מים..."

חיות מחמד - תגלו כי הפכתם בעל כורחכם לשותפים של החברים באגודה, אך לא בנכסיהם, אלא דווקא בחיות הבית שלהם. תוכלו לפגוש את החתולה האם עם גוריה אצלכם במרפסת, את כלב השמירה התוקפני עם חברתו אצלכם על הדשא, לעתים תפתחו חלון ותרגול ההודו הידידותי יקרקר לעומתכם, או שתיש המחמד ייקוד לעברכם (אה... בעצם זו לא קידה. הצילו... הוא מסתער!!!)

חיות מחמד מדרגה ב'. באישון לילה תוכלו לפגוש בעקרב מחמד שחור זנב, המטייל להנאתו בפרוזדור ביתכם הכפרי, בנדל רב רגליים, אשר חומד את אוסף הנעליים המפוקפק שלכם, ואף בנחש שאין לכם מושג אם הוא ארסי או לא, כי בנקודת הזיהוי המהותית שלו אתם תמצאו את עצמכם רחוקים-רחוקים מהבית הכפרי. ממש כמו צמח בר. ושום כוח בעולם לא ישכנע אתכם לחזור.

ילדים וקשרים עם העולם - "אמא, קבעתי עם חברה," תאמר לכם ילדתכם החברותית. לבכם יקפץ בגיל על כך שמעמדה החברתי הרם מזמן לה חברות של אחר הצהריים, אך מיד ישקע למצולות כאשר יתברר לכם שלשם הביקור הנ"ל תיאלצו לנסוע כ-30 ק"מ לכל כיוון, רק כדי שלילדתכם יהיה עם מי לשחק אחר הצהריים. ואחר כך כולם מתפעלים מילדי הכפר ההופכים למין

די"ר דוליטל המשוחח עם חיות הבר, שכן מה לעשות, השעמום והמחסור בחברים בני אנוש גורם לילדים לתקשר עם איילה תועה, או תן המיילל בקול נשבר...

בעלי מקצוע - בעוד בעיר יש לכם מבחר של בעלי מקצוע לסוגיהם ולתת סוגיהם, בכפר יש אדם אחד שאליו פונים בשלל תחומים: ייתכן גם שילוב של רופא, למשל, וחנווני.

אוויר נקי - כן, יש ובשפע. מה שהיה אמור לגרום לי לחיות עד מאה ועשרים שנה ולהתראיין לנשיונל גיאוגרפיק אגב עישון מקטרת, ולספר לעולם איך אני בכל יום קמה ואוכלת את הנבטוטים שלי. וגם את פרת המחמד שלי. וזה סוד נעוריי הנצחי. אך בפועל... תראו מה האוויר הצח עשה לבריאותי...

ואגב, לעתים באים אלינו אורחים מן הערפיח הנוראי, ומרוב אוויר צלול הם לוקים בהתקף אסטמה חמור.

אז אם המשאית כבר או-טו-טו בדרך אל הכפר, אל עצי התאנה והחרוב, קראו שוב. הרהרו אם אתם באמת בנויים לחיים האלה, או שמא אתם טיפוסים אורבאניים בכל רמ"ח אבריכם, וקבלו את ההחלטה הנכונה.

אנחנו, אגב, כבר בחרנו, כמובן (:

זאת הייתה אלמנט חייבים להיות זה

20 באוקטובר 2008

לאחר שתקראו את הרשומה הזאת חייכם לא יהיו אותם חיים, שכן אני עומדת להוציא מארסנל הדברים, כמה דברים מפתיעים, חדשניים ומפחידים על שחף.

נו, באמת, נראה לכם?

מתחילים:

1. כשהייתי סטודנטית עבדתי כעיתונאית לפרנסתי. עבודה מרתקת. והייתי מפגישה בין אנשים שבחיים לא הייתי נפגשת איתם סתם כך.
2. בערך בהיותי בת עשרים, חיפש המשורר דוד אבידן סייעת. זו נראתה לי עבודה מעניינת, אבל בשיחה עם דוד אבידן הוא כל-כך הבהיל אותי, שאת נקישות סנדליי המתרחקים בטיסה שמעו לדעתי בכל רחבי תל-אביב.
3. הייתי בתנועת "הנוער העובד", ויחד עם שתי חברותיי הטובות התגייסתי לנח"ל. זה היה חלום חיי. שהתנפץ לי בפרצוף כאשר במקום להגשים ערכים, מצאנו את עצמנו מגשימים בקיבוץ את כל הסיוטים. ובעיקר שולחנו לעבוד בבתי ילדים במקום המטפלות הקבועות. הסבל שלי היה כה רב, והתקשורת היחידה שלי עם הפעוטות לוותה בעיקר בעקימת אף מול החיתולים הריחנים והאוכל הטחון שהריח לא פחות גרוע. עד שבהתנדבות הסכמתי לעבוד בספרייה השקטה והרחוקה.
4. אני אוספת לי חברות כמו אבני חן יקרות. אין לי הרבה. אבל מי שנתפסה לא תשוחרר לעולם.
5. התחתנתי בגיל 19 וחצי. התגרשתי בגיל שלושים. ויתרתי על הכול למען החופש שלי, ולרגע לא הצטערתי.
6. את ח. הכרתי בגיל 26. וידעתי, ידעתי שפעם הוא יהיה שלי. בגיל 34 זכיתי בו. והוא אהבת חיי הענקית. שלמדה אותי ששווה לחכות...
7. לי יש שני בנים מנישואיי הראשונים. לח. יש שתי בנות מנישואיו הראשונים. וילדה אחת משותפת לשנינו.
8. את שני הבנים ילדתי באופן טבעי, לא בגלל אידיאולוגיה חס וחלילה. אלא בגלל פחדי הנוראי ממחטים וזריקות. השני נולד בלידת עכוז. ואז הבנתי הלכה למעשה את הביטוי "לראות כוכבים". את הקטנה כבר ילדתי בעזרתו המבורכת של האפידורל. לזה אני קוראת חיים משוגעים... ( )
9. אני יכולה להעסיק את עצמי שעות וימים. בלי צורך בחברה.

10. אני אוהבת ים. בכל מצב ובכל עונה. ולא... הכינרת זה לא ממש ים.

עכשיו תודו שחל שינוי מהותי בחייכם. וביחסכם אלי. הא???
למי אני מעבירה את התיוגים:
לטלי טל אהובתי.
ליופי 6.

לסיווי (אני יודעת שאת שונאת, אבל אולי תתרצי...)
לאביטל השוקולדית.
ולליבס היקרה.

חג שמח או שבת שלום.
כבר אין לי מושג מה היום...

שלכם,
שחף

חיה בסרט - שחף הייזלמן
23 באוקטובר 2008

לאור ההצלחה המרובה שקצרו הפרקים הקודמים, קרי התמודדות אצילית של שחף עם הבשורות המרות, הקרחת והכימותרפיה, זימן לי מישהו מלמעלה פרק המשך. וכידוע... בפרקי המשך הריגושים גוברים, הדרמות קשות יותר. והגיבור המרכזי נאלץ להתמודד.

בדיקת ה"פט.סי.טי." לא הייתה טובה, ואני בבורתי חשבתי שאם משהו לא טוב בבדיקה כותבים למטופל: "חשדות קשים.

טוס לבית החולים הקרוב". אבל לא, המכתב דווקא היה ידידותי למשתמש. ואני, עם הבנתי הרבה ברפואה, בישרתי לכל מי שרוצה לשמוע שהכול ממש נראה בסדר. וכדי לעגן את זה במציאות קיפצתי עם המכתב לרופא המשפחה.

האחות ביקשה לראות את המכתב ואז אמרה שהיא לא ממש מבינה מה כתוב (מעורר חשד מספר אחד).

הרופא הסתכל והחל להתלוצץ באופן מוזר עם המטופלת שמולו, ואז הפיל את השמים על ראשה: "יש פה גידולים חדשים."

מעולם השמים לא היו כחולים יותר וכבדים יותר. "את מבינה מה אני אומר?" הוא שואל אותי. ואני מבינה (כי כבר הייתי בסרט הזה), אבל אני שואלת אותו אם הוא בטוח שהוא מבין מה שהוא קרא. ובעקבות זאת מה שהוא אומר לי.

"לצערי, כן," אומר לי הדוקטור. הוא מדבר עם הרופא האונקולוגי, וקובע לי תור ליום שני. "את בסדר?" שואל הדוקטור.

ואני? כן. איכשהו בסדר. אם לא נתעמק בעובדה שנפרדתי מילדיי, מוח. ומשאר העולם בזמן כה מועט.

"מה יעשו לי?" אני שואלת. "יטפלו," אומר הרופא. "אה, אני מסיימת את השיחה ההזויה.

בצאתי אני מתקשרת לח. ומפילה עליו בטלפון מטח דמעות בזמן אמת. תוך כדי ח. מגיע. ומרגיע, ודרך עיניו חוויית הסרטן נראית קצת יותר אפשרית.

אתמול כתבה לי ריש בבלוג על כך שאין חוג הכנה לסרטן. כמו חוג הכנה ללידה. ולא ידעה עד כמה צדקה. כי הפעם השנייה לא הופכת את הדברים לפשוטים יותר. ושוב החיים נישאים על גבי גלים לא ברורים. ועכשיו מה יהיה? אני שואלת את עצמי.

מה עם עבודה? ומה עם שנת השבתון? מה עם החיים? ולאן הם בכלל לוקחים אותי בכזו קלילות? אני לא ממש מתייסרת

בעובדה למה זה קרה לי דווקא, שאני הרי כידוע טובת לב, לא
מזיקה לסביבה, אוהבת, רחומה וכו'. אבל קצת כן.
רק אתמול דרכי הייתה ברורה לי.
לכאורה מצאתי את עצמי.
ופתאום מישהו צוחק עלי,
והופך עלי את עולמי.
מתוך שיר של גלי עטרי. המילים כפי הנראה לא מדויקות כי
הן מזיכרוני.

הצגתי לשרה היסקנות היבאלוני

4 בנובמבר 2008

לאחר שבוע וחצי של רחמים עצמיים מגובים בעוד רחמים
עצמיים, הגעתי להחלטה הגורפת שדי משעמם לרחם על עצמי,
ושהרחמים העצמיים לא מניבים תשואות, כך שכדאי להתעשת,
ויפה שעה אחת קודם.

אז החלטתי להתייחס אל הדברים קצת אחרת.
במקום להרגיש אומללה שכולם יוצאים לעמל יומם ואני לא,
חשבתי שבעצם יש כיף בלא לצאת לעמל יומך - על מנת לחזור
מותש, מרוט ועייף. ודווקא נחמד יהיה לדמיין שאני איזו אישה
אמידה, שכל דאגותיה בחיים הם חוג ציור, קרמיקה, יוגה, וגם
כימותרפיה אחת לשלושה שבועות.

הקטנה אמרה שהיא נורא שמחה שאני מחכה לה כל יום
בבית, ואחת ההנאות שלה היא לרחרח מן המרפסת ולנחש מה
אוכלים לארוחת הצהריים. אז אולי גם אהיה בסוף "אם השנה?"
בלי להתאמץ ממש יותר מדי?

בעצם, אני חושבת לעצמי שמה שקורה בחיי הוא שיש הפרדה בין העיקר לטפל. כאילו כל הדברים חסרי החשיבות יצאו מתוך עולמי. אין לי זמן להתעסק בהם. ואני בוחרת לעשות ולעסוק רק בדברים שמתאימים לי וליקירי.

אני מלמדת את עצמי לחיות בהווה. מה שהיה ממילא כבר היה. ועל העתיד אין לי שליטה, כך שעלי למצות עד תום את מה שקורה. זאת אפילו מחשבה מקלה. כמה אחריות יורדת מן הנשמה.

חשבתי שאולי אני צריכה לכעוס יותר. אבל בירור עם עצמי בעצם הביא אותי למסקנה שאני לא כועסת, כי רוב הדברים לא באמת מכעיסים אותי. ואם משהו מכעיס אותי אני מוצאת את הדרך לפרק אותו ולפרוק מעצמי. ואם אכעס? האם זה יגרום לסרטן להיעלם? וחוף מזה, מחקרים מראים שאנשים רגועים בריאים יותר... ☺

אז אני כאן, ועכשיו. וברגע זה החיים ממש בסדר.
ומהנקודה הזאת ממשיכים...

אונקולוגית שווייץ!!!

24 בנובמבר 2008

רק לפני שנה הפצעתי למחלקה האונקולוגית. היסטורית קלות ומוקירת תודה לכל מי שטרח לטפל בי, לנעוץ בי מחטים ולשלוח אותי לשלל בדיקות.

והנה, שנה חלפה ואני שוב פה. נרגנת כאוונה, ביקורתית כאילנה דיין, וחסרת חוש הומור כאחרונת הסטנדאפיסטיות.
דווקא קמתי לי הבוקר באטיות מרגיזה, עטיתי על גופי את

מיטב המחלצות (נו, טוב, הגזמתי, כרגיל - הסרתי מעל גופי את הטרנינג והקרוקס שהפכו לסמל ההיכר שלי לאחרונה) והחלטתי לחייך לחיים כל עוד מתאפשר לי.

העונה, אני פוצחת בטיפול ביולוגי, כך שתופעות לוואי מסמרות שיער כגון התקרחות, או השמנה, או טעמי לוואי מלוחים יימנעו ממני. דבר שמסב לי אושר רב אחרי עשרת הקילוגרמים שהסרתי מעל גופי, ואני מקבלת בשוויון נפש את תופעות הלוואי האפשריות השייכות לדם ולכליות. אוף... למה מציקים לי בזוטות כאלה?

החליפו לי את היום. אז הספות בחדר ההמתנה עדיין צבעוניות. רוב האוכלוסייה בחדר הטיפולים הינה גברית ואופטימית. בכלל, שמתי לב שהמטופלים במחלקה האונקולוגית שמחים וטובי לב (מסיבה בלתי ברורה), ורק המלווים אותם נראים קודרים ומרירים כאילו מישהו לקח אותם לטיול מאורגן במבוך סרטנים.

כל אחד יושב על הכורסה הנוחה שלו ומתחבר לעירוי דרך מכשיר הנקרא "פורט", למעט אחת, המתעקשת לסבול את עקצוץ המחט, והמסרבת בתוקף לשמוע על התקנת ה"פורט". "לא יישארו לך וורידים בסוף", מתריעה האחות שלי, ו"דובי לא לא" מושיטה יד חפה מוורידים ומסרבת בתוקף להתקין את הצינורית הזאת, אשר בנוסף לקילוגרמים ולקרחת מסמלת יותר מכול את ביקורו השני של הסרטן.

אני יושבת בזקיפות בכורסה, אחר כך "נוזלת" עליה מרוב שעמום. חוזרת לעיין בשבועוני "לאישה" אשר חיכו לי פה שנה תמימה. אני עושה לח. פרצופים, אני פוצחת בשיחה ערה עם פרלמנט הקשישים הסובב אותי, והחיים איכשהו שוב נראים נחמדים.

הימים הכי קשים, אבל ממש הכי קשים, היו הימים של חוסר הוודאות. ימים של ריצות בין רופאים. שמיעת דעות. וקבלת החלטות. עכשיו ישנה צפירת הרגעה.

ואחר כך... שוב הבדיקות, חוסר הוודאות והפחד הזה...
שמשוהו לא צפוי יתגלה.
ובינתיים... אני עסוקה בלהמציא את עצמי מחדש.

חיה בסרטן

9 בדצמבר 2008

הכדורים הוורודים מתגלים כ"ממש לא נחמדים". למרות צבעם המתעתע וצורתם חסרת הקצוות החדים, הם עושים בי שמות וגורמים לכל מאכל גורמה הנקלע בטעות בדרכי להיראות דוחה במיוחד.

עכשיו אני מבינה למה מתכוונים כשאומרים "מלחמה בסרטן".

הכדורים מחלישים, מעייפים ומשבשים את מהלך חיי התקין. דיאטה מצוינת, אני מנסה לנחם את עצמי במידותיי החדשות. אבל עם גל הבחילה החדש אני חושקת בהם, בסטרואידיים המסמאים, המשמינים אבל נותנים תחושה שהסרטן קטן עלי בכמה מספרים...

הבוקר הכי קשה. היו בקרים שלא הצלחתי לקום מהמיטה.

ואז גם האופטימיות שלי מתקשה לתפקד.

בשיחה עם מישהו קרוב הוא אמר לי: "תשחררי, תני לעצמך ליפול... למה את חייבת לתפקד במצבך?"

למה?? כי אחרת אני לא מצליחה להתרומם. למה? כי תפקוד נותן לי תחושת חיות ושמחה.

למה?? כי המלחמה שלי בסרטן היא לא להתייחד איתו. לא לאפשר לו. אלא להפך: לעשות, ליהנות עוד ועוד...

זו בעיניי המלחמה שלי בו.

הבוקר קמתי לבוקר גשום ורחוץ. נסעתי לסטודיו לקרמיקה. יצרתי שלושה פסלים. וכל-כך נהנית... למרות המאמץ האדיר. הרגשתי ש"הכנסתי" לו, לסרטן. כי הצלחתי לקום ולעשות משהו למען עצמי. משהו ששימח אותי.

אני משתדלת לאכול, ובעיקר דברים בריאים, בפקודת אמי. השבוע יש הפסקה בוורודים, מה שאמור להקל על תחושותיי. אולי זו נקראת באוזניכם כרשומה פסימית משהו. אבל היא ממש לא כזו. אני אופטימית ומלאה בכוחות. אין לי כוונה לתת לו את המקום המרכזי שהוא רוצה. אתן לו רק להיות ליד. אבל לבד, ליד.

הוא עוד יראה מה זה ☺.

ולכם, חבריי הנהדרים, מודה שוב ושוב ושוב על התמיכה האינסופית... עוד משהו שעוזר לי לחרוץ לו לשון, לסרטן... אגב, היום ראיתי על הכביש סרטן ענקי. לא דרסתי אותו. אבל האם זה סימן למשהו???

היום אני (כחיייל שלי)

27 בדצמבר 2008

זה לא שלא הפנמתי שיש לי בן חייל. הוא בכל זאת כבר שלוש ומשהו שנים במצב הזה של חיילות.

אבל איכשהו זה תמיד נראה לי משהו "לייט". ובטוח. בשנה שעברה, יחד עם הכימותרפיה קיבלתי גם טיפול בהלם, כשהוא דיווח לנו על שהות צבאית בעזה. ופתאום היום. שוב...

אני מביטה עליו: אוסף את הבגדים, לוקח בשקית את האוכל שלא יהיה לו זמן לאכול איתנו בבית. נראה לי כל-כך גדול ואחראי. וכל-כך ילד.

"תורידי אותי לצומת?" הוא מבקש.

"נו, בוודאי." ואנחנו מעמיסים קיטבג, ורובה, ותיק, וילד חייל.

אני יכולה להיות גיבורה כשאני היא הלוחמת בסרטן. אבל קשה להיות אמא גיבורה. ומי בכלל רוצה להיות כזאת?

"אל תעשה דברים שאני לא הייתי עושה," מתבדח ח., והאוטו הצה"לי אוסף את הילד במהירות. ונוסע...

תשמור על עצמך. אלוהים, בבקשה תשמור לי על הילד שלי.

אלוהים אלוהים אלמי (אלני ירמיה!!!)

3 בינואר 2009

אחרת הוא לא היה שולח לי את שמואל אייל ואת הפנינה שאיתו.

אני אפילו לא מכירה את השניים הקסומים הללו. כלומר, לא ממש. בשנה שעברה, כשהייתי אמורה לעבור הקרנות רחוק מהבית, שלח לי שמוליק מסר: "אשתי ואני נשמח לארח אותך בביתנו. יש לנו חדר פנוי בבית ואנחנו גרים קרוב לבית החולים." כמובן שהתרגשתי מן המחווח. אבל את ההמשך אתם יודעים. והשבוע בערב קיבלתי טלפון משמוליק: "אני נוסע בשישי לבן שלך!!!!" הוא גם לא ממש הזדהה, ואני לא ידעתי אם זהו איזה "תרגיל", או שמלאך נשלח להרגיע אותי ולשמור לי על הילדון. "חסר לו משהו?" שאל. ואני מרוב התרגשות ומבוכה לא ידעתי

מה לענות. "את מכירה אותי," אמר לי הקול שנשמע בוגר ומלא טוב.

אתם יודעים, אנחנו כל הזמן מזהירים את הילדים שלנו מאנשים לא ישרים באינטרנט, ואני חושבת לעצמי: ומה אם זה איזה מופרע??? אבל הלב שלי, זה שאני נוטה להקשיב לו, אמר לי שזה בסדר, ובלילה חלמתי שהאיש מאחורי הקול הוא שמואל אייל.

בחמישי שוב שוחחנו. "אתה שמוליק?" שאלתי אותו, והוא חייד (אני חושבת), והודה באשמה. ואז ידעתי, ידעתי שיהיה בסדר. "רק תגיד לי שהילד בסדר. טוב?" זה מה שביקשתי. בערב התקשר אלי שמוליק, ואמר שהוא מתקשה להגיע אל החייל הפרטי, אך כעבור חצי שעה התקשר שוב ואמר "אני בעקבותיו." אתם מבינים? שמוליק והפנינה שלו ומכוננית מלאה כל טוב נסעו בחשיכה לשמח את החיילים.

"פגשנו את החייל שלך," מודיע לי השמוליק. "איזה שחוף!!!"
 "אל תדאגי," אומרת לי פנינה, "הוא בסדר." ואני מאמינה גם הפעם לקול החם שמעבר.

אני מצליחה רק להגיד "תודה" ושוב "תודה". אבל המלאכים הפרטיים האלה רק הודפים אותה. כאילו לא עשו כלום. אז מה אני רוצה להגיד בעצם? שיש אנשים מדהימים, מקסימים, יקרים ועצומים, שעושים בשקט ובצנעה מעשים כל-כך טובים ואנושיים.

שמוליק ופנינה, אני מחבקת אתכם מפה בעוצמה רבה. מודה לכם על הכול. אתם האנשים הטובים באמצע הדרך שעליהם כתבה נעמי שמר.

אני בטוחה שאפגוש אתכם פנים אל פנים כדי להודות לכם. אפשר לקבוע בשש אחרי המלחמה?

אוהבת
 חיה

אני במלחמה

4 בינואר 2009

"רוצה לומר: "אתה לבוש היטב, לא קר לך?"
אומרת: "תשמור על עצמך."
רוצה לומר: "תתקשר אפילו שאסור."
אומרת: "אני מבינה שאסור להתקשר."
רוצה לומר: "אני דואגת. אני מתה מדאגה. אתה הילד שלי. נו,
זה שכולם אמרו שעד שתגדל לא יהיו מלחמות... אז אמרו..."
אומרת: "ברור שאני סומכת עליך."
רוצה לומר: "אולי תברח? תבוא הביתה ותסתתר פה עד
שהכול ייגמר."
אומרת: "אני אוהבת אותך."
רוצה לומר: "אני לא אמא גיבורה. אני עוקבת באופן אובססיבי
אחרי החדשות. אני מפחדת. מפחדת שמהו יקרה לך."
אומרת: "אנחנו בסדר. הכול רגיל."
רוצה לומר: "אתה עדין מדי למלחמות."
אומרת: "תשמור על עצמך."
רוצה לומר, שהמציאות של חיינו פה כל-כך מתעתעת. עד לפני
חודש חשבתי שהסרטן הוא האויב הקשה שלי. היום הוא התחלף
בחמאס.
רוצה לומר, שכן, אני יודעת, צריך לחשוב מחשבות טובות.
אבל בלילה-בלילה אני לא ממש מצליחה.
רוצה לומר, אמן-אמן שייגמר כבר הכול. תחזור עם כל
החיילים הביתה. לא בקשה מוגזמת מדי. לא.
אז תשמור על עצמך ילד שלי. תשמור ממש חזק. טוב?

היום אני (אמילי)

22 בינואר 2000

"אני כנראה מגיע לשבת," מבשר חייל המחמד הביתי שלנו לאוזניי המצפות. הוא אומר עוד כמה דברים וייתכן שהוא גם שואל כמה שאלות, אבל אני עסוקה בריקוד ניצחון פרטי משלי, שעיקרו קפיצות גמלוניות על השטיח הססגוני וקריאות שבטיות קדמוניות בנוסח אוהדי הפועל בשעותיהם הטובות.

ח. לוקח יום חופש מעבודתו החשובה ואנו נוסעים לנו לעיר המחוז לקנות מזון לחייל, שמי יודע מה האכילו אותו שם בעזה. העגלה מתגבהת יחד עם גבותיהם של שאר הקונים במרכול המחוזי.

"פרצה מלחמה?" שואלת אותי קשישה חמורת סבר במבט מוכיח.

אבל אני כה מאושרת ושמחה, שלא אניח לאיש להטריד אותי בשאלות הרות גורל.

גם ח. מנסה להחזיר אותי למציאות, אבל אני לא רואה שום תמיהה בעובדה שרכשתי ארבעה ככרות לחם מובחר עשיר בגרעינים ותבן סוסים כשר למהדרין. וגם הפחזניות האלה שנדמה לי שפעם הוא אמר שהוא אוהב... אה, כן, ובשר בקר שאין לי מושג מה בדיוק עושים איתו, אבל הוא נראה לי מאכל ראוי לחיילים השבים ממבצע.

"מי כיבה את הדוד?" אני זועקת כאשר אנחנו נכנסים סופסוף הביתה.

האמצעי נוהם לעברי: "אמרת שחשוב לשים לב למכשירים החשמליים. והדוד דלוק מאתמול, אז כיביתו." מה הוא מבין במקלחות של שועלי קרבות? החייל שלנו צריך מים, ובשפע. ומכיוון שאין כל-כך מים בכינרת, אז לפחות מה שיש - שיהיה

חס, לא? אני שולחת אצבע ענוגה למתג הדוד, מדליקה אותו, ומתרה בבני הבית המבועתים לא לגעת בו עד כניסת החייל לבסיס האם-אמא שלו.

בבוקר אני פותחת חלונות, מפשילה וילונות, מסדרת, ממרקת. מגביהה כרים, מחליפה מצעים. כי כך ראיתי פעם באיזה סרט שבו התכוננו לבואו של מלך, או דוכס, או משהו רם מעלה. בצהריים החייל מודיע שכנראה לא ייצא השבת. אם החייל שוקלת לעשות חרקירי בלבה, או לקפוץ מן החלון. אך מכיוון שהיא ידועה כפחדנית ונרתעת מדם, ומכיוון שהחלון נושק לאדמה בגובהו, שתי האפשרויות יורדות מהפרק. ואם החייל פותחת בדרך הלוחמה הידועה לה ביותר, כלומר - בכי היסטרי חסר שליטה.

וכמו הילדים המתכננים נקמות במי שהרע להם, אני חושבת על אלפי מחאות אכזריות נגד מפקד הילדים הנקראים גם חיילים. אני אבוא עם האוכל שלי לדרום. ואכריח גם את המפקד לאכול אותו. שבפעם הבאה ישחרר את הילד, שרק לא אגיע עם תופיני ומאכליי.

בעוד אני הוזה ומתכננת נקמות שונות, מתקשר החייל האמיץ ומודיע שיגיע מחר. "אתה בטוח?" אני שואלת וחוטפת מפיו של האמצעי את הפחזנית האחרונה. "כנראה שכן," עונה לי החייל בתשובה.

לפיכך אני מכנסת את עצמי לבישולים חשובים שאינם כוללים חטיפים וקולה. הדוד נכנס שוב לפעולת "חמם את עצמך עד שתתפוצץ". הילדים מתבקשים לכתוב שלטי חוצות בשלל צבעי אקריליק לתלייה על מפתן הבית. נותר לנו רק להניף את הדגל לראש התורן ולבצע מספר עבודות רס"ר, הכוללות גירוף, גיזום וצביעת המגרש בסיד לבן.

שתהיה שבת נעימה לכולם. בפקודה!!!

מריק סלרי סלרי סלרי

1 בפברואר 2009

במרק עוף יש משהו מנחם. מנחם מצבי רוח מתעתעים, עוזר להבריא ממחלות. עוזר להחלים לבבות מוכי יגון. אני חושבת שאין כמעט אנשים שאינם אוהבים אותו, את המרק הזה, שהמציאה פעם איזו סבתא עלומה. בת דודתי טלי אוהבת את המרק שלה עם כנפיים. אמא שלי מכינה אותו עם כל מיני שורשים ריחניים, והס מלהזכיר אבקת מרק במתכון. כולנו מתנחמים במרק העוף שלה. אמו של ח. מוסיפה פיקנטריה למרק העוף שלה, בתוספת פלפל חריף, והיא בכלל לוקחת אליפות במרקים. סבתא שלי הייתה מסננת אותו עד שהיה זך וצלול, ורק אז ניתן היה להוסיף את האטריות, או הקניידאלעך הטעימים שלה. כשאני חולה במחלות סופניות (הקרויות בפי רופא הבית "שפעת") רק מרק עוף גורם לי להרגיש הרבה, אבל הרבה יותר טוב. גם הילדים שלי פיצחו את הסוד הגנטי, וכשהם חולים אין כמו מרק העוף של אמא כדי לשמח את נשמתם. אל מרק העוף שלי אני מתייחסת ברצינות תהומית. אני משתמשת לרוב בשוקיים טריות. מוסיפה ירקות - קישוא, גזר, דלעת, בטטה, בצל, שורשים - פטרוזיליה וסלרי. מתבלת בכורכום, מלח ומעט פלפל גרוס. וכאשר חדות המרק מריחה כבר בכל הבית, אני מכבה את האש בכיריים ומניחה ענף סלרי טרי, אשר מוסיף ערך מוסף למרק.

ביום חורף, כמו היום, יש למרק ערך מוסף. החלון הגדול אפוף אדי מרק, והנוף הנשקף ממנו נראה קצת כמו ציור סוריאליסטי.

ח. הלך לפגוש ברופא השיניים והתנחם לו במרק העוף שידוע גם בתור "נותן אומץ".

האמצעי חזר ממסע של שבוע ברחבי הארץ וזו ממש סיבה להכין לו את "מרק הבית".

אני סוף-סוף ללא בחילות, וזו ממש סיבה מעולה למרק עוף.

הקטנה קצת מתעטשת, וקצת רטובה מהשלוליות בחוץ, כך שגם היא מהווה סיבה מעולה למרק העוף.

וכך סיר פלא ענקי ומלא ריחות של אהבה עומד לו במטבח. ומחכה לחבק את מי שרוצה.

רוצים תוספת?

9 בפברואר 2009

וזה הדיאגנוזה האחרונה שלי בהחלט. אחרת איך תסבירו את זה שבימים האחרונים מחצית מגופי רדום, אדום וגם מגרד?

אלרגיה!!! נו, אמרתי לכם.

הרופא אומר שזו תופעת לוואי של הוורודים, ומציע להחליף אותם בחומר טוב, כזה שמזריקים ישר לווריד.

"זריקות זה אני," אני מצהירה בפרצוף החמוץ/נרגן שאימצתי

לי בשנה האחרונה.

אבחנת האלרגיה שלי משעשעת מאוד את הרופא.

הוא שוב מנסה לשכנע אותי לשים "פורט" בגוף. ואני שוב מתנגדת. "פורט שמים לאנשים חולים," אני שוב מצהירה את ההצהרות הרגשיות שלי.

מעניין, האבחנות שלי כבר לא עושות את הרושם המצופה. "פעם בשבוע," הוא מכריז בקול סמכותי. "אבל אמרת שאפשר פעם בשלושה," אני מנגיסת שוב.

"פעם בשבוע," הוא רועם עלי.
"אתה מגעיל אלי," אני אומרת לו, וחושבת שאולי האסטרטגיה הזאת תשפיע עליו. אלא שלא.
"ותופעות לוואי?" אני שואלת. שהרי כבר ידוע לי שאין דבר כזה בלי. "הורס את הוורידים," משכנעת אותי שוב האחות לבחור בפורט.

ואני?

מתעניינת בזוטות כמו נשירת שיער, השמנה, בחילות. ורידים הרוסים ברגעים אלה לא מטרידים אותי.
"ומה עם לחזור לעבודה?" שואלת המשועממת שהפכתי להיות.

"נראה... בהמשך..." הוא אומר.

"וכמה טיפולים כאלה?" אני רוצה משהו וודאי.

"נראה לפי ההתקדמות," הוא שוב אומר.

והנה גם מופיע הפתק המפחיד ל"פט.סי.טי" ולבדיקות הדם המתעתעות.

פעם, אני חושבת לעצמי, הייתה לי אשליה כזו שאני שולטת בחיי. המושכת היחידה בחיים ובהתנהלותם.

ועכשיו? יש מין התפכחות לא ברורה.

זו הייתה רק אשליה.

אני יכולה לפעמים לשלוט בתגובות שלי. בדרכי הקבלה של המחלה והחיים לצדה.

אני יכולה להחליט מיליון פעמים שהיא לא תנהל את חיי. ואז, באבחה אחת אני מגלה שהיא דווקא כן. ועוד איך.

אני יכולה לשמוח בתוכה. ולגלות בתוכי דברים מרתקים,
כואבים, משמחים, עצובים.
אני יכולה...
אבל יש לי אלרגיה אליה.
אליה ואל כל מה שהיא מגלה לי על עצמי.
אליה ואל כל המבחנים הקטנים היומיומיים הללו.
אליה ואל החופש שנכפה עלי.
אליה ואל הגעגועים למה שהייתי קודם.
ומצד שני (כי תמיד יש צד שני)... יש בה גם שינויים מבורכים.
יש בה הרבה אפשרויות תגובה שפעם לא הכרתי.
הם מכירים לי גם את הצד העקשן שבי.
גם את הצד הנחרץ, הלוחמני, המתמודד, שלא ידעתי עד כמה
הוא קיים בי.
את היכולת הקיימת בנו להסתגל למצבים, גם אם חשבנו
שאינ לנו את היכולת הזאת.
את הצורך לא לדחות. ולקחת בשתי ידיים את מה שיש היום.
כי לא באמת אני יודעת מה יהיה מחר.
את היכולת להתרכז במה שיש לי. כלומר, במה שבאמת חשוב
לי בחיים.
את היכולת לאהוב ולהוקיר. וגם להכיר.
אני לרגע לא מרחמת על עצמי.
כי האלרגיה לסרטן מלמדת אותי להיכנס לפרופורציות.
אני בוחרת להמשיך לחיות.
אבל לחיות באופן שאני בוחרת ורוצה, שאוכל לומר שחייתי
כפי שאני רוצה.
לפעמים זה מאוד מצליח לי. ולפעמים ממש לא.
אבל ככה זה כשיש אלרגיה.

שלמה אלה

16 בפברואר 2009

קטנת הבית לוקחת ברצינות תהומית כל דבר.
לאחרונה למדו על מות שרה בשיעור תורה.
"אמא, כשתמותי חס חס וחלילה", היא מגלה לי לפני השינה,
"אני אכתוב לך הספד. כמו לשרה."
"ומה תכתבי בהספד?" אני שואלת נרגשת.
"שאת האמא הכי טובה בעולם. ושהאוכל שלך (שלי!?) הכי
טוב בעולם."
נו???! אז עכשיו אני יכולה למות בשקט, לא?

הפגנה כוללת

11 במרץ 2009

קיבלתי שי על התנהגות טובה (טוב, לא ממש התנהגות טובה,
אבל בהחלט שי), ושבועיים שאני בלי כימותרפיה ובלי
"אווסטיין". מוזר כמה האושר והשמחה שלי מושפעים
מהטיפולים. כל המחויבים המוזרים הנובעים מהכימותרפיה
חלפו. יש לי רק כאבים אחרים, שאפשר לחיות איתם בשלום.
החייל שלי בבית, כך ש"עולי" הנסיעות ירד ממני. ויש מי
שיסיע אותי למחוזות חפצי.

כאשר אני מרגישה חיונית, אני גם מרגישה חיה.
אני אוהבת את הימים שטופי השמש, הם גורמים לי שוב

לאותה אופטימיות אווילית שקיבלתי מתנה ביחד עם הסרטן.
אני מצליחה לשמוח מדברים קטנים והם משפיעים על מהלך
היום שלי.

אז היום :

בהשפעת חברתי ל. קניתי חוטי רקמה ובדי לבד, והתחלתי
לרקום מפה ססגונית.

אכלתי עם הילדים במסעדה ארוחת צהריים. כלומר, בעיקר
הם אכלו. ואני נהניתי מן השהות הזאת יחד.

הגולן כעת פורח בשלל צבעים, הוא ירוק ומלא בנחלים
שוצפים. מרחיב את הלב ואת הנשמה.

קניתי לקטנה ספר אוריגמי, ונהניתי לראות אותה מתנסה
בקיפולים האלה. ו.... מצליחה.

הימים מתארכים. וכעת אפשר לשבת ולשתות במרפסת גם
אחר הצהריים. ויש ריח משכר של אביב.

לפעמים מתגנבים להם החששות והפחדים. של "מה יהיה?"
ו"איך?" אבל עם הזמן אני לומדת לתת להם מקום. ואז הם
מתאדים. אני לומדת לחיות את הרגע. וליהנות ממה שיש.
ויש...

כשמישהו אומר לי בתוגה: "יהיה בסדר", אני אומרת: "כבר
בסדר!!!" כי איכשהו אני לומדת שהמחלה מתנהלת לפי היחס
שלי כלפיה. ואם היא רוצה להיות פה, אז שתהיה, אבל המרחב
שאני מתכוונת לתת לה הוא מאוד מצומצם ולא נראה לי שממש
כיף לה איתי.

אין הרבה אפשרויות. לוותר זאת לא אופציה מבחינתי.

אורחיק אל חזון

1 באפריל 2009

אז אחרי שהתעצבתי לעצמי מן התוצאות כמה ימים, החלטתי שאין לי ברירה אלא לצאת ללוחמה חדשה.

כי אני מבריא!!!

התחלתי את הכימותרפיה החדשה: שעות על גבי שעות במחלקה. אבל אין ספק שזו ההצגה הכי טובה והכי הזויה בעיר.

בשעה 10:00 לערך מתקיים קונצרט בוקר. האונקולוג יושב בין כל המחוותים, מנגן בגיטרה, וכולם מצטרפים אל השירה בקולות צרודים וצרובים מכימיקלים.

לצופה מן הצד נראה שעושים פה חיים וכדאי להצטרף. פסלי הקרמיקה בעלי החזות והחזה המושלם משנים את פניהם, וזה דווקא משמח אותי. גם החוג הזה שזור בשלל דמויות עשירות ומעשירות.

הפגישה עם שרה חמו גרמה לי לרגשות אמביוולנטיים. אנשים קיצוניים מדי בדעותיהם מפחידים אותי. אבל החלטתי לקחת מעצותיה את הטוב, ולהתעלם מן האחר.

וכך התחלתי לצעוד מדי בוקר כמה שאני מצליחה. להתעורר מוקדם יותר, ולאכול בצורה מבוקרת ובריא. בעיקר המרתי את שלל הירקות מהסופר בירקות ופירות אורגניים.

נרשמתי לסדנה הנקראת "המסע", בהדרכתה של מאיה סלע. הסדנה עובדת על אינטואיציות, חשיבה חיובית, דמיון מודרך - כל זה תוך מסע פנימי לתוך עצמי.

אגב, חשבתי על כך שברוב הפעמים בחיינו שאנחנו רוצים לנוח, מן העבודה, למשל... אנו עושים את זה דרך "ימי מחלה", כי איזה מורה, לדוגמה (במקרה שלי), תבקש "יום בריאות"? הרי

תמיד צריך... וצריך... וצריך.... אולי הסרטן שלי היה ביטוי לעייפות החומר?

אולי הגיע הזמן למרוד. לשנות בעוד מישורים. הקרבה למוות ולמחלה מנערת אותי ומטלטלת אותי. פניי לשלום, אך כנראה דרך מאבק נוסף.

ושוב לכם, חבריי הטובים מהבלוג: מצטערת שלא ביקרתי אצלכם ולא הגבתי, אבל הייתי זקוקה להתכנס בעצמי כדי לאסוף כוחות. מבטיחה לשוב אליכם...

אוהבת

שחף

המחנה (א): שחף חושב לפינה

6 באפריל 2009

"אלה לא יהיו טיפולים קלים", מזהיר אותי בקול מסתורי האונקולוג. ומסתבר... שכרגיל הוא צדק. (עכשיו יהיה עליו גם לצדוק בעובדה שהם גם יעבדו).

בהתחלה אני מגחכת. אחר כך פחות, ולבסוף אני פשוט מופתעת מן ההקבלה בין דבריו למתרחש בשטח. אני עייפה כמו פועל מע"צ אחרי עבודה ביום אוגוסט בכביש הבקעה. כואבים לי שרירים מוזרים עד מאוד בגוף, ואני לומדת לקלל בידיש עסיסית שמעולם לא הכרתי.

בהתחלה אני מגלה, בשמץ של מבוכה, שעלי להיעזר בסובבים אותי. אני עושה זאת בדחילו ורחימו. אתם יודעים, לא ממש יאה להפעיל את סובביך.

אך לא תאמינו!!! שבוע בלבד חלף מאז קיבלתי שלל חומרים, והנה אני, העדינה שלא עושה רע לאיש, הופכת לפרעה רודן וחסר התחשבות.

אם לפני כן הייתי קמה ומכבה את האור כאשר רציתי לנום, למשל, הנה אני קוראת לח. בקול צרוד ומכשפי: "ת-כ-ב-ה את האור!" ומיד מוסיפה בפרעונית: "איך לי את כל היום לחכות לךךךךך!!!". ח. האהוב והמסור לא אומר לי מילה על הטרוניה שתקפה אותי, ומגיע בצעדיו האתלטיים על מנת להשליט חושך בממלכתי. "אפשר מסאז' ברגליים?" אני מבקשת ברטינה.

הצלחתי הלא מתוארת עם ח. גורמת לי להתחיל להתעמר גם בשאר. "תוכלי למיין את הכביסה?" אני שואלת/דורשת מן העוזרת, שעד לשבוע זה הייתי מוכנה לנשק את כפכפי עבודתה, ולו רק בזכות העובדה שהגיעה לביתי.

אתמול נסעתי לחברתי ל. ברמת-גן. לזכותה ייאמר שהיא תמיד נוטה לפנק אותי. אבל אני, כפויית הטובה, החלטתי לקחת את אהבתה רחוק ככל האפשר. "אפשר גרביים?" אני רוטנת. "קר פה כל-כך". ל, ביתה מאוורר ונקי, מביאה לי זוג גרביים ומיטיבה באהבה את צמד הכריות הרקומות מאחורי גבי. "ואיזה משהו טעים הכנת?" אני שואלת אותה בערמומיות. ל. האלופה בבישולים מפנקת אותי בפשטידת עלי סלק, ולקינוח גם עוגת ביסקוויטים אסורה. "מממ... החיים יפים," ממלמלת לעצמה הפרעה שבי.

בהמשך אני מגלה יכולות פרעוניות כלפי ילדיי, כלפי ילדי השכונה, כלפי המוכרים באשר הם, כלפי הוריי מולידיי שהביאוני עד הלום. ובמקום לחוש אשמה על יחסי המתנשא והנצלני, אני משכנעת את עצמי ש"מגיע לי", וגם ש"קיבלתי כימותרפיה ממש קשה", ושכלל כולם כל-כך חיכו רק שאבקש מהם בקשה קטנה כלשהי.

מחר, כך אגלה לכם בסוד, אבקש מח. להתקין לי פעמון קטן וצינצני. שיזדרזו קצת, הפדלאות...

אין לי כואב. אני מביאה (באט, ו...)

7 באפריל 2009

האמת שכל יום טוב מקודמו. ככה אני מרגישה עם כל החומרים
הלא ידידותיים לסביבה אשר בגופי. אני מודאגת קצת מן
התקווה והאופטימיות הממלאים אותי ככל שרע יותר, אבל זו
ההוכחה שאני שריד נצחי לבני ישראל המיתולוגיים. גם הם רבו
ופרצו ככל שעינו אותם, לא?

אתמול בערב הרגשתי את חום גופי עולה לאטו, ואת רגליי
הדוויות מבשרות על נוכחות מאסיבית. מיד הייתי בטוחה שזהו,
ה"סוף" הגיע. כמובן שכמו תמיד, כשאין לי עצה ברורה לעצמי,
בחרתי בשינה מתוקה ומפנקת. הצטערתי שזהובת השיער
בתאילנד ולא אספיק להיפרד ממנה. רשימת הרחמים העצמיים
הלכה והתארכה, עד ש... אפילו לי כבר שעמם מעצמי.

ק., שהיא הפרקטית במשפחה, השביעה אותי לערוך בדיקת
דם, ואני, שנשארה לי עוד שורה ברשימה, הנהנתי בשמחה שיש
לי סעיף נוסף לרחמים חסרי גבולות.

בנסיעה למעבדה החלטתי לאמץ מעט מהדברים החיוביים
שלמדתי בסדנת ה"מסע", והתחלתי לחוש טוב יותר.

אז מה אם לובה נאלצה לדקור את אצבעי הענוגה פעמיים?
היום יום שלישי, לא? אז פעמיים כי טוב.

האחות באונקולוגית הביטה בי בתוגה ואמרה שאני אכן
נראית חיוורת. אם הבדיקות לא יהיו טובות אקבל אשפוז פסח
חגיגי (מה שהפך אותי בן רגע לחיוורת אף יותר).

הבדיקות דווקא היו בסדר. האונקולוג אמר שאין לי כלום,
וננזף בי על הנכלוליות שאינה חלק ממשנת הריפוי.

כאשר האונקולוג שלי אומר שאין לי כלום, אני נוזפת בעצמי
בשקט: כולה סרטן, יה מפונדרקת... תוך שניות אני מרגישה את

גופי מתחסן ומתחזק, ולבי מתמלא שמחה ועליזות על שאשפוז כפוי נחסך ממני.

אתם מבינים? הכול פשוט יחסי בחיים שלנו.
אז שיהיה לכולם חג שמח. ומכאן אפילו ההגדה במלואה נראית חיננית משהו.

שלכם

שחף

12 באפריל 2009

מה שבעבר היה מובן מאליו, הופך בימים האלה למיוחד. לעתים אפילו להישג.

אחרי חצי שנה בערך שיחסיי עם המטבח פושרים עד צוננים, הרגשתי התאושות קלה מן הכימותרפיה ובישרתי לבני הבית שאכין להם ממאכלי פסח המפורסמים שלי.

את האמצעי שימחתי במציות מטוגנות, שגרמו לו לחיוך החתול המפורסם. את הקטנה שימחתי בכך שהכנו יחד לחמניות פסחיות. הייתה לי תחושת התעלות על עצמי. רגעים של נורמאליות. כל-כך פשוטים וכל-כך משמחים.

הכימו גרם לי לרזות. כך שאל תאמרו שאין רע בלי טוב. סוף-סוף אני יכולה להיכנס לתוך הג'ינס (+חגורה...).

הורדתי כמעט לחלוטין את הסוכר מן התפריט היומי שלי. אני חובבת סוכרים מושבעת במהותי, וגם היכולת הזאת להתעלם כמעט לחלוטין מן הסוכר משמחת אותי.

היום, אחרי שבועיים חלשים ומתישים, התעוררתי מלאת

מרץ יחסי. זה נותן לי גם תחושה של שמחה ובריאות.
אז מה אני רוצה להגיד? אלוהים נמצא בהחלט בפרטים
הקטנים. הם (הפרטים הקטנים) כמו אבני חן בחיים שלנו.
ולא צריך להיות חולה, או לחוות אסונות על מנת להוקיר
אותם ולשמוח בהם.
אז לחיי השמחות הקטנות!!!

חיה בסרטן

20 באפריל 2009

זהו. עברו חלפו שלושה שבועות מהטיפול האחרון.
היום מתחילה סדרה חדשה. איכשהו אני מתקשה לקבל את
כמות הרעלים הזאת באהבה.
אני מושכת את הבוקר עוד קצת. וגם את החלומות.
הקרחת והרזון מדגישים את העובדה שיש לי בגוף סרטן.
אלה הרגעים שבהם אני ממש, אבל ממש, רוצה את חיי
הישנים.
אבל הם כבר אינם. הם ישנים.
אני שונאת להרגיש את הרפיון ואת העייפות הזאת בגוף,
המתנגשים עם כוחה של הנשמה.
אני מנסה לנחם את עצמי שאולי הפעם לגוף יהיה קל יותר עם
התרופות. אולי הוא קצת הסתגל.
אני רוצה לחשוב שבקרוב לא אצטרך את כל כמויות הרעל
האלה בגוף.
אני חושבת על אנשים שורדים. מה גרם להם להתעורר כל
בוקר ולמצוא משמעות לחיים? כנראה שהחיים.
גם אני רוצה לחיות!!! לחיות בבריאות ובשמחה.

זו לא תקווה גדולה מדי, לא???

אז כדי לשמח את עצמי אני לובשת בגדים יפים ומתאפרת.
וחושבת על כך שהשמש היום זורחת.... ומתמלאת בתקווה.

מנצח
30 באפריל 2009

איכשהו, אני כבר שנים לא מסוגלת לעשות את המעבר החד בין יום הזיכרון לחג העצמאות.

די מהר אני נכנסת לאווירת התוגה והעצב המאפיינת את היום. לעתים אני ממש צופה גם בסרטים המשודרים, או לפחות מאזינה בעצב לשירים העצובים המושמעים.

תמיד, אבל תמיד, גם גרמי השמים חוברים לאווירה העצובה. מזג האוויר נראה אף הוא עצוב ובעיקר לא ברור.

ואז, בבת אחת, פורץ יום העצמאות. מחולות, שירים וזיקוקין.

למחרת הכינרת נראית כמו מאחורי זכוכית מעושנת - מעורפלת קלות, ומסריחה קשות.

ולכן, אם נודה על האמת... הדבר האופטימי ביותר שיכולתי להעלות על דעתי ביום העצמאות הנוכחי הוא העובדה שאני בטיפולים כימותרפיים, המונעים ממני באופן רשמי להצטרף לדילוגים השמחים. גם ח. רוצה להצטרף לרביצה שגזרתי על עצמי מול הטלוויזיה, אך מצפוני המפותח מונע בעדו לעשות זאת.

הוא גם חושש שהדבר יפתח בעתיד טראומה לילדה שנגזל ממנה לחגוג את יום העצמאות ה-61.

לכן, בשעה 20:00 הם יוצאים בעליצות לחגוג ביישובנו הקטן

את יום העצמאות, וכעבור שעה חוזרים עם פרצוף יום הזיכרון, שכן החגיגות כללו בעיקר נדידה בין בתי המושב וסיפורי עלייה של הדורים בבתיים השונים. שום זיקוק לא הודלק... שום ריקוד לא נרקד... נו, יום העצמאות.

למחרת נסענו לבקר את הוריי, ובעיקר את אבא, שכידוע לכם שבר את רגלו בערב ליל הסדר (אני חושדת בו שעשה זאת על מנת להתחמק מן הנפנוף המאפיין את החג הבא אחרי פסח - נו, זה של העצמאות...).

בדרך חלפו על פנינו מאות מכוניות עצמאיות במיוחד, אשר פניהן מועדות צפונה, אל הכינרת המיוסרת, לחגוג... ליד בית הספר לשוטרים התנהלו טורים ארוכים של מכוניות, מצפות ודרוכות לראות מן הסתם את פרחי השיטור בפעלולים נוסח מגאיוור.

עת הגענו לבית הוריי, שוב נכפתה עלי עצמאות, שעיקרה חוסר מעש, תוך קבלת פינוק וטובות הנאה ממשפחתי האהובה. מדי פעם הפטרתי בקול המתיימר להישמע אשם הצהרה בנוסח: "מה חבל שנמנע ממני לעזור לכם בכיף האדיר של הכנת סעודה עצמאית," אבל מהר מאוד היסו אותי כולם.

מילא שאני לא עושה דבר פרט לשיבה נהנתנית בכיסא הנוח הטוב והמרופד ביותר, גם לשמוע את משפטיי חסרי הכנות? ולכן המשכתי למלמל אותם לעצמי, על מנת לשכנע את עצמי שאין ביכולתי לסייע לאומללים.

אז מה היה לנו פה?

אחת שחף, שניצלה מחגיגות העצמאות.

אחת שחף, שניצלה את חגיגות העצמאות.

ואחד סטייק בפיתה, שנצלה אף הוא לרגל... חג העצמאות.

הסרטן כנקודת מפנה בחיי

2 במאי 2009

הסרטן שינה אותי. בזאת אין לי כל ספק. לא, זה לא שאישיותי הפכה שונה, אלא תפיסת החיים שלי.

שום דבר לא מובן מאליו בעולמי הנוכחי. כשאני מרגישה רע אחרי הכימותרפיה, אני כבר לא מתנגדת לתחושה. מזכירה לעצמי שגם התחושות הללו עוברות. לפעמים אני עצובה מהן. לפעמים משלימה איתן. ואכן, הן עוברות, ולגוף יש דרכים משלו לתחזק את עצמו.

אתמול הרגשתי טוב. ואפילו הצלחתי לבשל קלות. משהו מאוד שגרתי ברוב הבתים. אבל לי הייתה תחושה של הישג. תחושה של שפיות ושגרתיות.

גיליתי שקשר עם חולי סרטן אחרים מאוד מחזק ומעודד אותי. יש דברים שלא צריך להסביר אותם יותר מדי. הם ברורים מאוד למי שמתמודד עם המחלה, לכן הקשרים הללו מעצימים ומחזקים אותי ביום יום.

אני חיה לי מיום ליום, וגם בזה יש יתרונות. התוכניות שלי הן לעכשיו. ואם זה מתאים לי - הן מתבצעות. ואם לא? אין בי תחושות אכזבה, כי הן לא כרוכות בתכנון ארוך טווח.

אין בי תחושת מסכנות על "זכייה" בסרטן. אני עסוקה בפשטות ברצוני למגר אותו, או לפחות לעצור אותו בגופי. אני מאמינה בטיפול הכימי ובשילוב עם עוד טיפולים שעושים גם מסאז' לנשמה. אני מאמינה מאוד ברופא ובאחיות המטפלים בי, ומודה להם בלבי על הטיפול המסור והטוב בי. על כך שהם מקבלים בהבנה את חששותיי, על כך שהם שם בשבילי. ואין זה מובן מאליו.

אני רוצה לעסוק במשהו שיש בו יצירה ויצירתיות. עדיין לא יודעת מה בדיוק...

אני משתדלת להיות בת-זוג, אמא, בת, אחות וחברה טובה יותר. לפעמים זה מצליח לי יותר ולפעמים קצת פחות. אבל אני לפחות משתדלת...
אני מצליחה, פה ושם, לקרוא ספר. דבר שלא ממש הצלחתי בשנה וחצי האחרונות. ולכן אני רושמת לעצמי את זה בהחלט כהישג. כנ"ל לגבי סרטים.
אני מפחדת פחד מוות מן הבדיקה הבאה. הימים שבין בדיקה לבדיקה נותנים לי תחושה יציבה.
אני נהנית מן החיים כפי שלא נהייתי מעולם לפני כן.
מה שאומר לי, בעצם, שהכול תלוי בנקודת המבט שלנו על חיינו.

למתי אני נתן לך כיוון?
3 במאי 2009

טוב, חייבת להודות שעוד לא פנו אלי עם המשפט האלמותי הזה, אבל חוץ מזה... אלפי אנשים אשר זכו לנסוע לפניי, מאחוריי ומצדדיי, ללא ספק תוהים בלבם איך נהגת כמוני נמצאת על הכביש.

הכול התחיל מזה שבגיל 17 סירבתי בנימוס ואחר כך בתוקף להוריי, אשר רצו לשדך ביני לבין מורה הנהיגה השכונתי.
"למה לי רשיון?" עניתי לאבי המפציר. "אני מגיעה לכל מקום באופניי החלודים, ואם אני צריכה, יש לי אותך!"
סיוטים נוראים על כך שאני נמצאת בצומת, מוקפת מכוניות צופרות ואין לי מושג איך לחלץ את עצמי, ליוו אותי במשך ימים ארוכים ועזרו לי להתבצר בחוסר הנכונות שלי ללמוד נהיגה.

בגיל 25 גיליתי שאם לא יהיה לי רשיון, אהיה נידונה לשהות בביתי הקט, בלי יכולת להתקדם. כי ככה זה כשבוחרים לגור על הר.

וכך, באומץ לב ראוי לציון, נפגשתי עם מורה הנהיגה הגיינג'י שלי. בתחילה הכול דווקא הלך כשורה. החלטתי שאני לא לוקחת באופן אישי את הולכי הרגל אשר שמטו עצמם לשיחים הקוצניים בחולפי על פניהם. גם חניה במרחק חמישה מטר מהמדרכה לא גרמה לי לרגשי נחיתות ("אם אופנוע ירצה לחנות פה יהיה גם לו מקום," ניסיתי לשכנע את הגיינג'י). בשיעור שבו למדנו לזנק בעלייה, מרוב אימה זינקתי מן המכונית וכמעט קיפדתי את חייו של הגיינג'י. ביום הטסט היה הגיינג'י חיזור ומבועת. אחת התלמידות הכושלות ביותר בחייו העמידה את המוניטין שלו במבחן.

אך אני חייכתי את חיוכי המסנוור, דרכתני עם רגלי הארוכה על הגז ושעטתי כמטורפת בחוצות העיר חדרה. בסיום הטסט עצרתי בחריקת בלמים צורמנית, טפחתי קלות על כתפיו של הבוחן הקפוא מאימה ויצאתי שמחה וטובת לב לכיוון בית הספר לנהיגה שלי.

הגיינג'י כבר עמד בחוץ. הפעם היה סמוק (ואין לשלול את האפשרות שלגם משהו להרגעה). הוא לחץ את ידי בחוזקה, נתן לי שי - שלט "נהגת חדשה" - ואיחל לי חיים ארוכים.

מנקודה זו ואילך, כל אפיזודה הקשורה בנהיגה גורמת לי לתוגה עצומה. אני משוחחת עם עצמי תוך כדי, מאותתת כאשר צריך וגם כשלא. בטוחה שהמנורה האדומה הנדלקת במכונית היא לצורכי דקורציה בלבד. ויודעת שמכוניתי יכולה לנסוע גם ללא דלק. עובדה!!!

אין צורך שאומר לנוסעים איתי לחגור חגורת בטיחות. הם עושים זאת באופן אינסטינקטיבי.

רמזורים הם בגדר המלצה בלבד. אני איכשהו רואה את הצבע הירוק גם כשהאיש עומד.

כאשר אני בטעות (רק בטעות) מגיעה לנתיב השמאלי, אני לא

ממש יודעת איך לעבור לימני. וכך אני יכולה לנסוע עד אילת תוך כדי צפירות וסנוורים של הנוהגים מאחורי. שוטר לעולם לא יקנוס אותי על מהירות. כי אני נוסעת לי באטיות פלגמטית.

בקיצור, אני סובלת. או ממש סובלת מכל הכרוך בנהיגה. לזכות הסרטן ייאמר, שעכשיו אני יכולה להשתמש בו כדי לטעון שהוא ממש מעייף אותי, גורם לי לחוסר ריכוז, ובכלל, כדאי לא לתת לי את ההגה בידיים, כי אין לדעת מה יהיו התוצאות...

אילנה אלמליך מנצח

8 במאי 2009

אתמול בערב הלכתי לשמוע את סיפורה של סבין. סבין ניצחה את הסרטן, ובגדול. אמנם בהתחלה הייתי מעט ספקנית. אני כבר למודת כל מיני תמהונים שבידיהם התרופה האולטימטיבית לסרטן, או כאלה המכריזים באופן חד משמעי שיש לנטוש את הרפואה הקונוונציונאלית.

אבל מצד שני, אני אוהבת סיפורים עם סוף טוב. אז החלטתי לבוא עם הספקנות, אבל עדיין להקשיב...

סיפורה של סבין מתחיל בסרטן מפושט. סבין מקבלת טיפולים כימותרפיים, אבל הם לא ממש מזיזים לו, לסרטן. הרופאים לא נותנים לה תקוות רבות, אבל היא מחליטה להילחם. היא מחליטה שהמכונות מקולקלות, והרופאים פשוט לא מבינים. כי היא... נחושה להחלים.

סבין מדברת עם הסרטן שלה מדי יום, "משכנעת" אותו שאין לו מה לחפש אצלה. בנוסף היא מדברת עם המערכת החיסונית

שלה, מאיצה בה להתחיל לעבוד. היא פועלת גם במישור הגופני. חותרת פעם בשבוע בקיאק. לפעמים בוכה לפעמים צוחקת לפעמים הכול מתערבב יחד. אבל דבר אחד עומד בפניה לאורך כל הדרך הארוכה: היא רוצה להחלים.

בהמשך היא משלבת גם תזונה מקרוביוטית, אבל בעיקר היא עובדת על הריפוי דרך מדיטציות ודמיון מודרך. נחושה להחלים. בשלב כלשהו בתהליך היא עושה בדיקת סמנים, ויש ירידה משמעותית בסמנים המעידים על הימצאות סרטן בגוף. בדיקת ה"פט.סי.טי" האחרונה שלה מגלה שגופה נקי מגידולים וללא עדויות לממאירות.

סבין הייתה מספיק כנה בשביל לומר שאין היא יכולה לבודד מרכיב אחד בהתנהלותה שגרם לה להחלים, אך היא חושבת שזה שילוב של הכול, ובעיקר של החשיבה החיובית שלה.

ומהן מסקנותיי?

תוך כדי הסיפור הפסקתי להיות ספקנית. סבין מספרת את סיפורה בנחישות ובעוצמה, אך אין היא "מוכרת" כלום להמונים, פרט להשראה רבה.

הסיפור שלה השרה עלי שמחה רבה.

גם אני מתכוונת להיות נס רפואי!!!

זל האלמנרה האלזבטה ססטן (קטלן אלמנרה)

15 במאי 2009

ר. היא חברה. למרות שבהגדרות המקובלות ל"מי היא חברה?" אנחנו לא ממש עונות על הקריטריונים. מעולם לא נפגשנו. שוחחנו פעם אחת בטלפון. אבל שתינו חויינו את חוויית מחלת הסרטן. ושתינו כותבות זו לזו על בסיס יומי.

ההתכתבות עם ר. מעניקה לי המון כוחות, ומלמדת אותי למה הכוונה כאשר אומרים "המלחמה בסרטן".
 נכון שהטיפולים לא נעימים (בלשון המעטה). נכון שהחיים משתנים, והיכולות והכוחות הופכים אחרים.
 אבל גם תפיסת החיים הופכת לאחרת. ואינני בטוחה שזר יבין זאת.

כאשר אני מבשרת לר. שהצלחתי לבשל דבר מה, בהתרגשות חסרת פרופורציות, היא בדיוק מבינה מהי תחושת הניצחון הקטנה בשמירה על שפיות שגרתית.
 כאשר ר. מספרת לי על "מסע קניות" שהצליח, אני יכולה בדיוק להבין כמה חיים וחיות אפשר לינוק מקניית נעליים או שמלה.

ברגעי הטלטה ר. יודעת בדיוק להיכן לכוון את הזרקור. היכן הן נקודות האור החיוניות להמשך המסע הפתלתל הזה.
 הציפייה הדרוכה לתוצאות בדיקות, או להמשך טיפול, מעמידות במבחן את כל תפיסותינו הערטילאיות. בין לבין הרי יש מין זמן שאול של הדחקה, של ניסיון לתפוס בחיים בכל מחיר. ואז מגיע שלב הבדיקות והחיסוטים שמעמיד את הכול מנגד חשוף ופגיע. אני משתדלת לגייס את כוחותיי ברגעים הללו. ר. גם יודעת לעשות זאת בצורה הכי בריאה שאני מכירה.

לשתינו אמונות בסיסיות זהות בקשר ליכולת ההשפעה של החשיבה על גורלנו. שתינו נחושות לקחת את הגורל בידיים. ולעשות הכול, אבל הכול, למען חיים טובים ובריאים יותר. מישוהו מהצד יכול לנוד לנו בראשו. אולי לזלזל או להטיל ספק. וזה בסדר. אבל אני מאמינה שהאור מהנשמה מפיץ גם על סיכויי ההחלמה.

שתינו עוסקות ביצירה כמשאב. משאב הנותן ומפיח כוחות. חייבת להודות שציוריה של ר. הם לא רק יצירה לשם יצירה, אלא יצירה ברוכת כשרון.

ר. היקרה מאוד, אני רוצה להודות לך על הכוחות, על התובנות, על הרגישות הרבה שמעבר למילה המדוברת או הכתובה.

שלך
שחף

אל מה בימי אהליך מוצק?

19 במאי 2009

המלחמה עם הסרטן בעיצומה. תרופות כימותרפיות וביולוגיות מיוחדות לגופי ואני מוצאת לנכון להתמקח עם הדוקטור על הצורך לצבוע את הפלומה הבהירה שצמחה לה.

"למה לך את כל החומרים האלה על הראש?" שואל הדוקטור שאלה חכמה. "למה לך?" שואלים הסובבים אותי "הכי חשוב שתבריא."

"למה לי בעצם?" אני שואלת את עצמי ואת פלומתי. ואז אני מבינה שזהו החלק שמחבר אותי לחיים הנורמאליים. האפשרות לצבוע שיער. האפשרות לקנות מכנסיים במידה שלי מלפני המחלה. האפשרות להתעסק בזוטות חסרות משקל מהותי אמיתי על חיי.

השיער הבלונדיני החדש, קצוץ כשל חייל מרינס, גורם לי לשמחה עצומה. גם הגיינס שעליהם שילמתי במיטב כספי.

"הנה, אני לא מסומנת!!!" מי שלא מכיר אותי לא ידע שאני גנרלית בצבא ההתנגדות לסרטן. אני כאחד האדם.

בקרוב עלי לעבור את בדיקת ה"פט.סי.טי". הבדיקה האיומה בתבל. ולא בשל הזמן הארוך שבו היא מתבצעת, אלא בגלל

תוצאותיה המגעילות, אותן חוויתי בפעמיים שבהן ביצעתי אותה. מאז שחליתי פיתחתי מנגנון הדחקה מפותח במיוחד. אני משתדלת לא לחשוב על דברים מפחידים (מה שאומר שלא ממש נשאר לי על מה לחשוב), מפחדת לחשוב חיובי מדי שמא אתאכזב מאוד מן התוצאות.

אבל נאחזת בחיים במלא עוצמתם. בעיקר בימים שבהם אני מתאוששת מן הטיפולים.

החלק הטוב: אין לי מחויבות לכלום. אני מפסלת, מציירת, מטיילת, קונה בגדים, בימים טובים במיוחד אפילו מבשלת בשמחה. אלה רגעים שבהם אני מדמיינת לעצמי שאני אישה עשירה, שכל ייעודה בחיים לעשות דברים למען עצמה ונשמתה. החלק הפחות טוב: לא כל הימים טובים וקלילים. אני מתקשה לתכנן ולקבוע תוכניות לטווח הארוך. ימי הטיפולים מחזירים אותי בכל פעם מחדש לעובדה שאני "חולת סרטן".

האולי היא אכן פנימה

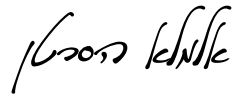
25 במאי 2009

כשמדברים על אושר, לאנשים יש מחשבות מאוד גדולות או מאוד הישגיות. חלקם חושבים על הצלחה כלכלית כדבר שיביא להם את האושר המיוחל, חלקם מתייחסים לחוויות בחייהם, כמו לידה או חתונה, כרגע מכונן ומשמעותי, המביא בכנפיו את האושר הנכסף.

ואני?

מאז שובו של הסרטן, האושר שלי מורכב מאינסוף דברים קטנים.

קמתי בבוקר ולא כאב לי כלום – אושר.
הצלחתי להכין לילדים ארוחת צהריים - אושר.
הצלחתי לנהוג בלי להתעייף - אושר.
הצלחתי לקרוא ספר - אושר צרוף.
החלטתי לאחרונה שבכל יום אעשה משהו מועיל, שיחזיר לי את תחושת השגרה. בשבת סידרנו את הארונות (חורף/קיץ) - הרגשתי אושר וסיפוק.
ערכתי קניות בסופר - איזה כיף.
ישבתי עם הקטנה והיא קראה באוזניי ספר - כל-כך נהנית.
סוף-סוף לשמוע את ילדתי קוראת ולא ילדים של אחרים. אושר.
קיבלתי מייל מחברה חדשה מ"חוג הסרטן" - אושר.
קניתי צלחות חדשות - אושר והתחדשות.
חלמתי בלילה שהחלמתי. החלום היה כל-כך אמיתי ומוחשי, שלרגע הרגשתי שאני בעננים.
להיות בריאה, או להצליח לעצור את המחלה - יסב לי הכי הרבה אושר.

9 ביוני 2009

אלמלא מחלת הסרטן, הייתי יכולה להשתתף בתוכנית "הישרדות", אני אומרת לעצמי בחולמנות.
אבל בו ברגע אני מבינה שגם ללא מחלת הסרטן לא הייתי יכולה להשתתף בתוכנית, שכן ספורט וסבל מעולם לא היו הצד החזק שלי.
אם לא הייתי חולה עכשיו... הייתי הולכת מדי יום לעבודה,

אני חושבת לעצמי בתוגה. ובאותה מחשבה אני מתקשה להאמין שפעם, בחיים הקודמים, הלכתי מדי בוקר לעבודה וחזרתי בצהריים. בלי אפשרות לישון באמצע היום, או לקרוא, או לצפות בסדרות שהקלטתי ביס מקס, בלי זמן פנוי בשפע לחוגים וסדנאות והשד יודע מה.

אלמלא מחלת הסרטן... יכול היה להיות לי עכשיו שיער גולש וארוך. באדום או צהוב או שחור. ולא פלומה בהירה המבהירה לעולם מי זאת שעומדת מולם.

אלמלא מחלת הסרטן... הייתי עומדת כאחד האדם בכניסה לבית החולים ומשלמת במיטב כספי על החניה, במקום להשתמש בכרטיס האח"מים הסגול, המקנה לי כניסה חינם לבית החולים. הו, כמה שהייתי שמחה לוותר עליו ולשלם על כל חניה וחניה.

אלמלא מחלת הסרטן, הסובבים אותי לא היו מפנקים אותי ולא נענים לכל משאלת לב קטנה וגדולה שלי. אנשים שאני לא מכירה אולי לא היו כל-כך נחמדים אלי, סובלניים ומכילים. אלמלא מחלת הסרטן, ה"זום" בחיי היה אולי שונה. אולי רחוק יותר, אולי קרוב יותר. אולי... שונה. אבל גם על כל התובנות האלה הייתי מוכנה לוותר.

אלמלא מחלת הסרטן, הייתי בטוחה כמו כל העולם הבריא שאחיה לנצח, או לפחות עד גיל 80. מחלת הסרטן חידדה לי את העובדה ש"החיים קצרים" זה לא ביטוי. אלא אמת צרופה.

אלמלא מחלת הסרטן, לא הייתי יודעת כמה תירוצים יש בארסנל המכירים שלי, כמה הם עסוקים בדיוק בשנתיים הללו... ומצד שני לא הייתי יודעת אולי ממש בוודאות כמה חברות טובה ומשפחה תומכת לא יסולאו בפז.

אלמלא מחלת הסרטן, לא הייתי כותבת בלוג כל-כך חושפני ומותר לכל אדם.

אלמלא הסרטן...

הייאק יואק האארט אהאל!!!

28 ביוני 2009

פעם (כלומר עד לפני שנה), הביך אותי מאוד לציין את יום הולדתי.

האזכור של התאריך בפני אנשים שגם אני מן הסתם לא זכרתי את יום הולדתם נראה לי מגלומני משהו, ודורש תשומת לב ב"כוח". לא סבלתי (בלשון המעטה) גם את מי ש"רומז" כבדרך אגב חודשיים מראש על תאריך הולדתו, ומאלץ אותי להפעיל את זיכרוני, אשר גם בימים כתיקונם לא היה משהו, לזכור להתקשר, או לחגוג את היום המיוחד הזה.

ועוד לא הזכרתי את עניין המתנות. אני אף פעם לא יודעת מה לקנות למישהו אהוב. כך יוצא שאני משקיעה את מיטב כספי במתנה שאולי צריך להחליף, או שגוררת איזו אמירה נימוסית, בנוסח "אוי, לא היית צריכה" (אשר במקרה שלי, יש לי תחושה שבאמת מתכוונים לכך שמוטב היה לו הייתי מוותרת על הרכישה המקורית שלי).

אבל היום, שנתיים אחרי הסרטן... יש לי תחושה שיומולדת וחגיגתו מסמל איזה ניצחון קטן שלי בדרך. הנה אני חוגגת עוד יומולדת. הנה, החיים, הם ממשיכים. הנה, ילדי גדלים עם אמא שלפעמים מאוד עייפה ותשושה, אבל רוב הזמן די בריאה בנפשה ורוחה.

למרות חיבתי הרבה לניירות המרשרשים הטומנים בחובם תשורה קטנה ומלאת תשומת לב (שימו לב להיפוך התפקידים כאשר מדובר בי עצמי, הצנוע הידוע), אני דווקא נוטה לוותר עליהם. משאלותיי ליום ההולדת הארבעים ושלוש שלי, פחות גשמיות.

אני רוצה לחיות. חיים טובים ושמחים. זהו!!!

לא כואב, נכון?
אז מזל טוב לי. על ניצחון קטן נוסף.

שלכם
שחף

30 ביולי 2009

כבר שנתיים שאני משתפת אתכם במלחמה שלי בסרטן. סרטן השד שהגיע לגופי בלי הזמנה, וכעבור שנה הזמין את חברותיו הגרורות לשכון קבע בגופי. אני נלחמת בו בכל כלי התחמושת המוכרים לי. הן על ידי כימותרפיה וטיפול "אווסטין", הן על ידי טיפולים הוליסטיים רוחניים למיניהם. אני משתדלת רוב הזמן להיות אופטימית. משתמשת הרבה בדמיון מודרך ובמדיטציות. מבחינתי אין מצב שהפולש יישאר בחיי. לאחרונה הפסקתי לכתוב, כי הרגשתי מעט רוויה מהשיתוף והחשיפה. חברתי, רונית, טוענת שזה די מדאיג לעזוב כך בלי לומר מילה. אז כרגיל יש צדק בדבריה, ואני חוזרת אליכם כדי לכתוב כמה מילות פרידה. מצבי הפיסי די בסדר. הגרורות נעלמו ונותר עוד גידול אחד אשר קטן משמעותית. אני מתכוונת לנצח במלחמה הזאת. ולחיות לנצח ועוד קצת. אני יודעת שיש לי רופא מהימן, מקצועי ובעיקר אנושי - ד"ר

יצחק שנירר, ובטוחה ביכולות שלו לרפא אותי ולא רק להאריך את חיי. אני מטופלת במרפאה אונקולוגית נדירה באהבה שהיא מפיצה סביבה למטופלים.

ובשתי אחיות נדירות - מקסין ולבנה.

אני מודה למאיה, שבסדנה שלה למדתי להאמין בחלומות ולדעת שחלומות מתגשמים. ונסים קורים.

למרגרט, המורה שלי לציור ולפיסול. שכל שיעור אצלה מרפא ומטעין.

אני מודה לכם, חבריי הווירטואליים, על התמיכה האינסופית, על המילים החמות, על המסרים המתעניינים והדואגים. הייתם לי בהחלט כתף ענקית ותומכת.

אני עוזבת את הכתיבה (זה לא אתם, זו אני 😊), וממשיכה כעת לחיים האמיתיים. קוראת אתכם בין לבין.

ואולי בעתיד עוד אשוב לכתוב.

שלכם

חיה – שחף

על החיים וכל המצוי.

הסרטן תפס אותי באחת מן התקופות הטובות בחיי.
 היים שהיוה אני תגה למן זוי הרשון ולא אה תי באור
 ומסתחן. אה ביהן המשותף הנינו השעה בדוק כפי שצנינו.
 שני בני מניסאוי הראשונים נכאו שלמים ושלמים בחיבה.
 אנצור יצרת המשתפר מאה אה חיינו האור כדרכן של יצור
 קטני.

יבואי אורג בעלה שלא תסר אי לא מן הכנינה
 הכישה ווא מן הבחנה הכלכלי אחרי שנים של סכסוך
 בחיים האישיים והקשיים. הקיד תר הגבה הרגשת מאלוה
 ופער נישא עז גלים של רגע ואז נכנסת בהת אמת ומעבדות
 שהביאה איה הדינה עז קיום הסרטן.

לאחר הבכי והחלום הראשון אמה כי ההתחלה אפיונו מן החיבה
 אה הכי טוב שפגש עם חברת העולה רחוקת גם אצויה
 אצמי שפגש אה חיי אסכים ונחיה יתר אפוכי.
 אכרישך מזה שנים רבות (יורג נפן מאה יצויה) תגרת אצור
 מתחלה בסיוס אלכ נפן אי תחושך של יצורת קים תחת יצי
 נצרו פסחים שגאל בדיוק כפי שפניתי אותם. השלב השני היה
 אמנר וצירי אמצול אני אומרת משם שקדני רתי אה הוא
 צבעים וצרות אה אינני מצוה אצור כש שאני מפניתי פיה
 של סעם ויתר עז דברים שלא קנו אה בקצול אה השנה אני
 אמצור אה אצמי נחנה מחוויה הצור בני השולל אחרים
 נזי אהיה ממסכתי השם.

הכאן הסרטן יוצרותי מהי נחישותי אחי התנהגה אה שמי הסתברו
 לפי רצוני רוחי הנמן וכשלא הסתברו הצענים שונים
 נאשמתי אה העלים נזי אמצתי אחרת אחרת פווקא עז
 נצבר שהני אה חיי בני בחרות מוסא המספן כי

אני משתנה עם האפונים הקשים שאני מקבל. אם תמיד
 משתנה אזו תכך אני יפגש שמעך הישני ~~הוא~~ ~~הוא~~
 במחזור.

מה השתנה?

אני מתישה שאני אהיה שנה יוגי משמחה ומאשרת
 סומכת על ילדי וצל במחשבות. אם תפגש ימים ארוכים.

אני מעריכה את ת"ס וגם הפך מילוי החמה והאבה
 בה הוא מילוי אולי בסוף המרכז הנה.

התקדמות אמסותי המרמב. את מקום הבקורת שהופנה

כספים בקרן זו או אחרי ממלא היום פתיחה ואבה.

בשם המבוא הפסח אני מרשה לעצמי אפריחה מהי אנשים

שלא עזרתי ז' פתוחה אפוא. ותמרוג ארש נמצא

בת"י הן תמרוג. נפתח אפוא. איך אני יכולה אפוא

א' ומה שאני.

1212 1

אמא,

יותר מחצי שנה עברה ואת לא כאן איתי אני רושם את המילים והגרון שלי נחנק מדמעות מהמחשבה שאת באמת-באמת לא פה ומהמחשבה שלא נראה יותר, לעולם.

עברתי הרבה מאז שנכנסת לבית חולים. עזבתי את בית ספר כדי להיות איתך, הייתי איתך שם ברגעים האחרונים שלך. לראות אותך ככה זה תמונות שאני לא רוצה לזכור. ככה לא היית וככה לא נראו חיידך, חבל שזה הדבר הכי חזק שאני זוכר ממך, זיכרונות איך הייתי צריך להיות לידך ורוב הזמן ישנת ודיברתי אלייך וידעתי שאת שומעת ומבינה אבל לא באמת יכולה להגיב אלי.

הרגעים איתך בבית חולים היו הרגעים הכי קשים בחיים שלי. את, שתמיד טיפלת בי כשהייתי חולה בילדות, קילחת אותי, האכלת אותי, ישבת איתי, חיבקת אותי והיית שם איתי כל הזמן, את שהיית שם בשבילי תמיד, נמצאת עכשיו במצב ההפוך - אני בתפקיד אימא ואת בתפקיד שחף, רק שהפעם לשחף אין שפעת והשפעת הזאת שאין לו גם לא מתכוונת לעבור... אז הייתי שם לטפל בשחף שוכב כמו ילד, בקושי מדבר, בקושי אוכל אבל למרות הכול מלאך. כמו שתמיד היית אומרת, שנראיתי כמו מלאך שירד מהשמים.

לראות אותך בבית חולים קרע לי את הלב. בחיים לא הרגשתי כאב כזה, ורק להיזכר ולרשום על זה מעלה לי דמעות לעיניים וצמרמורות. אני תמיד מנסה למחוק את התמונות האלה מהראש, אני לא רוצה לזכור אותך ככה. כשהייתי קטן הייתי מאושפז הרבה זמן בבית חולים במצב קשה, ותמיד סיפרו לי

שעשיתם עליי משמרות כולם, ואת בעיקר לא עזבת אותי, היית שם איתי, דאגת שאני אבריא. כשהיית בבית חולים רק על זה חשבת, שעכשיו תורי להיות שם איתך כמו שאת היית שם איתי כשהייתי קטן.

יש לי תמונה מבית החולים שלא יוצאת לי מהראש. השעה היא בערך 02:00, רק אני ואת בבית חולים. פתאום התעוררת והתלוננת בדיבור מגמגם על כאב לא מובן, ואני בפאניקה, לא ידעתי מה לעשות. שאלתי אותך אם את רוצה שאני אדאג שיביאו לך משכך כאבים, ואת הנהנת כן עם הראש, ואני רצתי לחפש את האחות התורנית. היא נתנה לי מזרק עם תרופה נוזלית בתוכו ואמרה לי לתת לך את זה להפה והזהירה אותי שזה נוזל ממש מר והביאה לי מים שיעבירו לך את הטעם. לפני שנתתי לך אותו הזהרתי אותך גם באותה אזהרה, ופתחתי את המזרק כדי לתת לך את התרופה. התחלתי לתת לך אותה ואת זאת ולא הצלחת לבלוע אותה, דמעות של כאב היו לך בעיניים, והפה שלך זו בבכי של הכאב שהיה לך מקודם מול הטעם הרע של התרופה שלא הצלחת לבלוע. לראות אותך ככה הרס אותי בכל מובן.

הסרטן שלך תפס אותי בתור ילד, ילד שלא יודע כלום מהחיים שלו, חושב רק על עצמו ולא אכפת לו משום דבר ולא באמת מבין באיזה מצב היית. אני מרגיש כאב ואשמה שלא הייתי שם בשבילך באמת. עשיתי מה שביקשת ממני לעשות, טיפלתי בך כשביקשת אבל לא באמת הבנתי באיזה מצב היית ומה את עוברת. אני יכול "להאשים" אותך בזה, תמיד ניסית להראות לי שהכול בסדר איתך, כאילו אמרת: "בסדר, יש לי סרטן, הכול בסדר, אני קצת לא מרגישה טוב, זה יעבור, שפעת מתמשכת." אני באמת לא יודע אם בחרתי להאמין לזה בגלל שזה היה נוח להאמין שאת לא בסכנה והכול יעבור, או שבאמת האמנתי שיש לך סרטן ובסדר, העולם ממשיך בכל מקרה. לו רק הייתי יכול לדבר עם שחף בן ה-15 ולהגיד לו "אידיוט, זו לא שפעת, יש לה משהו חמור היא צריכה אותך שם."

אני זוכר את עצמי שבוע לפני שנפטרת, שוכב במיטה שלי ומוצא את עצמי מדבר עם אלוהים, ככה שיחה בארבע עיניים אחד על אחד, שואל אותו: "למה דווקא היא? מה היא עשתה רע לעולם?" אומרים שאנשים מתים כשאלוהים חושב שהעולם יכול להסתדר בלעדיהם. אני חושב שהייתה פה פאשלה, כי היה לך עוד כל כך הרבה לתרום לעולם ולי. שכבתי במיטה ואמרתי לו: "קח אותי, אני מוכן פה כאן ועכשיו בלי להיפרד מאף בן אדם," להיקבר בתנאי שאת תמשיכי בחיים, כי באמת לא חשבתי שיש טעם להמשיך אחרי שלוקחים לי את הבן אדם שאני הכי אוהב בעולם.

מאז שנפטרת עברתי כל כך הרבה עם עצמי ועם אחרים ועם העולם - בכלל אני רואה אותו אחרת, חבל שאת הכאפה הזאת שאכלתי בשביל לשנות את צורת החשיבה שלי הייתי צריך לשלם במחיר הכי כבד שיכולתי.

אז הנה, חודשיים אחרי המקרה, ב-25 ביולי התגייסתי לצבא, גבעתי, לוחם. מי היה מאמין שאחרי כל הכאב הזה אני אתגייס חודשיים אחרי המקרה לחיל הרגלים לטירונות ומסלול של שמונה חודשים, איפה שכבוד והבנה לא נמצאים? כולם אמרו לי לא להתגייס לגבעתי - אני לא בנוי לזה, אני לא טיפוס שמתאים לקרבי אחרי המקרה שלי, הצבא יכול לגרום לי לעשות דברים קיצוניים, אני לא יכול להסתדר שם אחרי שעברתי טראומה ועוד עשרות משפטים שחוזרים על עצמם עם אותו מסר של "אל תתגייס לקרבי זה סתם יקשה עליך."

אבל כזה אני - הולך נגד כולם. בחרתי דווקא באופציה הזאת. חשבתי עלייך איך תסתכלי עליי שם מלמעלה ותראי מה אני עובר שם.

אומרים "בחרת חי"ר - תשלם את המחיר". המחיר של ההשפלות, ההתייחסות אליך כאילו אתה סמרטוט - אומרים שזה הדבר הכי קשה בטירונות. אבל עם זה הסתדרתי. המפקד רוצה להראות שהוא מעלינו ואנחנו החיילים שלו, שאנחנו

צריכים לעשות כל מה שהוא רוצה - שיהיה לו בכיף. הוא רוצה שנעשה דברים מטומטמים ובלתי אפשריים – שיהנה. אחרים נשברו מזה, אבל לא אני. אותי משהו אחר שבר. כל חייל אחר שישמע שזה מה ששובר אותי יגיד לי שאני לא שפוי, אבל זה היה הדבר הכי קשה בטירונות – שעת ת"ש.

שעת ת"ש זאת שעה לפני שהולכים לישון: שעה של סידורים, מקלחת ובעיקר דיבור עם הבית. התמונה של כל 11 החברים שוכבים על המיטה ופשוט ברצף לשמוע "מה קורה, אימא?" "היי, אימא מה שלומך?" ולשמוע את הגאווה והחיבוק האימהי שכל אימא מחזירה לאותו חייל שכל כך צריך את זה.

החייל ה-12 שוכב במיטה ואוכל איזה חטיף ונאכל מבפנים, כל כך רוצה לעשות אלייך את השיחה הזאת, לספר לך על המפקד שעשה מה שעשה, על מה שעבר, וסתם לשאול אותך מה קורה, שתגידי לו שהכול בסדר ותשאלי אותו מה איתו. הוא יגיד לך "קשה, את יודעת, אבל זה צה"ל", ואת תגידי לו כמה את גאה בו ושלמרות שכולם אמרו לו שהוא לא יכול ללכת לשם את ידעת שהוא מסוגל, כי כזאת היית: תמיד האמנת בי, לא משנה מה עשיתי. תמיד האמנת באמת שאני מסוגל, גם אם זה היה רחוק מהמציאות.

יש מחשבה שלא יוצאת לי מהראש - מה היה קורה אם לא. אם היית פה לצדי, אם המחלה בכלל לא הייתה פוגשת אותך, איפה היינו היום?

בן אחד לא היה צריך ללכת לפסיכולוג כי הוא לא מעכל את זה שהחברה הכי טובה שלו, הבן אדם שהיה מתייעץ איתו על הדברים הכי פשוטים כמו מה לארוז בתיק, היה נמצא עכשיו בדירה בתל אביב, עובד בעבודה שלו בלי געגועים ובלי מחשבות על למה דווקא היא.

ילדה קטנה הייתה הולכת לבית הספר, כשכל בוקר יש מי שיגיד לה "תיהני בבית ספר, מתוקה", וכשהיא תחזור יהיה מי שישאל "איך היה בבית ספר?" בקול שרק אימא יכולה לשאול,

שיהיה לה קשה את היית נותנת לה חיבוק חלש, אבל מלא כוח, שייתן לה כוח להמשך השבוע, וכמובן היא לא הייתה צריכה למצוא את עצמה בוכה בלילה מגעגועים לאישה שעזבה לה כל כך מוקדם מן הצפוי.

וחייל אחד היה לו מי שתקשר אליו 200 פעמים ביום ותנסה גם את ה-201 למרות שהיא יודעת שהוא לא יכול לענות, וכשהוא יענה היא תכעס שלא יכול לדבר, אבל מיד תבין ותשאל לשלומו ותגידי לו "למה אתה צריך את זה? לך ללהקה צבאית", אבל בתוך תוכה תשמח שאתה שם, כי היא יודעת שזה עושה לך רק טוב, שתחזור הביתה ותספר לה על התרגילים שעשית עם היריות והכדורים שעפים לידך, והיא תגידי לך "אני לא רוצה לשמוע דברים כאלה", אבל היא שמחה שאתה מספר לה ושתגידי לה "בשבוע הבא אנחנו עולים לתפוס קו בחברון", היא תהיה עצובה, תפחד, אבל תהיה מלאת גאווה.

כתבתי לך קודם שחשבתי שאין טעם להמשיך בחיים אחרי שלקחו לי אותך, אז כן מצאתי את הטעם להמשיך – להמשיך את הדרך שלך. השארתי לי אחות קטנה בת 10 שצריכה לגדול בלי אימא. אני לא יכול לתאר מה יהיו ההשלכות לכך. היא הסיבה שאני במסע, וקשה לי, ואז אני חושב למה אני ממשיך, ואני חושב עליה, ואומר שהכול במטרה שהיא תוכל להמשיך לשחק במשחקים שלה בבית, ואני אשמור פה שהמחבלים יישארו איפה שהם, כמו שאני גדלתי ושיחקתי - גם היא תוכל אותו דבר.

את לא יודעת כמה אני חושב עלייך, כל יום מחדש, ומתגעגע בלי סוף. אני חייב להודות לך על 18 שנים מדהימים שהיו לי איתך, על איך שגידלת אותי ולאן שהגעתי בזכותך. אני עדיין מרגיש אותך איתי בכל מקום שאליו אני הולך ולאן שאני בא.

חושב עלייך בלי סוף,

שחף

2 זאזא

מחכה שתעני לי

כבר שנה שאת שם
כבר שנה שאת לא פה
מחכה מחכה ואת לא באה
משהו קרה שאני לא יודעת
איפה את, איפה את אהובה

זוהי שנת געגועים
העיניים עצומות ומדמינת שאת חוזרת
אינך יודעת כמה זה קשה
האם הינך יודעת כמה זה קשה?
מחכה שתעני לי ...

את במקום לא ידוע
מתי את חוזרת, מתי את באה?
מחכה לך, שובי מהר
בוכה, יש לי סיבה
שובי מהר בחזרה

הלילות עוברים, הגעגועים לא עוצרים
עוד לא עוצרים
יושבת לבדי ומחכה שתחזרי
בואי אליי, אימי

לילה ועוד לילה יום ועוד יום
יש לי כבר מלא דמעות

והם זולגות זולגות
מחכה שתעני לי ...

את במקום לא ידוע
מתי את חוזרת, מתי את באה?
מחכה לך, שובי מהר
בוכה, יש לי סיבה
שובי מהר בחזרה

הלכתי והלכתי, מצאתי מקום מוזר
כנראה שאת מתחבאת שם
עכשיו הבנתי שאיבדתי חברה
עוזרת לכל צרה מוצאת את הטוב בכל רע
מחכה שתעני לי ...

את במקום לא ידוע
מתי את חוזרת, מתי את באה?
מחכה לך, שובי מהר
בוכה, יש לי סיבה
שובי מהר בחזרה

נעמה (הקטנה)

3 חזיון

לאימא היקרה,

כמעט שנה עברה מאז שעזבת אותנו, ועדיין בכל יום זה מרגיש כאילו זה קרה היום, כאילו עכשיו עניתי לצלצול הטלפון, עכשיו הודיעו לי "אימא נפטרה", ואני בלי לעכל מעביר את המסר הלאה... והלאה... והלאה... ורק באמצע השיחה השלישית פתאום מבין מה אני אומר.

אימא, השנה האחרונה הייתה השנה הקשה ביותר שחוויתי עד היום, ובתקווה רבה שגם הכי קשה שאחווה.

במשך 3 שנות המחלה שלך עשיתי הכול חוץ מלהתמודד עם העובדה שלאימא יש סרטן. תמיד הצגת בפנינו את המחלה כ"שפעת קשה" או "צינון רציני". גרמת לנו לא לדאוג, לחשוב שהכול בסדר... ואני לא יודע אם רציתי להאמין שהכול בסדר, או שפשוט לא רציתי להתמודד, הרי בהכחשה תמיד הייתי הכי טוב, למה להתמודד כשאפשר לא? ואז הכול התמוטט תחת הבור שחפרתי לעצמי...

סמוך לשחרורי המיוחל מצה"ל פתאום גילינו שהסרטן תכנן לכולנו הפתעה בלתי צפויה. אותו "צינון קשה" שלח את זרועותיו אל המוח, בכל יום היה אפשר לראות את ההידרדרות התהומית שעברת, בעיות בזיכרון, בעיות בהליכה, בעיות בדיבור, בסופו של דבר אפילו לא זיהית את הפנים שלי כשהייתי מגיע לבקר.

ואני רואה אותך שוכבת על המיטה בבית החולים, וכל כך רוצה להגיד לך כמה שאני אוהב, כמה שלא אמרתי את זה מספיק כשהייתי צריך, כמה שהיית האמא הכי נפלאה בעולם, שמילאת אותי בחום, באהבה ובכוחות - אבל פשוט לא מסוגל להגיד את כל זה לאדם ששוכב מולי על המיטה, לאדם שאני לא

בטוח אם הוא בכלל מבין או לא מבין מה קורה סביבו. עזבת את העולם בלי שאוכל לגמול לך ולו במעט על כל מה שקיבלתי ממך במרוצת כל השנים.

בדיוק לפני שהחלה ההידרדרות שלך הייתי בתקופת סיום השירות הצבאי שלי. בתור האדם שתמיד פניתי אליו בעת צרה וכשהייתי צריך עצה, רציתי לשאול אותך מה לעשות עם השמיכה והכרית שהבאתי לצבא, אם לקחת חזרה הביתה אחרי כל כך הרבה שנים בצבא שבהן נספג בהן "סירחון צה"לי", או להשאיר אותן שם לחבר שפשוט אין לו... מעולם לא הספקתי לשאול אותך את השאלה הזאת, שאלה כל כך פשוטה ועם זאת מכילה בתוכה כל כך הרבה.

לפני שנפטרת ביקשת ממני אינספור פעמים שאשמור על אחי הקטן, כי אם תלכי זה יהיה רק אני אליו והוא אלי, ביקשת שלא נהיה עצובים כשנחשוב עלייך, שניזכר בך ונהיה שמחים... אמרת לי שאת מקווה שתחיי מספיק זמן בשביל לראות את הילדים שלי, הנכדים שלך, להיות בחתונה שלי. בכל אחת מהפעמים שבהן דיברת על המוות השתקתי אותך מיד, ואמרתי שהכול יהיה בסדר, הכחשה במיטבה, כבר אמרתי?

אבל תגידי לי, אימא, איך אפשר לקיים את הצוואה שהשארתי אחרייך? איך אפשר שלא להיות עצוב כשהדבר שאני הכי מתגעגע אליו הוא החיבוק שלך, הנשיקה על המצח, הטלפון בשבת "נו, כבר הגעת?"...

אימא, מאז שהלכת נוצר חלל ריק בחיים שלי, והוא לא מתמלא, ואפילו לא מצטמצם, ככל שהזמן חולף הוא רק גדל וגדל, והדבר היחיד שממלא אותו הוא התחושה של ה"לבד". איך אני אמור לשמוח כשאני חושב עלייך, כשבכל פעם שאני חושב עלייך הדבר היחיד שאני מרגיש הוא חסרונך? הנקודה היציבה ביותר (ואולי היחידה עד לפטירתך).

לפני השחרור דיברתי איתך על האפשרות לעבור לתל-אביב, אמרתי לך שאני לא רוצה לעזוב אותך, שאני רוצה להיות איתך

עד שתחלימי, ואת בנפנוף ידיים זעקת ואמרת: "ואם אהיה חולה שנים? אז תחכה פה שנים?... אתה צריך להמשיך בחיים שלך!" אחרי שנפטרת הייתי חייב לעזוב את הבית, לא הייתי מסוגל להתמודד עם כל זה, עם החוסר שלך, עם חוסר השינה, המחשבות שרודפות אותי, חוסר תפקוד מוחלט, עזבתי הכול ועברתי למרכז, משאיר מאחוריי אח ואחות ולא טורח אפילו להסתכל אחורה - בורח כל עוד נפשי בי.

תמיד מדברים על ה"בועה התל-אביבית", על כמה שבתל-אביב אין להם מושג מה קורה מחוצה לה, אני מניח שזו הסיבה שעברתי לכאן, לא רציתי לדעת מה קורה שם, לא רציתי לזכור את כל הדברים האלה שהפריעו לי לתפקד, להשאיר אותך, ואת אחי, ואת כל מה שקשור בצורה זו או אחרת לכאב שלי שם, ואז, כשנפטרת, הבית הפך לגיהנום עבורי. אני מתקשה להגיע לשם שוב, ובפעמים הבודדות שבהן ביקרתי את הקבר מאז שנפטרת פשוט ישבתי ובכיתי ללא הפסקה, ואם אחי לא היה שם כדי להגיד לי שאולי כדאי שנחזור הייתי יושב ימים ובוכה ללא תקנה וללא גבולות.

אימא, הסיבה שאני רושם לך את המכתב הזה (אחרי שכבר תקופה ארוכה אני הופך את הנושא בתוך הראש) היא למעשה טקס יום הזיכרון. השנה הלכתי עם חברים לכיכר, הטקס התחיל, ויאיר לפיד פותח את הטקס במילים: "הוא/היא היה/הייתה אוהב/ת את זה..." ומסביר, לפעמים אנחנו פשוט יודעים שהם היו אוהבים את-זה... וחשבתי עלייך, כמעט שנה שלמה חלפה - ואפילו לא פעם אחת עצרתי להגיד "את זה היא הייתה אוהבת...", "היא הייתה גאה בי עכשיו על זה...". שנה שלמה חייתי בהדחקה מוחלטת, לקחת את הכול ולהכניס לקופסה נעולה עם ארבעה מנעולי בריח, ואז לזרוק לפינה הכי רחוקה ואפלה שקיימת בתוך הראש שלי, כן, כן... כמו שאמרת -

הכחשה במיטבה!

את כל טקס יום הזיכרון "ביליתי" בדמעות זולגות על האדם

שאיבדתי, האדם שאני כל כך מתגעגע לחיבוק שלו, לאהבה שלו, האדם האופטימי שתמיד ידע לצנן אותי כשהייתי מתלהט, האדם שתמיד ידע להגיד מילה טובה, לעודד, לתמוך, האדם שהוא כל מה שאני לא...

אימא, השארת אחרייך בחור שבור שחי באשליה, קטן שכבר גדל ומחפש את עצמו בעולם הגדול והמפחיד הזה, וילדונת פצפונת, שאפילו לא מצליחה להתמודד עם כל המצב הזה, איך בכלל ילדה בגילה אמורה להתמודד עם אובדן של אימא?! מ"מרומי" גילי אני עדיין מרוסק ומתכחש.

כבר כמה פעמים אחרי שנפטרת אמרו לי: "יש לך הרבה כוחות, אני לא יודע איך הייתי מתמודד עם זה במקומך." בסרט גמר שעשו עלייך אמרת: "במצבי לחץ אנחנו מגלים על עצמנו תכונות שלא ידענו שחבויות בנו...", אבל לצערי נראה לי שזה לא המצב, אצלי זו פשוט התכחשות... להכול, כי זו הדרך היחידה שאצליח לתפקד.

אז אימא, בעוד שבועיים תהיה האזכרה הראשונה שלך, ארצה לחתום ולהגיד לך כמה שאני אוהב ומתגעגע, כמה שאני רוצה לחוש שוב את החיבוק, החום והאהבה שלך, תחושת הביטחון, וההרגשה שאני לא לבד בעולם המפחיד הזה, אז תגידי לי אמא... מה לעשות עם הכרית והשמיכה...??